

REVISTA DEL COL·LEGI ESCORIAL DE VIC / JOCS FLORALS / ABRIL 2018

64/Sant Jordi

E

U

E

REVISTA DEL COL·LEGI ESCORIAL DE VIC / JOCS FLORALS / ABRIL 2018

Us fem a mans un exemplar, en format paper i també en versió digital a la web, de la Revista CUC. Com sabeu, i ja és una tradició, l'escola publica el conjunt de treballs premiats en els Jocs Florals d'aquest curs 2017-2018.

Enguany celebrem 45 anys de celebració dels Jocs Florals a l'escola. La tradició de celebrar els Jocs es remunta a l'any 1973.

El CUC, doncs, en el seu número 64, publica els treballs escollits en totes les etapes educatives, d'Infantil a Batxillerat. Inclou, també, els treballs premiats de pares, mares i mestres.

La tradició dels Jocs Florals és una manera més que té l'escola d'incentivar l'estima per la cultura i la llengua catalanes. De manera ininterrompuda, l'escola ha anat celebrant aquesta festa que, arrelada en l'edat mitjana, representa una manera amable i divertida de competir a través de la llengua.

Volem agrair, des d'aquest editorial, la tasca de lectura i de selecció de treballs que ha fet la Comissió dels Jocs. Una Comissió que aquest any ha estat formada per en Moi Alsina (Infantil), l'Arnau Cirera i la Lourdes Molet (Primària) i en Lluís Llord (Secundària i Batxillerat), juntament amb les alumnes Clara Pagès, Laia Portabella, Paula Font, Júlia Comerma, Carla Casas, Mireia Lüscher, Judit Piera i Elena Ginebra. Tots plegats, coordinats per l'Àngels Verdaguer, professora de Secundària.

Llegir, expressar i escriure són tasques i plaers que ens ajuden a créixer i a desenvolupar tots els nostres sentits i els nostres sentiments. Aquest és un dels sentits més plens de l'ús de la llengua. Que fruïu amb la seva lectura!

Felicitats a tots els qui, enguany, heu estat escollits pels vostres treballs. Els trobareu publicats a la web de l'escola: www.escorialvic.cat

Equip de Direcció

Vic, dilluns, dia 23 d'abril de 2018. Diada de Sant Jordi

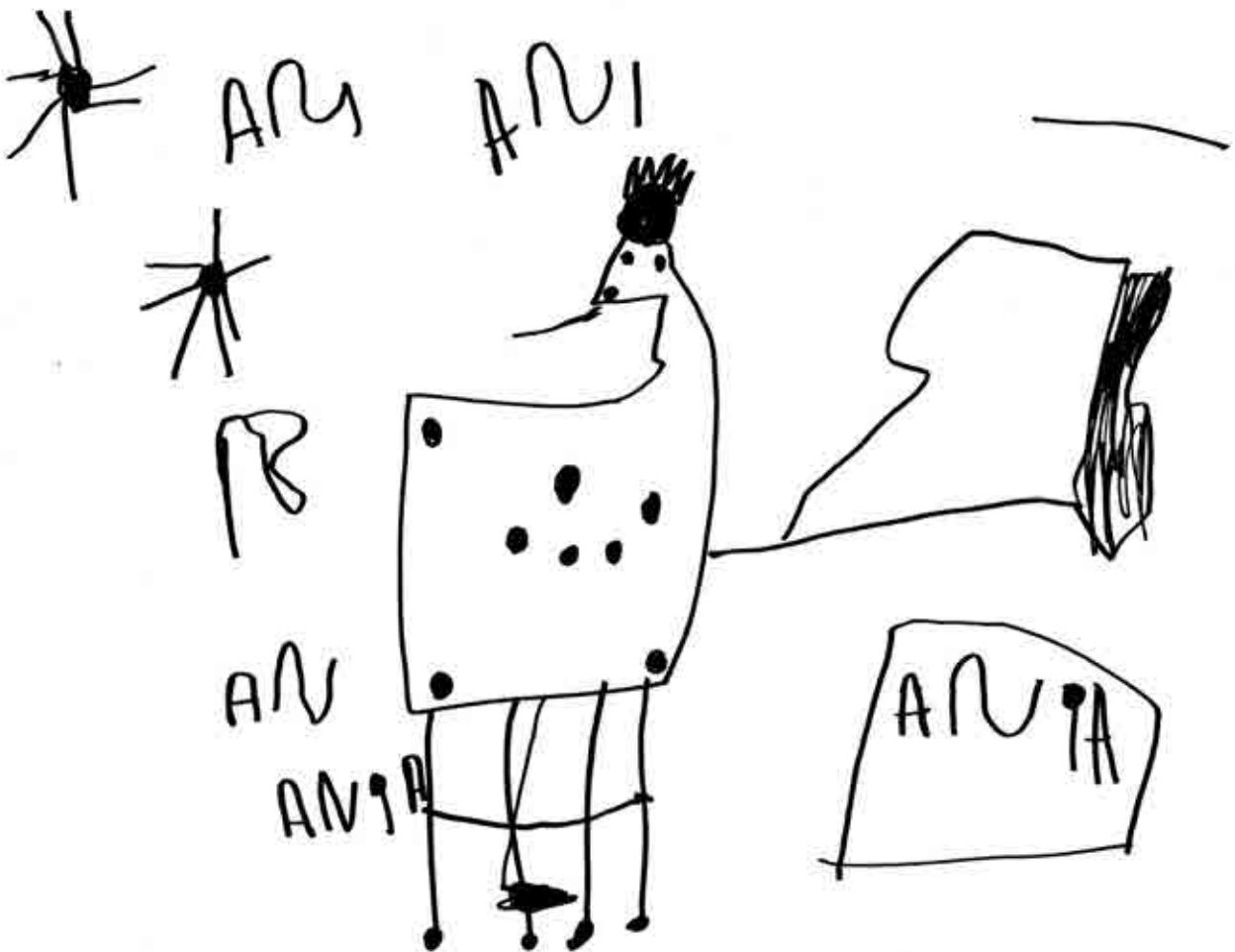
EDITORIAL	ÍNDEX GENERAL	P3 INFANTIL
	01	03
P4 INFANTIL	P5 INFANTIL	1r PRIMÀRIA
12	21	30
2n PRIMÀRIA	3r PRIMÀRIA	4t PRIMÀRIA
39	48	73
5è PRIMÀRIA	6è PRIMÀRIA	1r ESO
86	91	95
2n ESO	3r ESO	4t ESO
101	110	123
1r BATXILLERAT	2n BATXILLERAT	PARES
130	139	143
PROFESSORS		
148		

INFANTIL
P3 A

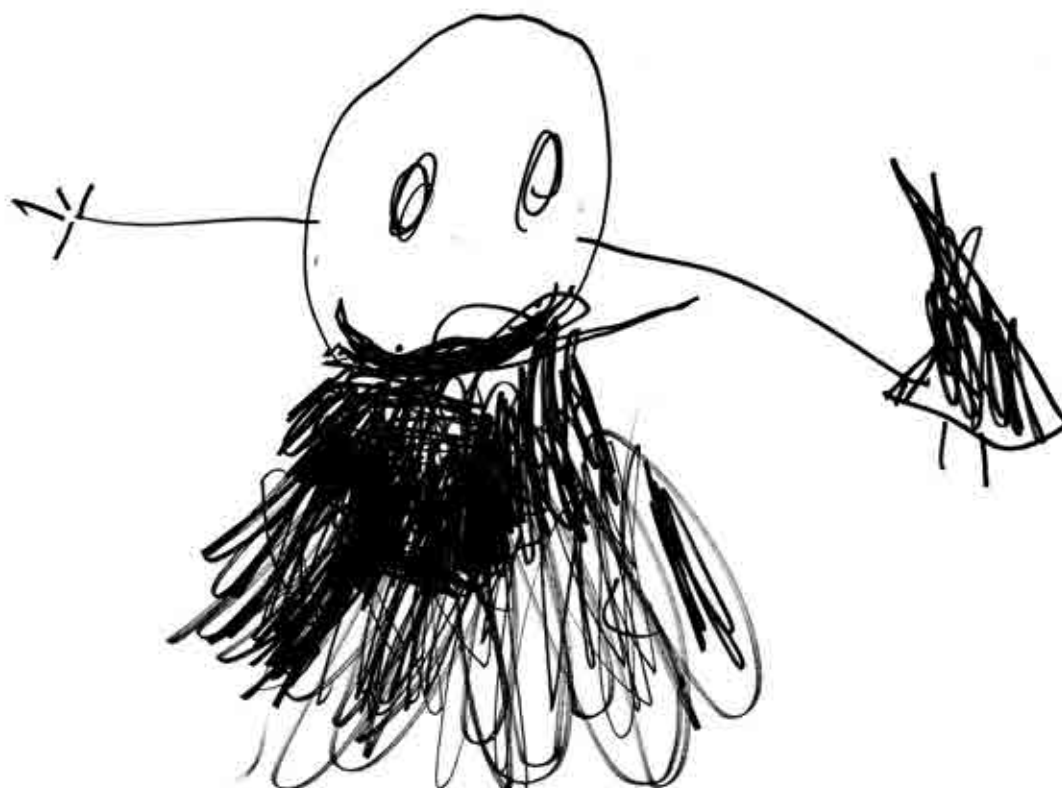
Curs: P3 A
Isaac D'Agostino Formi-
guera

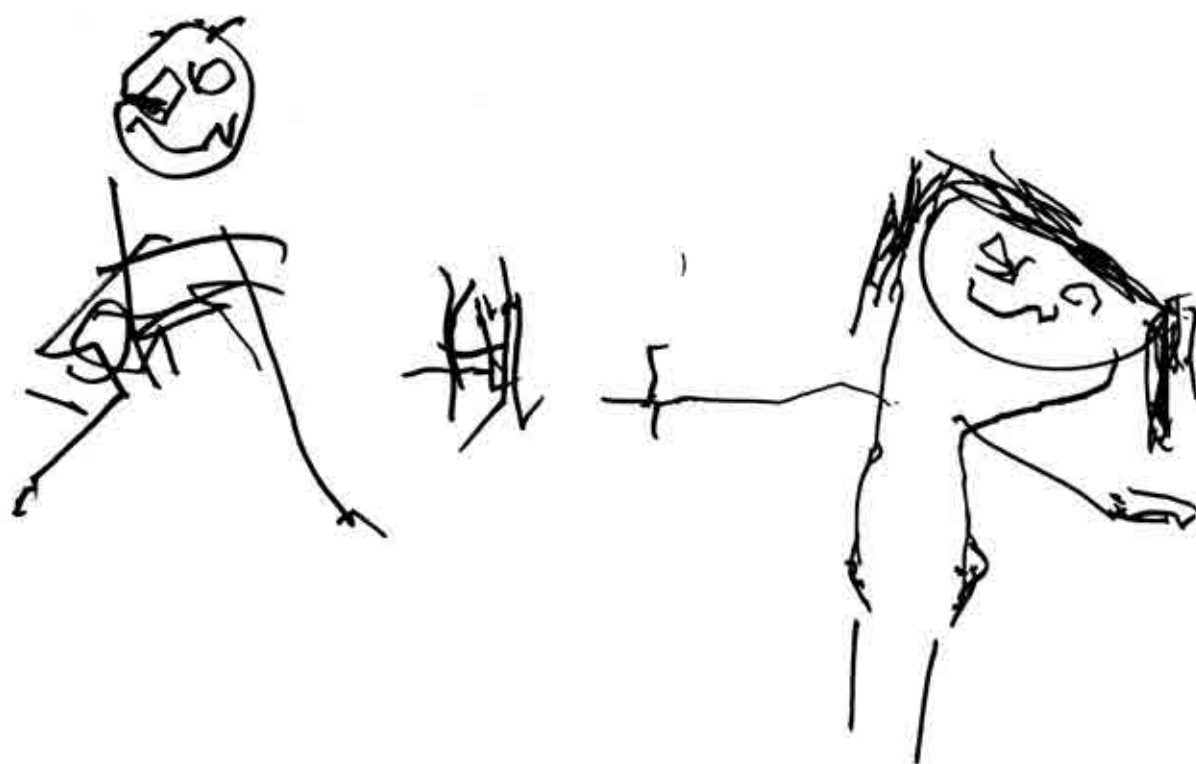
La llegenda de Sant Jordi

INFANTIL
P3 ACurs: P3 A
Ània Sena Molist

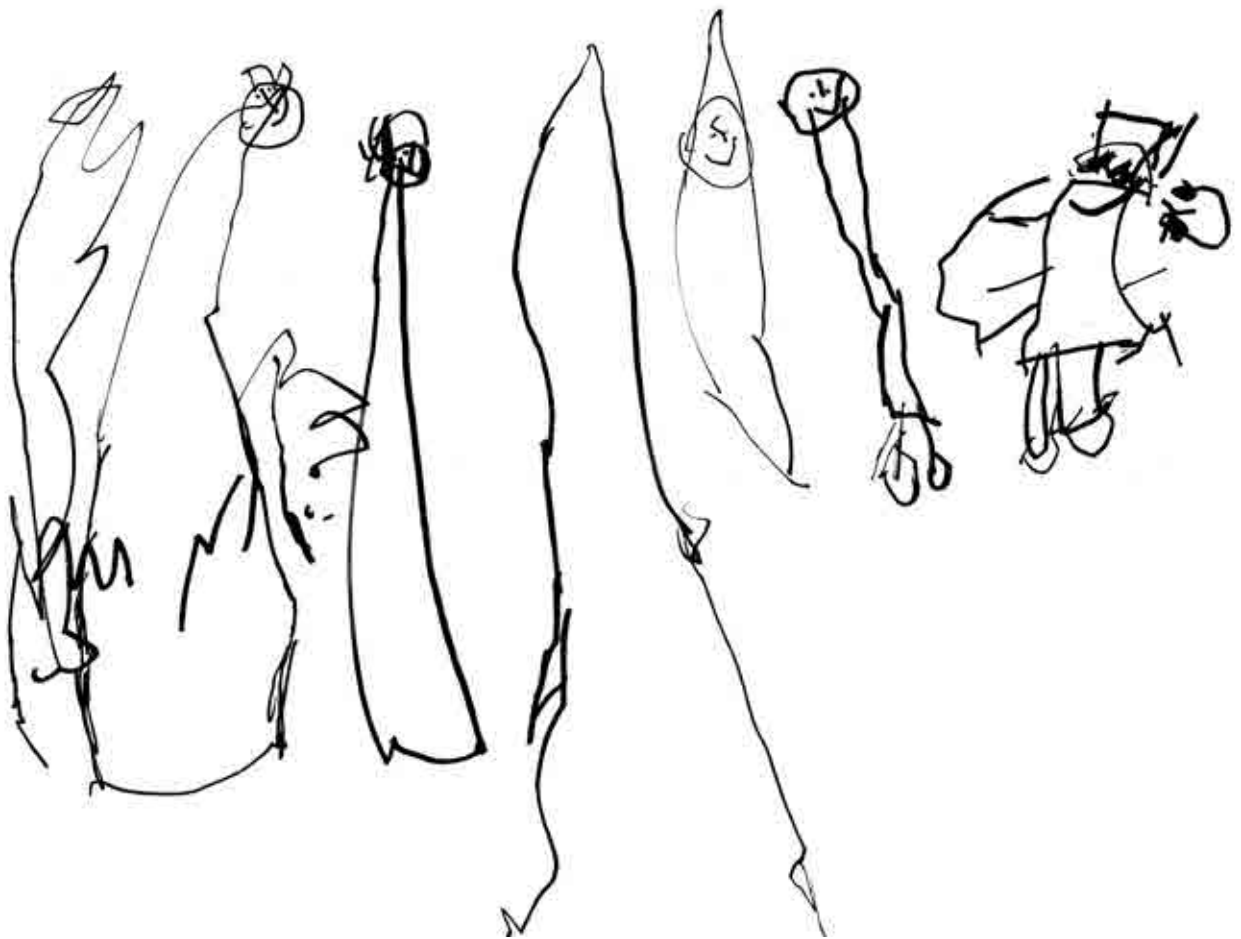
La llegenda de Sant Jordi

La llegenda de Sant Jordi

La llegenda de Sant Jordi

INFANTIL
P3 BCurs: P3 B
Jana Bosch

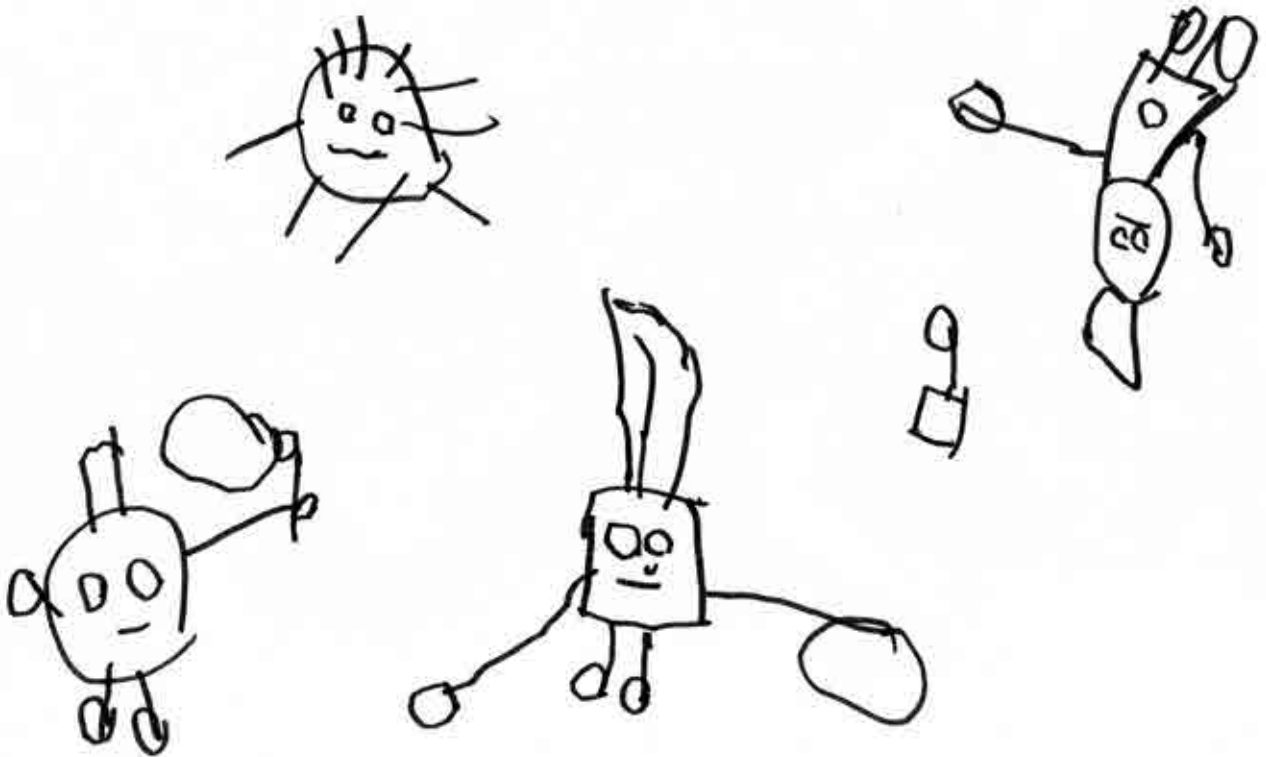
La llegenda de Sant Jordi

INFANTIL
P3 BCurs: P3 B
Marc Vilar

La llegenda de Sant Jordi

INFANTIL
P3 CCurs: P3 C
Adriana Rosiñol

La llegenda de Sant Jordi

La llegenda de Sant Jordi

La llegenda de Sant Jordi

SANTU ORDÍ

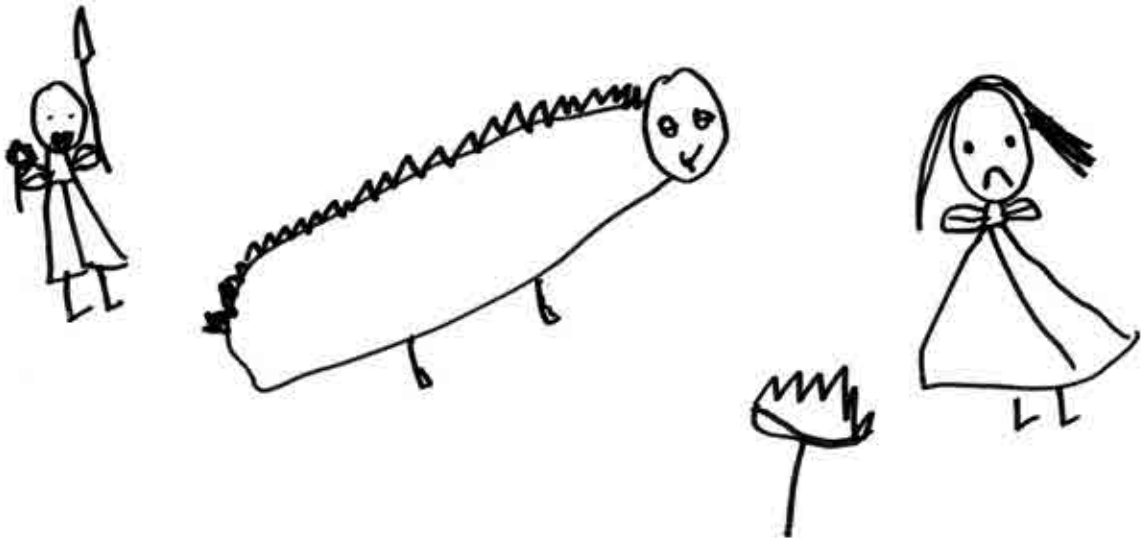
El cavaller amb la llança, la princesa, la rosa i el drac

2 ANT XJORDI

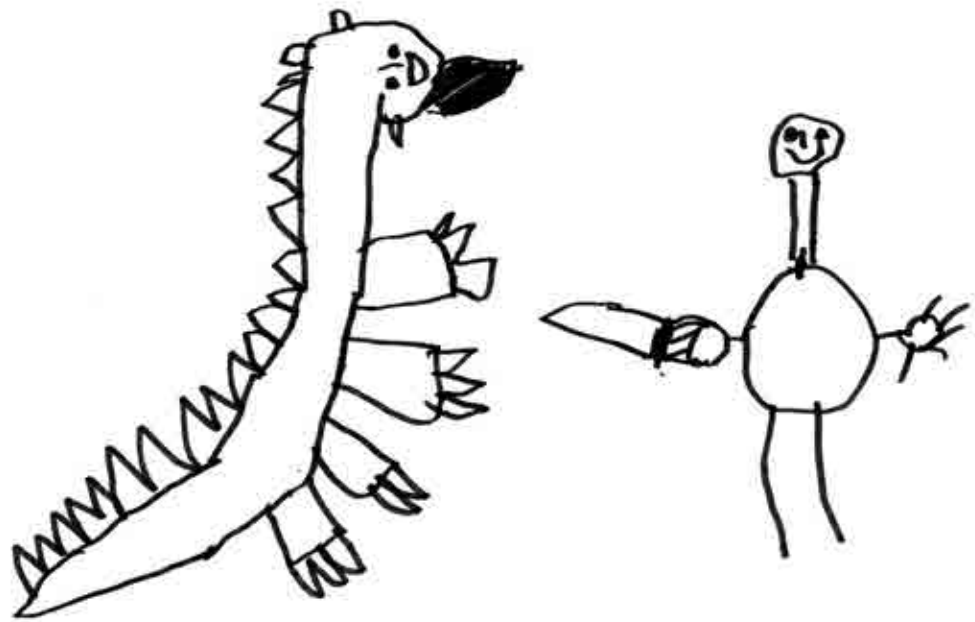
La princesa amb una corona i la rosa que va sortir de la sang del drac, el cavaller amb la llança i el drac

SANT JORDI

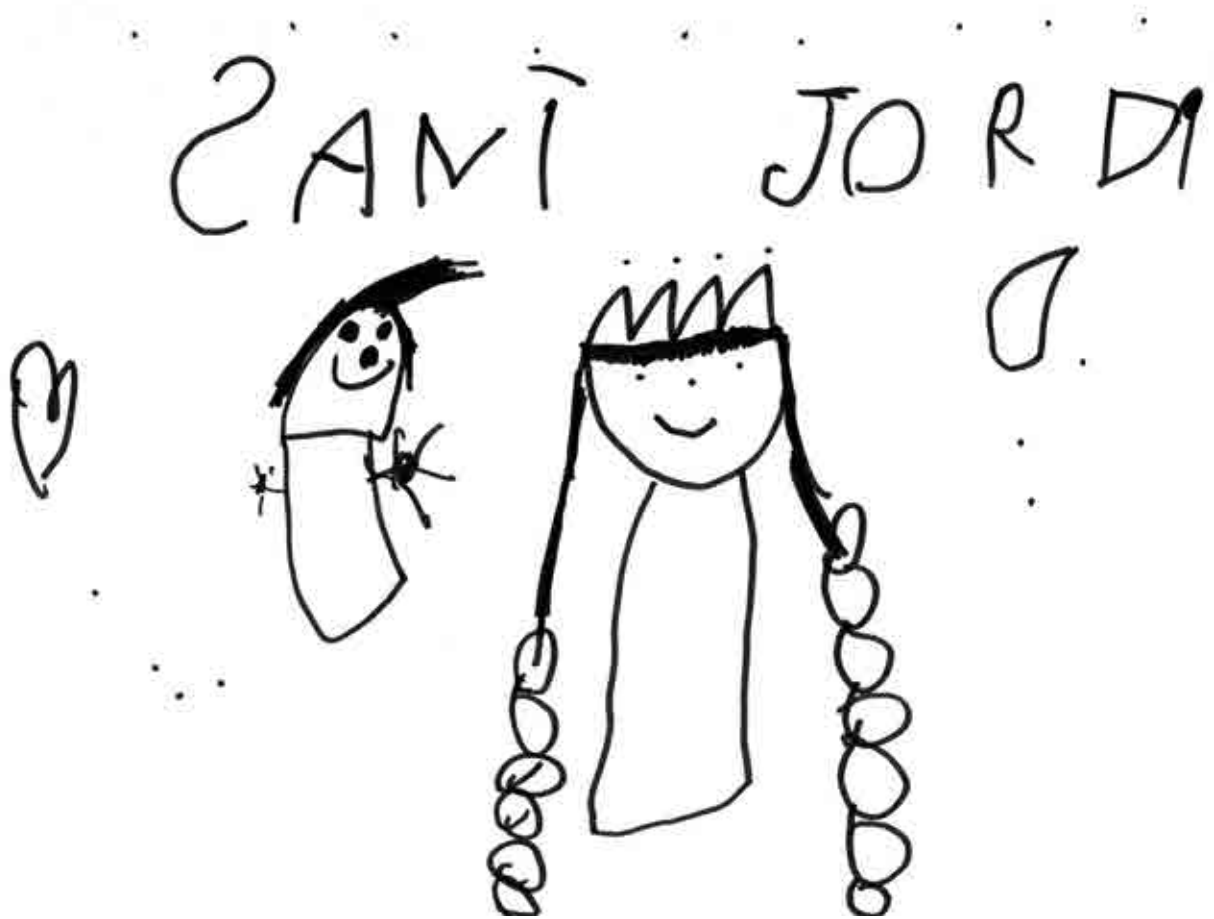

El drac, la princesa trista perquè se la volia menjar el drac, el cavaller amb una rosa per la princesa

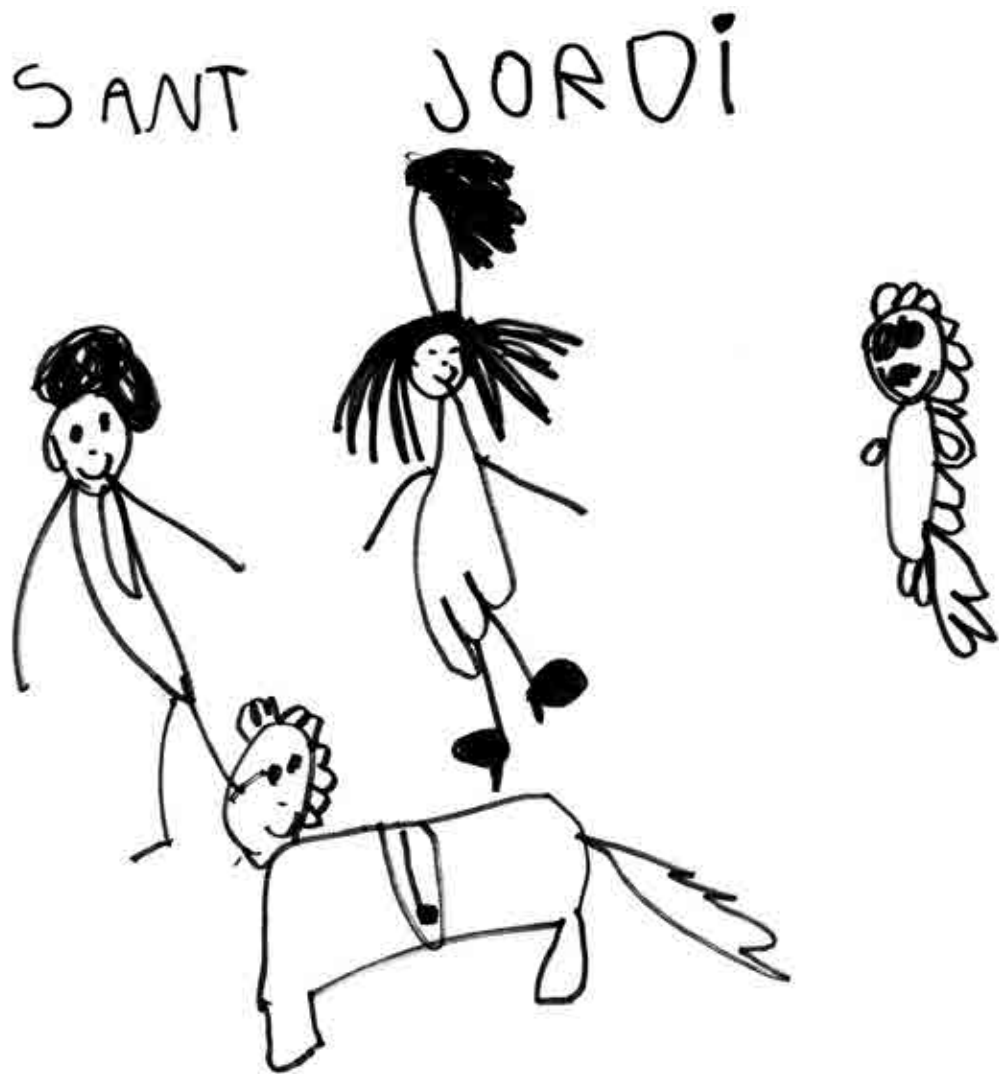
SANT JORDI

Sant Jordi amb la llança i el drac

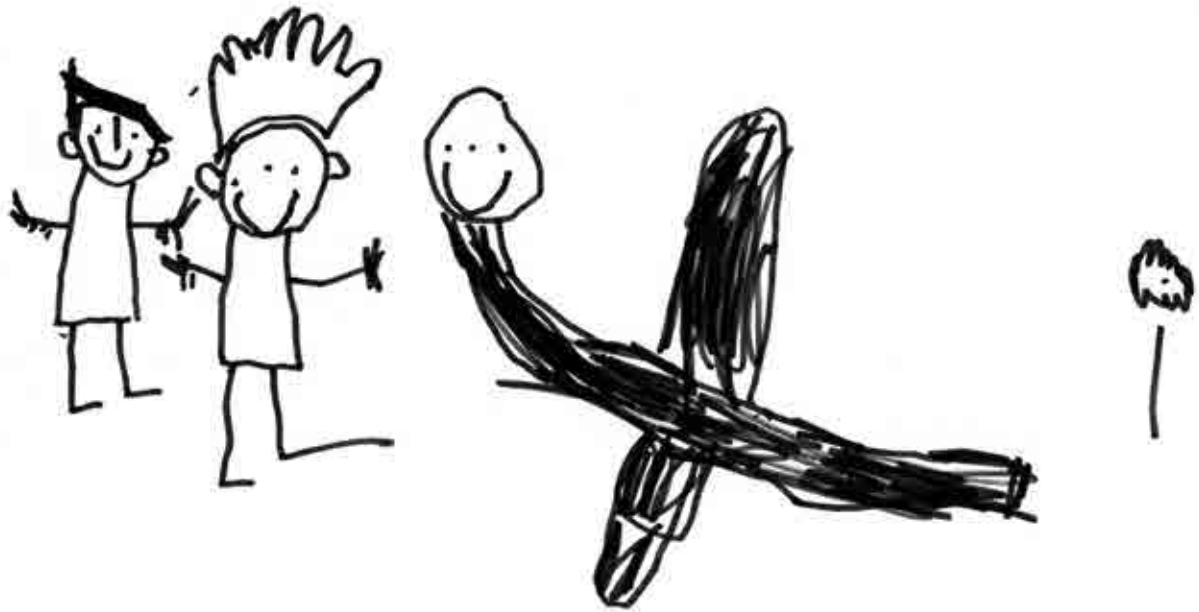

Sant Jordi i la princesa enamorats

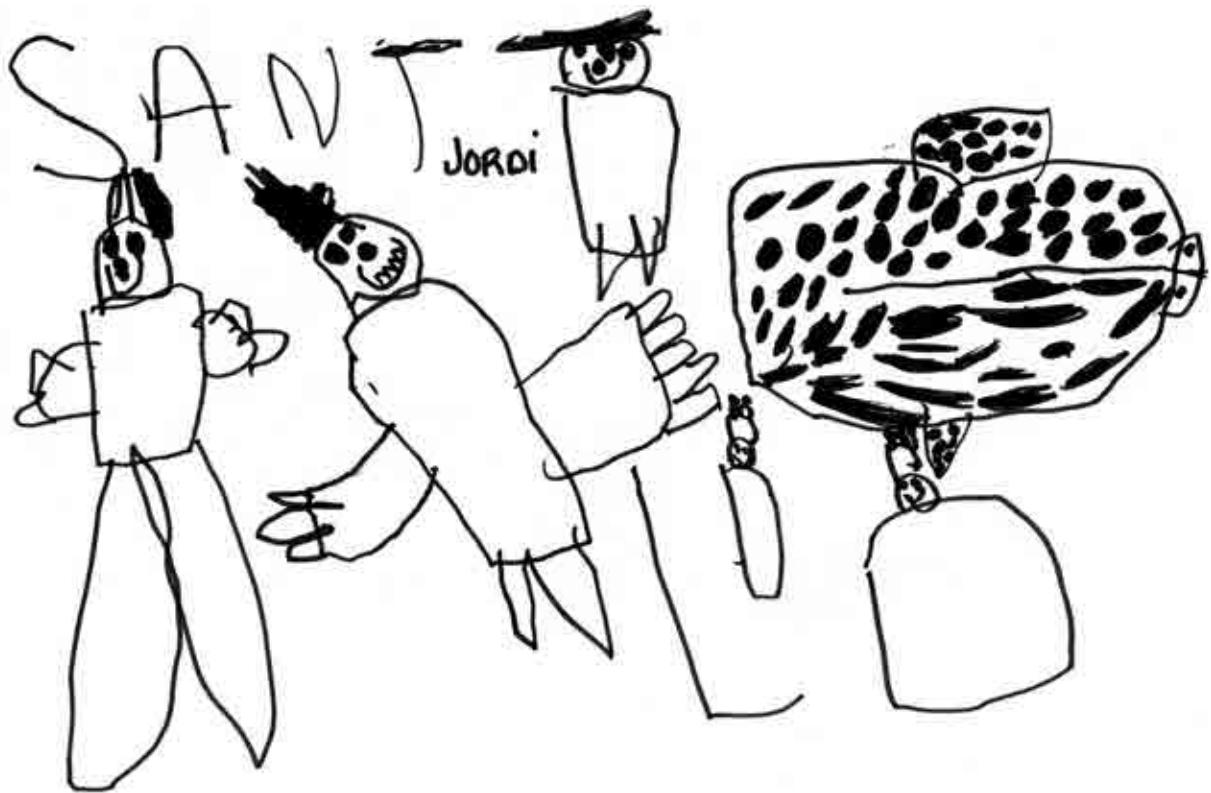

Sant Jordi, el cavall, el drac i la princesa

SANTJORDI

Sant Jordi, la princesa, el drac i la rosa

INFANTIL
P4 CCurs: P4 C
Bruna Carpio

El cavaller, la princesa, el drac i la gent que es vol menjar. El drac és gros, ha menjat molt

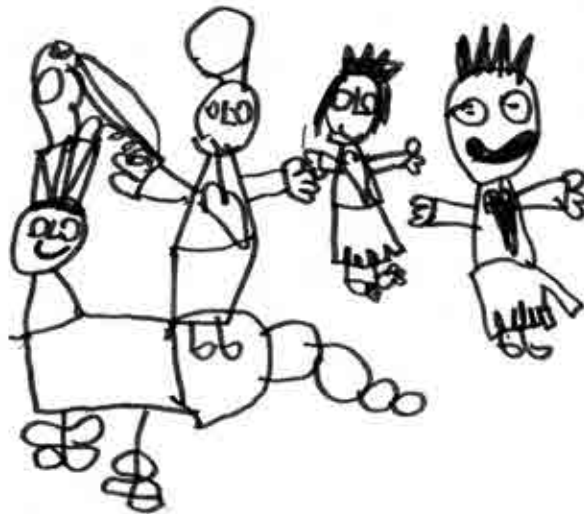
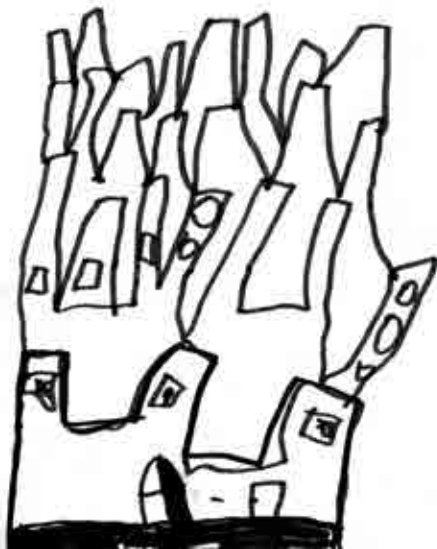

Un cavaller, un drac, la princesa i el rei

El cavaller regala la rosa a la princesa i s'enamoren

LA LLEGENDA DE ST JORDI

He dibuixat el castell, Sant Jordi a dalt del cavall amb la princesa a la mà i el rei que també hi és

He dibuixat el cavaller amb una ploma al casc que dona la rosa a la princesa. Estan al castell i plou perquè el foc s'apagui

LA LLEGENDA DE SANT JORDI

Sant Jordi lluitant contra el drac

LA LLEGENDA
DE SANTJORDI

El castell, la princesa, Sant Jordi, el drac i les roses

LA LLEGENDA DE SANT JORDI

El drac, el cavall, Sant Jordi, la princesa i el castell

LA LLEGENDA
DE SANT JORDI

El cavaller i la princesa estan contents perquè el drac està mort

LA LLEGENDA DE SANT JORDI

El drac es vol menjar la princesa i el cavaller la salva

LA LLEGENDA DE SANT JORDI

El drac es volia menjar la princesa

LES GRANETAS

Hi havia una vespa una graneta que era molt amiga
 i sempre es trobava l'ocellet i se parlava per
 no parlar de se piratas i cases de acotes amb les d'altres.
 tipus grans petites grans primes altes baixes i de
 moltes més varietats i de tan rapid que amb fins i tot
 xucaven per nosaltres mal de ben he que suposava caseris no som
 demà ben vicants eren molt amigues i jugaven a moltes
 cases de tota mena i s'assemblaven molt després ben ser
 cases l'ocellet i l'ocellet tota a la beguda de tan rapit que
 amb les d'altres i el l'ocellet l'ocellet l'ocellet l'ocellet
 de ocell super dia s'assemblaven de dia mes la de ocell gran dia
 l'ocellet de sel que mare amigues l'ocellet es un got l'ocellet un
 got ocell de sel la p'ocellet

LA BOMBOLLA

Hi havia una bagada un senyor
ca feia bombolles i un nen la
barri i al senyor la fe una bombolla
molt gran i al nen la intenta
explotar i no la va explotar i
es va ficar a dins de la
bombolla i la bombolla la
va portar al país de las
bombolles i es van fer
amigues i va arribar un nen ca
la tani ca mareo i totas as
van fer tristes Vet arribar un
gat ~~vet~~ arribar un gos aquest conte
ja y ha for

L' HIVERN I L' ESTIU

Hi havia una noia que li agradava l'estiu i a l'estiu li agradava l'hivern i un dia es banjava d'aquí perquè no estiguin sols fiant un mes que es deia la primavera i un altra ca es deia la tardor vet ací un gat vet ací un gos aquest conta ia sa festa.

ELS COLORS

Hi havia una vegada una nena que tenia l'habitació plena de colors. Un dia la nena mentre dormia els colors es van començar a moure i la nena es va despertar i va veure com es movien els colors i es va espantar i va cridar als seus pares i pares li van dir no passa res és una broma i la nena va dir no magrada la broma que meu fet però sempre us estimaré.

EL MON DE LA FANTASIA

Hi havia una noçada un nen que
va mirar adins d'una rosa i quan
va entrar era al món de la
fantasia. I va veure una fada
Hola Jo amb dic rosa, i la fada
li va dir mira aquí hi ha
princeses supers arois i sirenes,
palau i altres coses. Anem a
puja a dal d'un nuvol. Si va
dir el nen, va anem! Quan van
puja veien tot el món, i quan
era de nit sen van an al palau
cap a dormir i va viure per sempre.
. cavall.

DE QUIN GUST ÉS UN PETÓ

Hi havia una vegada una nena que volia
saber de quin gust es un petó. I un dia
quan la seva mare li ho fe un petó da
ana a dormir, va pensar que no era dolç ni
salat tenia gust de amistat i de amor i de mama.

• marieta punteta.

El Mapa Secret
 hi havia una regada una
 orentera que es deia Beta.
 tenia unes amigues es deien
 Irena i Anna. un dia van anar
 jugar de la Irena i van trobar
 un Mapa a tota fura tuda.
 van anar seguir les línies
 fins que van arribar a un l'albarint
 es van separar. però hi havien
 trampes però en van poder sortir.
 després van anar seguir les línies
 fins que van arribar el mar. van
 agafar una barca i van anar a
 veure una llum i ar van
 veure a laigua i van trobar el
 tresor! i conta ~~ment~~ aquest conta se acabat
 Fantasia

LA MARIOMA I EL LLIBRE QUE PARLA

un dia la Marioma es va despertar molt contenta per
que era el seu aniversari i els seus pares li
van regalar un llibre i quan va obrir el llibre va
trobar que parlava i li va fer un petó i una abraçada.
El llibre li va explicar un secret. Si llegia molt
aprendria moltes coses i cada dia llegia un conte. En va
llegir molts i de gran va ser mestre.
Conte contat, Conte acabat.

Gru

MONSTRA DE GEL

Vet aquí una llegenda un monstra de gel
 va l'ani a la axda de Vic perquè la volia
 Arriba. Però l'Isaac i en Guiu han
 Meua el monstra. O no
 Coma Guiu va dir l'Isaac!
 Buf ja som a casa va di en Guiu.
 El monstra els va sagi i va
 tranca la porta amb el seu gel
 Però l'Isaac podia combatissa
 amb un drac.
 Amb el seu foc va fondra el gel
 del monstra i li va fondra el cal.
 conta untat conta acabat.

cor da foc

EL MONSTRE I ELS COLORS

Hi havia una vegada un monstre que estava embolicat amb les emocions: amb la tristesa, l'alegria, la ràbia, la por i la calma.

La seva mare li va dir embrega les emocions cada una en un pot i si veus t'ajuda. El va ajudar, les va ordenar però li va venir una altra emoció.

L'amor!... i era de color rosa!...

Conte contat el conte de les emocions i els colors s'ha acabat!

EL SENYOR QUE TENIA DUES FEINES

Vet aquí un senyor que tenia dues feines, era futbolista i cavaller.

Un dia estava gent un partit de futbol i al minut noranta va marcar un gol, va mirar a la graderia, va veure una princesa i es va enamorar. Quan va acabar el partit es va vestir de cavaller i va seguir a la princesa, però la princesa havia marxat amb el cotxe i no la va veure mai més.

Un dia el futbolista va dir al seu entrenador que deixava de ser futbolista i des de llavors es va dedicar a fer de cavaller. Sempre portava una rosa a la mà per si trobava la princesa. i conte acabat ja s'ha acabat!

EN MARTÍ I L'INSTITUT

Hi havia una vegada un nen que es deia Martí.
En Martí està fart de anar cada dia a l'institut
en Martí vol unes vacances perquè cada dia
estudiant, estudiant, estudiant, i estudiant. En
Martí un dia els i va dir els seus pares: pare mare
no vull anar al institut niestic fart!! i es va
tancar a la habitació. Els pares van entrar a la
habitació de en Martí els pares d'en Martí li
van explicar que era important anar a l'institut
en Martí o va entendre. En Martí va començar
a agradarli l'institut.

F i

ELS OSSOS POLARS I ELS REMOLINS

Hi havia una vegada, a les tres del matí, al Pol Nord, hi
 va haver un remoli! Allà hi vivien dos ossos polars. Aquella
 dia, en Bos va sentir el remoli. Però era tan mandrós que es
 va tornar a adormir. Però el remoli se'ls va exportar!

Però tal·les on van anar a parar? Doncs a la Sabana africana!!!

Quan van arribar allà tots els animals africans van pensar
 que era una cosa nova, o sigui una nova espècie! Però
 van dir que els explicarien qui eren, els hi van explicar
 i van buscar la manera de tornar-los al Pol Nord i es
 van dividir en dos grups i el grup B va trobar
 un remoli acabant-se, els van explicar i el grup A va
 anar a buscar aquell remoli, van anar a inflar-lo i els ossos
 polars van tornar a casa! Fi

LA FADA I EL FOLLET

Hi havia una vegada una fada i un follet que la seva casa era un arbre màgic i ells dos miraven la tele. I per la tele van veure les notícies del museu que hi havia un diamant i ells dos van decidir anar a buscarlo. Però resulta que el diamant estava gelat però sense voler la fada va tocar l'alarmada i els policies els van posar a la presó. I la seva família els buscaven. El follet amb els seus poders màgics els va treure de la presó i quan van arribar a casa la seva família els van fer un petó i una abraçada ben forta!!

FI

ELS MONSTRES

Hi havia una regada... uns monstres que
vivien a sota d'un llit d'una nena
i sortien a l'estiu i s'amaguen a
l'hivern i a l'estiu quan sortien
al carrer, i la gent els veia i es pensaven
que eren dolents. Un dia la nena els
va explicar que aquells monstres
eren bons i així la gent s'anava
gent amics dels monstres tan inaguis.

Fi

EL PEIX

Hi havia una vegada un peix que vivia el mar. A ell no li agradava viure el mar perquè hi havia taurons, lealenes i peixos que l'atraven. Ell volia ser una persona perquè no podia dormir per el soroll de l'aigua i volia dormir a una habitació. Mira que li agradava dormir però no podia, i quan volia dormir sempre molt. Un dia es va posar a plorar. Va dir amics i més amics però no en trobava i es posava a plorar més i més i va omplir el mar cada cop més i més i després tots els peixos se van acostar i es van fer amics del peix.

LA TARDOR

La tardor és un temps que comença a venir el fred, i cauen les fulles dels arbres. Hi ha de novis colors, per exemple verd, groc, taronja, vermell i marró. I també és un temps que hi ha paisatges molt bonics. També hi ha nens i nenes que surten a fora a jugar amb les fulles i se passen molt bé, i a la tardor hi ha una celebració molt bonica que és la castanyada i la gent menja castanyes i matonats. I així és la tardor, que tingueu molt bona tardor!!

EL MATÍ I LA TARDA

Hi havia una regada un nen que veia que el matí i la tarda es barallaven i com que vivaven tant el nen li feia mal de cap i mai podia dormir ni fer la migdiada. Un dia va tenir una idea. Era agafar un gabinet i matar el dia però va pensar que el matí no existia més i va pensar una altra cosa. Bumia que bumia i va tenir una idea!!! Era construir una màquina del temps i la va fer. Aleshores va enviar el matí i la tarda al passat i vet aquí un gat i vet aquí un por aquest conte ja va ser.

els meus perduts

Hi havia una vegada en un país
molt llunyà, un nen que es deia
BIEL i el seu millor amic es
deia ALEX i els dos van anar
d'exercici al Bosc van anar
amb una cantimplora i una
maleta van començar a
passar pel Bosc però tenien
una mica de por i de cop
es va sentir un soroll però
no es van aturar i van seguir
i de cop van veure un Harkant
molt feliç i un morsa
llarg i uns dents afilades com
muntanyes els nens s'hi van

acostar i van dir:

-què far al Bore? estàn perdut?
i ell va dir:

-no us espenteu sóc un llap
la i ara us ensenyaré a
llegir les estrelles el llap
va començar i van estar una
bona estona i van descobrir
les constel·leccions i totes
les estrelles. El llap va
marxar però els nens se
no estaven perduts perquè
el llap els havia ensenyat
a llegir les estrelles i
centa centat ja s'ha acabat

Perduts a París

Fa bastant temps hi havia dos nens, en Mique i la Laura que anaven de colònies a França, París.

Quan van arribar es van començar a instal·lar a l'hotel i buscant entre les maletes es van trobar una joia que tenia un aspecte molt estrany semblava màgica.

Els nens es van sorprendre i van gregar la joia i van desaparèixer de l'hotel.

- crec que ens hem perdut

diu la Laura - No pateixis - va dir
en Miquel, Vandrejar la volta a
tot París.

Gràcies a la joia màgica.

es Van cansar molt, Varen

Veure: museus, places i varen menjar

Creps.

van tornar a casa molt contents.

fi

AU REVOIR !!!!
...

Una Aventura Al Parc Güell

Hi havia una vegada quan els nens no tenien nassos hi havia una nena que es deia Mariana hi vivia a Barcelona.

Amb una casa molt i molt gran.

La Mariana sempre li deia "pare pare algun dia em portaras al Parc Güell?" li va dir la Mariana el pare va dir:

- ja hi aniré Mariana. Van passar bastants dies i era 1 de juny i la Mariana li va tornar a recomanar que volia anar al Parc Güell.

I el seu pare li va dir:
- Anemhi ara! Va dir al pare

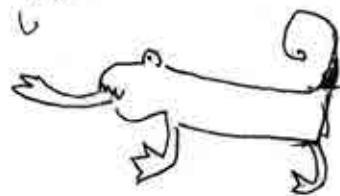
La Mariana i el seu pare van
fer les maletes van agafat
aigua i una gotta per cada un van
agafat el cotxe i van anar. Al
Parc Güell a l'entrada van
comprar granisats. Després van
veure una exposició de
quadres, mitalls, etc després
van anar a dinar,
després van anar a veure
la Salamandra d'ea
Gaudí i li van fer
una foto.

De cop i volta la Sulamandra
va tenir vida i d-que estava
fanta de gots ♥

El pare La Mariona i la
Sulamandra van
anar a l'alcalde de Barcelona

va dir que estava
fanta de tant turistes, i de
gots i li va donar 1
mes de vacances

El pare i la Mariona van
tornar a casa La Mariona va anar
al llit i li va dir al
seu pare t'estimo i m'ho he
passat molt bé! i conta
acabat un petó!! ú"

EL MÓN DELS SOMNIS

Hi havia una vegada cinc amigues que es deien: Valèria, Laia, Marina, Ana i Carla. Un dia totes es van quedar a dormir a casa de l'Ana.

S'en van anar a dormir i en un tres i no res van tancar els ulls totes. Avuija el matí, la mare entra a l'habitació i diu:

-Bon dia nenes, desperteu!! -Va dir la mare.

-Cinc minuts més -Va dir l'Ana.

-No Ana va despertar. i van despertar quan ens van despertar van veure una màquina molt rara

que tenia un botó vermell el van clicar i totes

van desaparèixer de l'habitació i van anar a para a un món molt bonic ple de colors i de

fadres. Més endavant van sentir un plor el plor

venia de una torre i van entrar i es van

trobar una fada que era molt formosa li va
preguntar com és deia i que li passava i ella va dir:

- Hola em dic Lina. - Va dir em una veu molt dolça.
- Hola me saltres em diem.
- Jo Marina. - Va dir ella.
- Jo Carla. - Va dir segura.
- Jo Ana. - Va dir dolçament.
- Jo Valeria. - Va dir tímida.
- i jo Laia. - Va dir firme. Doncs molt bé. Voleu saber que em passa:
- Doncs que la reina Faia creu que per culpa meua la màquina de somnis meua però jo crec que ho a fet l'àliga dels somnis és un ésser que és menja els somnis dels meus. Mireu aquest món es el món dels somnis aquí cumplim tots els somnis dels meus. Ara hem d'amar

al palau dels somnis. Vam arribar Lilna ens va
 guiar fins a la reina. La reina va veure a Lilna
 i de seguida va cridar:

- Guàrdies agafar-la!!! - Va cridar la reina.
- No esperi!! - Va cridar l'ona preocupada.
- i ara que he de esperar mena. - Va dir la reina.
- Lilna no a fet res. - Va dir de seguida ella.
- Si que a fet. - Va dir la reina enfadada.
- No, i li podem demostrar majestat. - Va dir.

Tots van anar a la fabrica dels somnis. La reina
 no s'ho podia creure va veure l'àliga que destruïa
 la maquina dels somnis la reina es va enfadar:

- Estas expulsat del regne. - Va dir enfada.
- No puc marxar i sap per que no perque voste
 sempre compleix els somnis dels meus pero no els meus

no.

-Vale a partir d'ara tot hom tindrà els somnis
complets. Nosaltres ens en vam anar breu i
viscut una experiència inoblidable ens ho vam
quedar per nosaltres i no ho vam explicar a
ningú.

Fi

L'UNICORN SENSE AMICS

Hic havia una vegada un unicorn que sempre estava sol. No tenia mai amics Per més que en intentava tenir-ne algun No en tenia tothom li deia que no. Fins que un dia unes

nenes que semblaven que s'haguessin perdut Però l'unicorn no va

tenir por i els hi va dir

— Hola! Endic Colors, que hi feu per aquí?

— Hola doncs mira a veurem

Caminant i ens a Cridat l'atenció. Va dir una de les nenes

— Ai Perdona Colors que no ens

- hem presentat
- Jo en dic Valèria
 - Jo Arlet
 - Jo Lucía
 - Jo Múria
 - Jo Bruna
 - Jo Júlia
- Van dir: les nenes
- Que hi fas per aquè tan sol?
- Doncs mira es que no tinc amics
Va dir l'unicorn molt trist, però les
nenes van dir:
- Doncs si vols pots ser amic nostre
- Van dir les nenes molt contentes..
Van anar caminant per el bosc, Van

venta animals fantàstics. Es van girar
però l'unicorni no hi era! El van buscar
per els llocs per on havien passat
però res. La Valèria la Arlet la Lúcia
la Bruna la Núria i la Júlia es van
entristir molt i de sobte van trobar
una fada i la fada els i va dir
-L'unicorn s'ha anat corrents hi ha
dit que no li agraden els humans! Per
que te por de que l'agafeu. Les
amigues ho van entendre que era
difícil per un unicorn però que mai
havia vist un humà. Van començar
a buscar amb la fada. Van anar
per boscos, cases, caus... però res no
van

trobar a l'unicorn. De sobte van sentir un soroll; era una altra fada. I li va dir

-l'unicorn ha anat corrents cap a casa seva! Les sis amigues van anar cap a casa de l'unicorn i el van trobar molt espantat però la Júlia li va dir

-No et farem ves. Volem ser el teu amic així tindràs amics.

L'unicorn ho va entendre i ho va acceptar i van ser els millors amics del món!!!

Fi

UNA AVENTURA A NEW YORK

Una vegada i havien cinc amigues que van anar a new york. Es deien Nària, Bruna, Valèria, Martina i Ona. Quan van arribar ja era de nit i s'hen van anar a dormir. després d'una estona l'estàtua de la llibertat s'estava movent! Els edificis es movien! L'estàtua ho era una estàtua normal i corrent. No! Era una estàtua amb vida! Les seves passes feien tremolar els edificis! Era com un gran terratremol! Era una cosa terrorífica!! Tots els habitants de New York estaven espantats. Les onades eren gairebé de cinc metres d'altura!!

Les cinc amigues no sabien
 que Ferll Estaven en un racó
 f de l'habitació. Un descontrol
 estava destrassant la ciutat!!!

Les cinc amigues havien d'investigar
 Començarien mirant les onades

-Mireu

-Va dir la Brana:

-Semblava que les onades estiguessin
 fetes per un vent molt fort!

-I tant!

Van dir la Martina, la Núria i la
 Valèria a la vegada.

-El vent més fort que he vist
 mai!

-Va dir l'ona. Era un vent que
 s'enduria tot el que li passava
 pel davant!

Les cinc amigues es van tirar cap endarrere. Però van xocar amb uns edificis.

-Fantàstic!

-Va dir l'Ona.

-Estem atrapades a NEW YORK i estem amb ple caos!!!

-Ara sí que estem en un embolic!

-Va dir la Núria. Però de sobte l'estàtua de la Llibertat se'ls va acostar. Quasi les xafava!

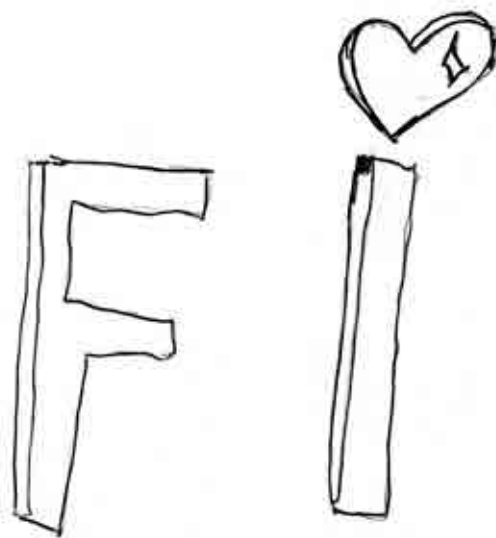
Van sortir totes corrents comes ajude-me. Les cinc amigues es van espantar tant que no es podien hi moure quasibé!

Bon còrrec tan com
 van poder i desobte l'esta-
 tua de la llibertat
 les va aixafar a totes
 despres mica en mica es
 van anar despertant i
 resulta que estaven als seus
 llits de l'hotel de NEW YORK
 Que havia passat? Ah!

Havia estat tot un somni o
 potser un malson. - Va dir
 l'Ona

- Només havia estat un ensurt
 però... Sorpresa! Les cinc
 amigues havien somniat el
 mateix! Les cinc amigues van
 parlar una estona però

i van estar agrades
de ⁺quen o aques pa-
ssat de veritat.

Pseudònim: Girafa
Grup: 3r B

LA CLASSE ESBOJARRADA

Hi havia una vegada una classe. Una classe que van triar un dia de l'any especial, el dia esbojarrat. Estaven tots planejant què farien, i un dia: Juguem amb els jocs de la classe? - Deia l'Àlex - Nooo!!! - Van discutir durant una bona estona i fins que van decidir que transformarien la classe en un parc aquàtic, i ho van fer. S'ho van passar "pipa"!!! A la nit van anar a dormir a casa de l'Àlex. Es van ficar el despertador a les 12 de la nit, i a les 12 van fer una festa de pijames. Una hora més tard de la festa es va sentir un soroll: - Paocam!!! - Auuu!!! - Era l'Àlex, que sense voler havia caigut del llit. Tots es van espantar molt, però després com que no es podien adormir, van fer una altra festa.

I vet aquí un gos, i vet aquí un gat aquest conte s'ha acabat.

EL CONCURS ENCANATAT

Hi havia una vegada...
Un nen que es deia Pau
i tenia una germana
que es deia Martina.
Un dia que estaven mirant
la tele, van veure un
anunci que deia que feien
un concurs a la selva.
Va arribar el dia del concurs
i estaven apunt. Qui
arribés el primer al final
tindria una copa, també
competien contra nou gups.
La primera prova havies de:
hi havia un llac molt
llarg i l'havies de travessar
per un pont de fusta

que es movia i si queies
hi haviem cocodrils. La
segona prova haviem de
passar uns bassals amb
passeres i si queies al
fang t'enfonaves i no
podies sortir mai més! La
tercera prova consistia
en , que hi haviem 3
bruixes que si t'atrapaven
et convertien en una granota
rosa. Van començar i van
passar la primera prova
la segona uff en Pau va
relliscar. Però sort que la Martina el
va agafar la tercera també! Van
guanyar la competició! I vet
aquí un gat i vet aquí un gos
aquest conte ja s'ha fos!

Dins d'un quadre

Hi havia una regada a París a l'hotel le France un grup de nens. Un es deia Alex, l'altre Pau i Biel. - He tingut una idea! - va dir en Pau. - Sí va dir l'Alex. - sabia que quan en Pau tenia idees sempre eren bones. - Anem al Louvre - va dir en Pau. Doncs ja eren al bus preparats per marxar. - Nais. Nais he descobert que hi ha un botó a l'ull de la Mona Lisa - va dir en Biel. Ja havien arribat amb unes bombes per adormir gent. - Tots adormits! - va dir l'Alex. - Doncs a buscar la Mona Lisa. - Oh quina meravella! - S'obre! Qué bé! - va dir en Biel. Van entrar era tot ple d'or, pedres precioses i coses molt maques. - Hi ha un tabogant, baixem! - Jo som a dins i se sent un soroll aterridor. - va dir en Biel. - Correu busquem un refugi té mala pinta! - Anem a dormir - va dir en Pau.

- Ajuda! Ajuda! ajudem-me. Qui passa qui
 ets? On ets? - Aquí jo em dic Violina sóc el
 primer quadre de Dalí i jo el primer de
 Leonardo i jo el primer... - Ah qui passa! On
 som! - nom dir tots. - Som a l'interior d'un
 quadre. Com podem sortir d'aquí? - Passant
 una piraça. Quina és? - Passar per sobre
 un fil. És impossible!!! - Que comenci la
 piraça! - corre escapem! - No marxem - dins
 del llac hi ha una porta. - No s'obre!
 Què fem? - veu dir l'Alex. - Li dono un cop
 de peu. - Sé sortim - nom dir tots. - Per fi
 marxem a casa. yupy!

L'AIRE A L'ESPAI

Som a l'any 3944 d.C, ens allotgem a el Megarex, una nau espacial de T-REX amb les mides de cinc T-REX, que a a dintre hi van els tripulants.

Son: Els Roda galaxies els actors de cinc més famosos en les set galaxies, l'Ebre el científic de la nau i el professor.

Les dues germanetes la Beleta i la Rondaneta una mica pesades, el Celest protagonista 1, en Jan protagonista 2.

Buena passem al grà:

El cas és que un meteorit va directe a la terra, és gran, travessa totes les capes de la terra, l'aire s'escapa a l'espai, al Megarex en Celest i el Jan sense voler obren la porta i queden parats, de que l'espai no sueli l'aire, a més poden respirar. Les germanes ho van veure, i van dir que segur que els castigarien i van començar a dir-ho als pares, però... quan els pares hi van ser, les van

castigar a elles, per mentir
 ja que en Celest i en Jan
 havien tancat la porta rapidament.

A la terra hi havia en marxa
 el protocol de emergencia 03744,
 totom tenia un vestit d'astronauta.
 Tenien unes noves capes de seguretat,
 en Celest i en Jan sabien que

passava a la terra gracies
 a l'Elva, van marxar per
 fer un espectacle, però van
 tornar a l'espai a buscar
 el material;

Higatoxamigocurtosix, macs de

Bleria i ungles de Perzelbra.

Quan ho van tenir tot van
 tornar a la terra, un monstre
 va tornar a desbracar les capes.

Va demanar ^{la} perdá, va

anar a buscar el material,

va marxar amb un gran

semblance perquè era amic

d'en Jan i en Celest.

Una actuació genominal de circ

FU

ANIMALS AMB MALA SORT

Hi havia una vegada en un poblet petit no gaire lluny d'aquí hi vivien uns animals molt simpàtics però per coses de la vida tenien molta mala sort un d'aquells animals era un esquirol un altre un conill de bosc i per últim un ós rentador. Eren molt amics els tres però fins que un dia l'ós rentador va proposar anar a viatjar pel món i descobrir coses noves. Després de molts dies de pensar-se l'esquirol i el conill van estar d'acord, van decidir anar amb vaixell. Va arribar el dia de anar a veure món. Van fer les maletes i amb un cotxe de joguina van arribar al port. Un cop allà l'esquirol i el conill li van preguntar a l'ós rentador on era el passaport de viatge i ell va contestar que no el mirés que no el tenia. Després el conill va dir, doncs si ~~se~~ ha perdut que feu aquí plantats anem-lo a buscar. Però... va dir l'esquirol te d'anar el lavabo jo. Vale però ràpid va dir el conill, l'esquirol va anar lo més ràpid que va poder però tot i així va tardar molt perquè es

va quedar tancat, els seus amics van intentar
 obrir-lo. Tibant, tibant van aconseguir obrir-lo
 Però... hi havia un grupet de noies parlant, i amb
 aquell xivarri es van girar i van veure
 l'esquirol asantat a la tassa del WC. L'esquirol
 es va posar vermell, el conill i va dir
 que s'aixuges rapid Per Per Poder marxar
 i l'esquirol va contestar no hi ha paper i
 es va apujar els pantalons sense aver-sa
 aixugat. El conill va dir que si ja estaven
 tots si!!! van contestar. Doncs anem Al cap
 d'uns minuts de bisejar el conill va dir...
 Esta el estat de la Paparera van intentar-lo
 agafar, Però va bufar el vent i s'els hi va
 emportar el Passaport. Mireu esta allà Va
 dir l'os a dalt l'arbre. El conill va
 intentar fer una escala de branques que
 va trobar el terra Però s'els hi va destrossar
 en va fer una altra Però igual i aixi 10
 vegades. De cop l'os rientador va dir que
 Prov que potser no havia apres a viatjar
 Però una cosa si avia apres era que
 no hi ha res com l'amistat i el treball en
 equip.

LA NIT DE HALLOWEEN

La nit de halloween és
terroríficament divertida.
Tota la ciutat està vestida.

Tot de negre com el carbó
de marró com un "cagaio".
De lila fosc com
els ratpenats o
de taronges barrejats.

Tots els nens van pel
carrer i de cop...
l'assasí carter.

Els ataca sense pietat,
i tots surten disparats.

Amb un ganivet els amenaça.
Un es defensa amb
la seva carbassa.

El carter els ha robat,
totes les laminadures s'ha menjat.

Això ja va passar
fa molts anys
però tot i així encara
hi ha molts danyos.

Si no us ho
creieu aneu-hi i
ho veureu, les carbasses
encara hi són
en un petit racó del món.

EL CAVALL

El meu cavall és el millor,
guanya las carreras amb veubr.

Hoja moltes muntanyes,
ifins i lot les més altes!

Li agrada cavalgar,
i mai no vol bader.

És el meu millor amic,
també és molt simpàtic.

És el més bonic de tots,
també el més bandadós.

No li agrada estar sol,
per això amb ell faig un vol.

LA NATURA

La natura és un tresor que sempre la tindrè al cor.

Els arbres tenen les fulles d'or.
Els bolets semblen petits paraiguets.

La molsca sembla felc, que omple el terra d'amor.

M'encanta anar pel bosc, i sentir el cant dels ocells.

La NATURA és una joia per mi i mai la deixarè enrere per què sí.

Les mones esquirol

A les petites mones esquirol
els agrada la llum del sol,
són petites com formigues
boles de pèl groc.

Tenen la cara com un mono
i el cos com un esquirol,
dormen en els arbres
encara que no siguin mussols.

No són ximpanzés
i tampoc són gorilles
i sempre estan
molt tranquil·les.

LA Merea Escola

La merea escola és tan gran com la panxa d'un infant.

A casa m'ho passo bé i a la escola també.

Els amics que hi faré per sempre els mantindré.

Els mestres ens fan estudiar però també ens deigen jugar.

~~Algun~~

Una escola com aquesta mai l'oblidare encara que marxi al estranger.

UN TRESOR AMAGAT?

Fa molts i molts anys hi havien dos nens que eren molt amics. Bivi en es una casa de pages, pobre, enfegada.

Tenien uns quants animals i vivien junts només amb les mares. Els pares van morir a la guerra. En aquells nens els hi ~~li~~agrada va molt anar al riu a pescar amb les mares. Fins que un dia van estar a pescar i els fills no tornaven a casa i les mares ben preocupades i de cop per sota la porta va aparèixer una carta. La van començar a llegir i deia:

Si voleu veure els ~~vostres~~ fills ens tindreu que donar un milió d'euros.
-I les mares ben preocupades es deien
- Però ara don treure m un milio d'euros si no terim ni un dura! -I al cap d'una estona a una mare se li va acudir una idea. - Però els nens ~~no~~ no avien dit que hi havia un tresor amagat al fons del riu? - Si! rapid nem i!

I buscan buscan no trobaven res
fins que una mare es va rendir, però
al cap d'una estona... ~~Ben~~ Van trobar-lo
però estava protegit per tres anguilles
i cinc meduses! I va dir - El que sigui
per els meus fills es va tirar a l'aigua
i..... El va aconseguir!!! Va donar
un milió de euros als ^{sequestradors}
i mai més van tenir pobresa i les mares
van aprendre a tenir balon i van viure
feliços per sempre més.

FI

Esports

M'agrada el futbol,
 el basquet i el beisbol,
 m'encanta esquiar
 com anar amb bici i escalar.

M'agrada anar
 però sense parar,
 perquè els esports
 ens fan fer gots.

L'esport es
 un tresor,
 m'hi ha molts per triar
 futbol, basquet o ballar.

PRIMÀRIA

5è A

Pseudònim: Lux
Curs: 5è A
Blanca Jordà

El gos lux

Hi havia una boleta
bonica i rodoneta
que passejava per les
planes terres de Tavertet,
feliç, amb un altre gosset.
Corria i saltava
com un esquirolet,
dormia i descansava
en el seu llit.
Amb un pèl de cotó fluix
tothom el confonia amb un peluix.
Malalties varen passar
però tot es va curar,
ell amb els seus
ulls foscos i brillants
seguia feliç cantant.
Un dia a la nit
caminava per la herba
verda i fina
i va caure a la piscina.
Com que no sabia nedar
a l'aigua em vaig tirar
i així el vaig salvar,
però ben xops vam quedar.
Els dies han anat passant
i en Lux s'ha anat fent gran,
i amb aquests records bonics
seguim sent molt
amics!!!

FI!

PRIMÀRIA

5è A

Pseudònim: Soc feliç
Curs: 5è A
Alda Garolera

Els daus

Aquell matí caminava tranquil·la per la platja. Deixant petjades per la sorra humida del matí, vaig veure una petxina i una altra i vaig decidir d'agafar-ne unes quantes per fer un collar per la mare. Al pare i la mare els agradava molt el mar, el meu pare era mariner. Cada diumenge sortíem a navegar, a mi també m'agradava molt el mar. Mentre agafava una petxina d'un color lila desgastat per la força de les onades, vaig veure una caixeta que brillava entre la sorra. La vaig agafar tota encuriosida i la vaig obrir. Contenia un joc de sis daus, a la tapa hi havien gravades unes lletres que deien: "tira els daus i el que creguis impossible es farà realitat". Em vaig asseure en una roca i vaig obrir-la de nou. Al primer dau hi havien dibuixos de transports (bicicleta, tren, autobús, cotxe, avió i moto). Vaig agafar aire i vaig tancar els ulls, amb el soroll de les onades de fons, vaig agafar el primer dau i el vaig llençar amb suavitat. Quan vaig obrir els ulls estava dalt d'un autobús, però el més curiós és que anava per sobre l'aigua salada del mar, saltant les onades a tota velocitat. Vaig decidir de tirar el segon dau, el segon dau contenia uns dibuixos d'animals mitològics (sirenes, pegases, unicorns, fades i follets). Aquest cop no vaig tancar els ulls, vaig deixar caure el dau sobre el terra metàl·lic i vermell de l'autobús, en obrir els ulls la cara que havia sortit escollida era la que hi havia dibuixat l'unicorn. Vaig esperar uns instants i no va passar res, vaig pensar que potser l'havia de tornar a tirar, però quan ja estava a punt de deixar caure el dau, va passar volant pel sostre de l'autobús un unicorn. Era curiós perquè jo pensava que els unicorns no volaven, però resulta que aquell sí. Vaig decidir de tirar el tercer dau, contenia dibuixos d'animals marins (balenes, dofins, orques, taurons, peixos espasa i belugues); aquest cop el vaig tirar més tranquil·la. De sobte pel sostre vermellós de l'autobús va passar un dofí de color blanc, no parava de fer giravoltes i tombarelles el voltant de l'autobús. Al quart dau hi havia dibuixos de flors (margarides, roses, clavells, lliris, violetes i gira-sols), el vaig llençar amb força i va fer un soroll metàl·lic. En un instant el terra de l'autobús vermell va començar a tremolar, les onades cada vegada eren més fortes, vaig mirar el dau a veure quina cara havia escollit el destí, havia sortit la cara de les roses i va començar a créixer un roser enorme de més de tres metres d'alçada. A l'autobús li costava avançar pel petit bosc de roses, però res el va aturar. Al cinquè dau hi havien tot de colors (vermell, rosa, taronja, groc, verd i blau); el vaig tirar i vaig començar a notar aquella sensació que comença a

ploure, i sí, estava plovent, però la pluja era de color rosa, el color del dau. La meva samarreta blanca ja no era tan blanca ara era una samarreta amb taques de color rosa. Era molt divertit però l'aventura ja s'acabava, només faltava un dau. Vaig agafar el sisè i últim dau, el vaig examinar però no hi havia res a veure, estava en blanc; el vaig tirar i no va passar res. Després em vaig adonar que hi havia un petit compartiment a un costat de la caixa, el vaig prémer i en va sortir un retolador. Em vaig imaginar que s'hi havia de fer els dibuixos, vaig obrir el retolador i hi vaig dibuixar interrogants (no sabia què dibuixar-hi) i el vaig tirar. De nou el terra va tremolar, però aquest cop no em vaig preocupar tant i vaig fer bé. Semblava que l'autobús flotés a l'aire i no us imagineu per què, doncs perquè resulta que en Superman amb la seva súper força l'aguantava pels aires. Que divertit que va ser! Però amb tanta alegria i felicitat no em vaig adonar que començava una tempesta, amb les onades cada vegada més fortes i més altes; va caure un llamp a l'autobús vermell i en un tancar i obrir d'ulls ja era estirada a la sorra de la platja com si res hagués passat. La caixa amb els sis daus es va perdre i qui sap si algú en algun altre lloc del món l'havia trobat.

PRIMÀRIA

5è A

Pseudònim: Un moment ara vinc
Curs: 5è A
Jan Colomer

La bola de neu

Hi havia una vegada un nen que es deia Max, que estava en aquell període de temps que tots els nens esperen i estava al seu menjador posant menjar pels reis: els hi va posar: galetes, llet i aigua. El dia següent es va llevar molt aviat, a les 7:00 del matí, perquè volia veure els regals. Quan es va despertar, es va aixecar molt ràpidament i va anar a llevar els seus pares. Quan els seus pares van sentir aquells crits del seu fill es van despertar immediatament, van dir a en Max que no cridés tant, que els havia espantat, i el van renyar. Al cap de 10 minuts els seus pares li va dir que ja podien anar al menjador, quan van arribar al menjador en Max va anar més ràpid que un coet per obrir els seus regals. Els va posar tots a una banda i va dir: obriu-los vosaltres primer!

Al pare li van regalar uns pantalons, una samarreta, un cinturó i dos vins; a la mare li van regalar uns pantalons, una samarreta del Desigual i una mandala de 1x1. A en Max li van regalar un mòbil Nokia, la Nintendo Switch i una caixa que no sabia què era.

Al cap d'una hora de provar el mòbil i la Nintendo, va anar amb la caixa misteriosa, quan estava a punt d'obrir

la caixa li va dir al pare que l'ajudés perquè li feia por obrir-la. El pare va anar-hi i quan van obrir la caixa van veure molt paper de bombolles i enlloc d'obrir el regal van començar a explotar les bombolles. Quan ja no quedava paper de bombolles per trencar, van veure una cosa que a dins tenia una petita ciutat en 3D.

En Max quan va veure la ciutat en 3D va començar a veure molts botons. Quan va clicar el primer botó es va moure un ascensor. Al cap de 10 minuts després de veure com es movia l'ascensor, va clicar el botó 2 i va veure que s'encenia i s'apagava un llum d'un edifici. Després tot seguidament va tocar el botó 3 i es va començar a moure la gent i els cotxes. Quan va clicar el botó 4 al cel va aparèixer un cartell que posava "tardor" i van començar a caure les fulles dels arbres. Quan va clicar el botó 5 va veure un cartell que posava "estiu" i va començar a sortir el sol. Quan va clicar el botó 6 va veure un cartell que posava "primavera" i van començar a sortir les fulles dels arbres. Va clicar el botó 7 i va veure un cartell que posava "hivern" i va començar a nevar, va clicar el botó 8 i no va canviar res, es va començar a posar nerviós i va pensar que el millor era mirar les instruccions. Les va mirar, llegir, i va veure que si era tardor es posava la tardor i com que era hivern es posava d'hivern.

FI

PRIMÀRIA

5è B

Pseudònim: Piruleta
Curs: 5è B
Júlia Balsells

El diari de la Clara

Avui és un dia molt emocionant per a mi. Sabeu per què? Perquè és el dia del meu aniversari. Faig 11 anys.

En aquesta pàgina del meu diari us explicaré la història del meu aniversari. No va ser un aniversari com el d'un nen o nena qualsevol, no...! Va ser molt més divertit i sobretot molt més estressant. Tot va sorgir perquè una amiga meva, fa uns mesos, també va ser el seu aniversari i va fer un *sleepover* (festa de pijames) i m'ho vaig passar pipa. Tot i que el dia següent vaig tenir una bona ressaca de son, perquè només vam dormir 2 hores i 30 minuts aprox.

Quan vaig estar una mica menys de tres hores, ja volia fer aquella mateixa festa de pijames. Però jo en comptes de fer-ho a casa meva ho vull fer a casa dels meus avis que tenen piscina, llit elàstic, la platja al costat de casa, etc. I faríem un milió de coses: cupcakes, galetes,

aniríem a la platja cada dia, jugaríem a milions de jocs i mil i una coses més.

Per fi va arribar el dia. Vaig convidar 7 amigues meves: la Marta, la Carla, la Paula, la Mireia, l'Helena, la Jana i la Berta, que són les meves millors amigues, tot i que en tinc mil i una més. Quan portàvem trenta minuts de camí, que per cert la casa dels meus avis està a la Costa Daurada, a dues hores de casa meva, total, que el que va passar és que va començar a caure una gran tempesta amb pedregada, que fins i tot vam passar de l'emoció a l'espant. Aquell moment va ser el més dramàtic, jo estava a punt de plorar, no em podia creure que allò estigués passant. Fins i tot la Berta que és la menys sentimental va plorar. Allò no era el que teníem previst, els meus pares van decidir que no ens podíem arriscar i que havíem de tornar perquè era molt perillós conduir amb aquelles condicions, i ens van explicar que el dia següent ho tornaríem a intentar. Tot i que a les notícies informaven de previsió de temporal, ells que són tan positius ens van dir: "tot a la vida té solucions, només cal buscar-les". Llavors vam girar cua i totes vam passar la nit a casa meva. Va ser molt divertit, però no tant com ho hagués set a la casa dels meus avis, però allò ja no m'importava, era el dia del meu aniversari. Es suposava que havia d'estar feliç, o no?

L'endemà tornaríem a intentar d'anar a la casa dels meus avis. Què passaria, hi podríem arribar?

Estem de camí; ara per ara, tot perfecte, de moment no passa res, però encara falta un tros de camí, encara hi ha possibilitats de passar algun imprevist! Ai, ai... quin patiment!

El camí va ser esgotador i divertit a la vegada, la primera mitja horeta i l'última van ser les més divertides perquè teníem la música a tope i ens dèiem tot de "secretets". Per exemple: no li digueu a ningú però a la Helena li agrada un nen de la classe que es diu Pau.

Per fi hem arribat, sense passar res, per sort! Vam anar al McDonalds a dinar, després a la bolera i per acabar al cinema a veure la pel·lícula més guai de la meua vida: WONDER, va ser al·lucinant i a la vegada una mica trista.

I això només va ser el començament. S'ho van passar superbé (sobretot la Paula). Ja us podeu imaginar com van ser els següents dos dies, vam fer mil i unes coses: escalada, platja i piscina cada dia... Fins i tot tir amb arc. Segons les meves amigues van ser uns dels millors dies de les seves vides, que recordarem sempre.

Això ha sigut una experiència extraordinària, tot amb constància i paciència es pot aconseguir.

Adeu, fins a una altra!

PRIMÀRIA

5è B

Pseudònim: Bola de foc
Curs: 5è B
Ferran Molist

El botó i el camió

Hi havia una vegada, un botó que estava en una jaqueta. Un dia una senyora, pel mòbil, va demanar la jaqueta. El dependent va agafar la jaqueta i la va ficar dintre una bossa de plàstic. Quant la jaqueta estava al camió, el botó va saltar fora de la bossa de plàstic i va anar directament a una caixa. A la caixa hi havia una nina de peluix. El botó sense voler la va tirar fora de la caixa i el botó es va quedar allà tranquil i es va adormir. Quan el botó es va llevar, va veure que el camió s'havia parat. Des d'allà va veure un home que portava patates i llaminadures dins d'una botiga. L'home que portava aquestes coses va entrar a la botiga i va demanar que firmés un contracte perquè li donés les patates i les llaminadures. El senyor que cuidava la botiga va firmar el contracte i va agafar les patates i les llaminadures. L'home del camió va tornar al seu transport i el va engegar. El botó quan va sentir que el camió estava engegat i anava a la carretera, va rodar en una altra caixa. Quan va estar dins la caixa, va veure un robot vermell i blau. El botó va engegar el robot i el robot va començar a perseguir el botó. El botó va saltar i es va ficar per darrere del robot, i va picar el botó d'apagar. El botó va anar a veure què més hi havia a la caixa i hi va veure un comandament, ara ho entenia. El robot estava en robot automàtic. El botó va apagar el robot automàtic i va tornar a engegar el robot. Naturalment ara el botó controlava el robot i s'ho va passar molt bé. El botó va sentir que el camió es parava, perquè estava en una botiga de joguines. El botó es va quedar quiet perquè l'home del camió va obrir la porta de darrere. L'home anava a agafar, naturalment, el robot blau i vermell i la nina de peluix. L'home va veure que la nina i el robot no estaven a les seves caixes, i els va tornar a ordenar, els va ficar dintre les caixes i els va portar a dintre amb encara més joguines. Quant l'home va tornar al camió el botó es va aixecar, estava ja molt cansat, per tant es va ficar a la jaqueta. L'home va tornar a obrir la porta i va portar la jaqueta a la dona que l'havia demanat, i el botó va ser feliç per sempre.

PRIMÀRIA

5è B

Pseudònim: Rosa de
Sant Jordi
Curs: 5è B
Júlia Vila

Concurs de les emocions

Hi havia una vegada un dia molt important pel poble de Viladrau. Aquell dia a la tarda feien el concurs de les emocions. Aquest concurs es feia cada 100 anys. El que guanyava aquell concurs, seria molt apreciat i posarien una foto seva en una habitació on hi havien tots els guanyadors. Aquell any s'havien presentat cinc persones, o sigui cinc emocions. Si passaves pels carrers trobaves la gent assajant per la tarda.

A LA TARDA...

Hola, poble de Viladrau! Espero que estigueu ben preparats perquè...

COMENÇA EL CONCURS DE LES EMOCIONS!!!

Hem tingut uns petits problemes. En Joan havia de representar la por, però en tenia tanta, que es deu haver amagat en algun lloc.

–Tu, tu i tu pugeu a l'escenari. Com us dieu?

–Jo em dic Pep.

–I tu?

–Jo Maria i ella Anna.

–Pep, Maria i Anna em voleu ajudar a buscar a en Joan?

–Sí. –Van dir els tres.

–Moltes gràcies! Doncs continuem el concurs!!!

–Ara si us plau que surti en Miquel.

–Hola, Miquel, què ens representaràs?

–La ràbia –va dir en Miquel.

–La representes per algun motiu?

–Sí, –va dir en Miquel. Perquè tothom diu que sempre m'enfado, però.. Buah, segur que és mentida.

–Doncs ja pots començar, –va dir el presentador.

UNS MINUTS DESPRÉS...

En Miquel s'anava explicant i cada cop s'anava enfadant més fins que BOOOM!!!, va explotar. Va acabar enfadat amb tot el públic perquè anaven imitant en Miquel per fer-lo enfadar encara més.

–Ui, ui, ui... –va dir el presentador.

–Gràcies Miquel, però... Ja pots marxar.

LA PRÒXIMA REPRESENTACIÓ SERÀ... LA DE LA MARTINA!!!

–Hola, Martina, m'han dit que representaràs la tranquil·litat, és veritat oi?

–Sí, és veritat –va dir la Martina.

–Saps què, Martina?

–Què? –va dir la Martina.

–Que es nota que tens molta tranquil·litat.

–Gràcies –va dir la Martina.

–Vinga, doncs, no ens enrotllem tant i comencem la representació!

AL CAP D'UNS MINUTS...

Quan havia acabat la representació, la gent s'havia adormit. I sabeu per què? Perquè amb tanta tranquil·litat... qui no s'adormiria?

–Ara li toca a l'Arnau.

–Hola, Arnau!

–Què ens representaràs?

–Jo representaré la tristesa, perquè sempre estic trist.

–Vinga, doncs, ja pots començar.

DESPRÉS D'UNS MINUTS...

L'Arnau ha fet la representació de perquè estava trist. I de les coses que li passaven, tothom va acabar plorant. En aquell espai se sentien plors i disgustos i l'Arnau va marxar de l'escenari corrent i, a la vegada, plorant.

–Espero que la pròxima representació sigui més alegre.

–I em sembla que ara li toca a la Núria i, sabeu què...

REPRESENTA L'ALEGRIA!!!

–Hola, Núria, espero que contagiïs tota la teva alegria a tothom, perquè després de la representació de l'Arnau...

–Doncs vinga, confiïm en tu perquè milloris l'estat d'ànim d'aquest públic.

QUAN S'HA ACABAT LA REPRESENTACIÓ...

Tot el públic ha acabat rient molt. La Núria ha explicat de tot (acudits, endevinalles, etc.). Aquell dia tot el públic havia estat en molts estats d'ànim!

PRIMÀRIA

5è C

Pseudònim: Secret
Curs: 5è C
Isaac Martínez

EL 23è de tot

Hola, em dic Mateu, tinc vint-i-tres anys i sempre he sigut, el 23è de tot. Per exemple... Vaig néixer al dia 23 d'abril (Sant Jordi) de l'any 2023; a l'escola era el 23è de la llista tant sí com no, era com una norma, i als cursos mai guanyava res perquè sempre era el 23è. N'hi ha moltes més però no vull ser pesat...

Quant tenia uns 10 anys i començava 5è a la escola:

–Hola a tots!! –va dir la mestra somrient-. Em dic Sra. Peugròs, encantada de conèixer-vos (la veritat és que té un peu més gros que l'altre).

Un nen em va preguntar xiuxiuejant si feia esport, li vaig

dir que sí, que jo feia hockey, quan em va demanar quin número portava a la samarreta, vaig sospirar i li vaig respondre que el vint-i-tres.

En aquell moment jo vaig comprendre definitivament que era el més "23è del món". Era el 23è a tot arreu, a casa, a les files d'espera... i això no sabia si era bo o dolent però a mi no m'agradava. Em va començar a agradar més quan vaig veure que un nen tenia el mateix problema que jo però en lloc de ser sempre el 23è, ell sempre tenia el número 24. Ens vam fer amics de seguida, amics inseparables però tothom s'estranyava que jo sempre anés amb ell perquè era d'Itàlia i es deia Paolo. Vam continuar sent amics tot i els comentaris de la gent...

Pel meu aniversari, o sigui per Sant Jordi, la meua mare em va preparar per esmorzar el meu menjar preferit: 2 ous ferrats amb bacon i una torrada ben sucada de pa amb tomàquet.

En arribar a l'escola la mestra, molt emocionada, ens va dir que teníem dues hores per escriure un conte. A escriure s'ha dit!, vaig pensar. Vaig estar dedicant-m'hi tres hores i mitja perquè la mestra ens veia tan concentrats que ens va deixar més temps per fer-ho i acabar-ho.

Vaig acabar l'últim, però la mestra em va felicitar per l'esforç i la passió que hi vaig posar. Després vam estar fent joc lliure mentre els professors de 10 escoles que havien vingut per participar i jutjar els contes participants del concurs estaven decidint quins eren els guanyadors.

A l'hora de la veritat estava super nerviós però a l'hora emocionat. En Paolo estava igual, a ell se li veia molt però en canvi a mi no se'm notava tant.

Quan va arribar el moment, el director estava apunt d'anunciar el guanyador i... **EL PRIMER PREMI ÉS PER EN MATEU!**

Em van fer pujar a l'escenari perquè digués alguna cosa i així ho vaig fer:

–Gràcies, estic molt emocionat i per fi guanyo algun premi i soc el primer en alguna cosa, moltes gràcies!

Vaig baixar de l'escenari més feliç que un anís sent **EL PRIMER!!**

PRIMÀRIA

5è C

Pseudònim: Cim nevat
Curs: 5è C
Elena Oliva

La glaçada mediterrània

Fa un temps, més o menys uns dos anys, va passar un fet que no havia passat mai, ni en la història més llunyana. Una onada de fred va glaçar tota la costa mediterrània i més enllà. Aquesta és la història:

«Un dia, caminant per la platja, vaig notar que feia un vent més fred que de normal, però vaig deixar-ho estar i vaig continuar caminant tranquil·lament com si res. Al cap d'uns deu minuts va tornar a fer aquell vent, però ara més fred i més fort. Ara no era normal, per això vaig anar a casa a abrigar-me. Vaig trucar al centre meteorològic, però no em van contestar. Vaig tornar a trucar. Ara sí que em van contestar, però em van dir que ho estaven investigant.

El fred va anar augmentant amb els dies. Un altre dia, que també estava caminant per la platja, va començar a ploure, cada cop amb més intensitat. Fins que va començar a nevar. Era increïble! No havia vist mai nevar a la platja. Al cap d'una estona, vaig tornar a casa perquè feia molt fred. Al vespre vaig sopar el que tenia, per no haver de sortir a comprar perquè estava tot nevat. Havent sopat, vaig anar a dormir.

Quan em vaig despertar feia molt fred. Vaig anar a mirar a fora i vaig veure una cosa al·lucinant. No m'ho creia. El mar Mediterrani estava glaçat! I gruixuda que era, la capa de gel! Ara sí, necessitava trucar al centre meteorològic de seguida. Em van dir que era una onada de fred polar, que no en sabien l'origen i que no havia passat mai en tota la història. No sé com es descongelarà tot això! Ara ja devia haver-hi un metre de neu. Estic impressionada. Semblava hivern. Havíem d'anar amb abrics, guants, bufandes... I era estiu!

Van anar passant els dies, l'aigua no es descongelava i continuava el fred. Cada dia, tirava una pedra a l'aigua glaçada, per saber si era gaire gruixuda la capa de gel i mai es trencava, per tant, sí que devia ser-ho.

Un dia com sempre, vaig tirar una pedra. Aquell dia sí que es va trencar la capa de gel que hi havia a sobre l'aigua. Ja no feia tant fred i va parar de nevar. És molt bonic veure nevar, però tanta neu...

Al cap d'uns dies, ja no quedava gens de neu i era tot com abans. Havia sigut divertit, però a l'estiu prefereixo la calor.»

Aquesta és la història de la sorprenent glaçada mediterrània. Un fet històric, que mai s'havia vist, conseqüència del canvi climàtic. Per això hem de cuidar el medi ambient, perquè no torni a passar mai més, ni en el futur més llunyà.

PRIMÀRIA 5è C

Pseudònim: Sirius Brown
Curs: 5è C
Àlex Ilarza

Por als trons

Hi havia una vegada un nen de dotze anys que es deia Marc, aquell any començaria 1r d'ESO i la seva única por era que els seus nous companys s'adonessin de la seva por: tenia por als trons. Si algú ho descobria seria la seva perdició.

Uns dies abans de començar les classes, en Marc estava amb la Seva mare al sofà de casa, la mare li va preguntar si estava nerviós, ell va respondre que sí, per allò de la seva por; la mare era l'única persona que sabia allò de la seva por, sempre li deia que els trons no feien mal, que només eren el soroll de quan els núvols plens de pluja xocaven. Ell ja ho sabia, perquè ho havia estudiat, però no podia evitar tenir por, era com si els déus ataquessin o com si el cel li caigués a sobre o com si caigués un meteorit a l'altra punta del món i es comencés a destruir tot i es morís en qüestió de segons.

Vosaltres ja heureu vist algun cop aquelles nits de pluja forta que les gotes piquen al vidre i les branques dels arbres es mouen o fins i tot cauen, doncs aquelles nits s'aterroritzava, es cagava o com vulgueu dir-ho, però tenia molta por, s'amagava sota el llit, marxava al llit de la mare, tenia malsons, es despertava suant i al matí era un malson fer el llit perquè havia de treure els llençols i perdia molt de temps el qual podria estar jugant, estudiant o fent alguna altra cosa que li agradaria com mirar la televisió o trucar als amics que a la seva edat era molt normal i tothom es passava el dia amb el mòbil, etc.

El primer dia de classe va ploure molt, en Marc estava molt nerviós per, si el descobrien; estava a punt d'aconseguir-ho, era l'última classe del dia i podria marxar a casa sa i estalvi sense burles dels companys; a mitja classe ho va espatllar, va sonar un tro molt fort, no ho va poder evitar i va sortir corrents i es va amagar sota la taula, tothom ho va veure i el que el va sorprendre va ser que només dues persones van riure, i el nen que

tenia més a prop, en Miquel, li va dir que no passava res, que tothom tenia por d'alguna cosa, fins i tot ell; el va ajudar a aixecar-se i la mestra va renyar els nens que havien rigut.

Així va ser com en Marc va fer el seu primer amic a l'institut i va veure que no hi havia res de dolent a tenir por dels trons, que tot es soluciona amb els amics, familiars o només coneguts, però l'important és que tot es soluciona i amb companyia millor.

PRIMÀRIA 6è A

Pseudònim: Reserva Natural
Curs: 6è A
Aina Muñoz

En cuatorta

En una petita ciutat del sud de França hi vivien tres amics molt diferents.

En Roc tenia dotze anys, era molt espavilat i una mica "friki". Mai es separava de la seva tablet i sempre portava de xiclets de menta a la maleta, perquè deia que l'ajudaven a pensar.

La Greta també tenia dotze anys i era la veïna d'en Roc. Era molt manaire i molt aventurera, no la parava res. L'últim de la colla era en Tomàs, el germà petit de la Greta. El que més li agradava del món eren les gominoles i la pizza. Era molt poruc i li costava dir la "r". Com cada divendres a la tarda es van trobar davant del bosc de davant de casa seva.

–Sabíeu que el tomàquet no és considerat una verdura sinó una fruita? –va dir en Roc.

–Calla Roc! No ens importen les teves frikades! –va dir la Greta amb un to de veu estrident.

–Sí Roc, calla! –va dir en Tomàs.

Els nens es van posar a jugar a pilota i la Greta va fer un xut tan fort que va anar a parar darrere uns matolls.

–Tomàs ves a buscar la pilota que ets el que està més a prop –va dir la Greta amb un to manaire de germana gran.

En Tomàs va fer cas de les ordres de la seva germana. Al cap d'una bona estona la Greta i en Roc van veure que en Tomàs trigava molt i van decidir anar-lo a buscar.

–Tomàs, què tens a la mà? –va preguntar en Roc.

–Tinc una espècie d'ou de color "magó" –contesta en Tomàs tot posant-se a la boca unes quantes gominoles. La Greta tota nerviosa va exclamar:

–Wow! On has trobat això?

–Aquí entre el "goure" vell i la bassa. –va dir en Tomàs molt emocionat per la troballa que havia fet.

–No sé de quin tipus d'ou es tracta. Si us espereu un

moment, aniré a buscar la tablet i us ho dic. –va dir en Roc. En Roc va marxar corrents i al cap d'una estona va tornar. Va desbloquejar la seva tablet i va començar a buscar i a buscar, però res. La Greta, que tenia molta poca paciència, li va dir:

–Roc, això va molt lent, fa una hora que vas buscant i no trobes res!

–Segons totes les webs, aquest ou no és de cap ocell! va dir en Roc després de posar-se un xiclet de menta a la boca per mirar si l'ajudava a pensar.

En Tomàs i la Greta van fer un salt i van dir:

–Si no és un ou d'ocell, de què és?

–No ho sé, nois, però ho investigarem! Agafeu l'ou amb molt de compte i anem a casa meva. Tinc una vella peixera que ens servirà d'incubadora!

Els tres nois se'n van anar a casa d'en Roc i van posar l'ou dins de la peixera.

–Val, i ara què fem “Goc”? –va dir en Tomàs una mica espantat.

–Ara endolheu el cable de la llum i obriu-lo, d'aquesta manera tindrà sempre escalfor.

–Fet! –van dir alhora els dos germans.

–Ara només ens queda esperar –va contestar el noi. Aquella nit cap dels tres nens va poder dormir. No podien parar de pensar què sortiria d'aquell estrany ou. Potser un llangardaix? Potser una salamandra? Potser una serp?...

Els dies, les setmanes i els mesos anaven passant. Fins que una tarda, mentre els tres estaven jugant a la Nintendo Switch, van sentir un soroll; primer molt fluix, després més fort. Aquell soroll provenia de l'ou. De cop i volta, CLAC!!! l'ou es va obrir i en va sortir un petit cocodril.

–Ai, què monoll! –va dir la Greta tot mirant-se'l cada cop més a prop.

–Ves, què vols que t'hi digui, té la cua una mica torta i el cap molt gros! –va dir en Roc amb cara de fàstic i amb el nas gairebé tocant al cocodrillet.

I, de sobte, NYAC!!!, el cocodril va mossegar amb totes les seves forces el nas d'en Roc.

–Em sembla que l'has ofès! Potser serà millor que el “pogtem” a la reserva natural de Sigean que allà el “podgan” cuidar sense que ningú “pgengui” mal. –Proposà en Tomàs mig mort de por.

–Ai sí, quin mal! Quina bona pensada! Avisem els pares i que ens hi portin.

I a partir d'aquell dia un cop a l'any van a visitar en Cuatorta, que així és com li van posar, els nens. I encara que no us ho cregueu, en Cuatorta se'n recorda d'ells. Sobretot d'en Roc. És veure'l i córrer per mossegar-li el nas.

Un cicle vital

Jo penso que quan morts neixes en un cos nou i en una nova vida i no recordes el que et va passar en l'anterior.

Tot té un cicle. Neixes, creixes, et reprodueixes i mors, i entre aquest cicle i el de la següent vida passen moltes coses, bones i dolentes. Em dic Isona, tinc dotze anys i l'altre dia quan la mare d'una meva amiga em va portar a casa després de ballet, vaig veure que la mare estava plorant a la cuina. Li vaig preguntar què li passava i em va dir: “m'he donat un cop”. Jo vaig pensar que plorava molt per un cop, a veure, que per un cop ploro, però no tant com estava plorant la mare, però no en vaig fer cas.

Aquella nit el pare no hi era, la mare em va dir que s'havia hagut de quedar a l'oficina perquè li havia obligat el seu cap, tampoc no en vaig fer cas.

Me'n vaig anar a dormir pensant en què havia pogut passar però estava cansada i em vaig adormir.

L'endemà, quan em vaig llevar el pare ja era a casa, em va donar la sensació que s'havia barallat amb la mare perquè no es parlaven, no es miraven, el pare estava callat i enfadat i la mare trista, i tampoc no parlava. Va ser un dia com tots els altres, vaig anar a l'escola i vaig fer algun examen. Aquell dia em vaig quedar a dinar a l'escola perquè l'àvia no em podia fer el dinar, els pares em van dir que estava refredada, ja feia uns dies que estava malalta i em vaig imaginar que havia agafat la grip.

A la tarda vaig tornar a casa caminant (com sempre), vaig pujar a l'ascensor (com sempre) i vaig entrar a casa pensant que no hi havia ningú, com és normal a les cinc de la tarda, però no. A dins m'esperaven el pare i la mare asseguts al sofà. La mare tenia els ulls humitejats, vaig suposar que havia tornat a plorar. Estaven agafats de la mà, el pare també estava trist.

Els vaig saludar i els vaig dir que què hi feien allà a aquestes hores, que què passava. En aquell moment m'ho van explicar tot.

A l'àvia feia un mes que li havien detectat un càncer. Malauradament, càncer terminal. Se'm van inundar els ulls de llàgrimes, jo l'estimava molt, a l'àvia. Els

vaig dir cridant, enfadada, que quan m'ho pensaven dir, que jo tenia el mateix dret a saber-ho que ells. Em van dir que ja ho sabien, que... Els vaig tallar la frase dient que estava molt enfadada i trista i me'n vaig anar a la meua habitació. Allà vaig començar a llegir la carta i les fotos que l'àvia em va enviar l'estiu passat perquè estava a Benidorm i em trobava a faltar. En aquella època l'àvia encara estava sana. Van passar cinc hores aproximadament, eren les deu de la nit. Tota aquesta estona me la vaig passar pensant en les tardes que m'havia passat amb ella a la piscina de casa seva.

De sobte va entrar la mare dient que l'àvia havia empitjorat i havíem d'anar a l'hospital. Em vaig aixecar sense dir res i vam marxar. Quan vam arribar ella estava molt dèbil, intubada, més allà que aquí. Li vaig agafar la mà molt fort i em vaig estirar al seu costat. Al cap d'uns minuts ja se'n havia anat. Érem tots quatre a la sala en silenci, ja s'havia acabat tot.

Vam tornar a casa i vaig pensar... Demà tornarà a néixer en una vida nova, jo esperava que fos molt feliç, perquè no es mereixia aquesta tortura del càncer.

PRIMÀRIA 6è A

Pseudònim: Rocket
Curs: 6è A
Gil Sala

EL TRESOR

Hi ha un gran tresor
que només és d'or
i qui el buscarà
potser el trobarà.

Monedes i diamants
acabaran a les teves mans
i el tresor era d'un pirata
que menjava xocolata.

Està amagat a un vaixell
que és molt vell
el vaixell està a una cova
que té forma de roda.

Un pirata fantasmal
que no és gaire normal.
I el pirata fantasma
esta fet de plasma.

PRIMÀRIA 6è B

Pseudònim: Puc pujar
ja?
Curs: 6è B
Júlia Giró

Twister

Em dic Twister. I no soc un d'aquells éssers vius que només tenen dues potes, són molt alts i només tenen pèl al cap. Jo soc un gos de raça Boxer. Tinc quatre potes i pèl per tot el cos. Quatre potes..., de fet, no en tinc ben bé quatre. Una de les potes del darrere la tinc molt esguerrada per culpa d'una d'aquelles coses amb quatre rodes on els Dues Potes es fiquen a dins. No era l'únic, en el meu carrer, que tenia alguna part del cos així. Ara ja no visc al carrer, però abans sí. Els meus Dues Potes em van abandonar, junt amb els meus tres germans, quan vam complir un any. No els vaig veure més. Ni als meus amos ni als meus germans. A la gran majoria de gossos amb qui vivia els va passar el mateix a mi. Els altres ja van néixer al carrer.

Jo estava molt cansat d'aquesta vida, fins que un dia vaig decidir fer alguna cosa per no continuar vivint així. Aquell dia va començar quan em vaig despertar, al carrer de cul de sac on visc, al costat d'un contenidor blau. Vaig sentir molts gossos bordant i vaig suposar que hi devia haver una altra discussió per un tros de carn. Jo, quasi sempre vaig a buscar menjar a un altre lloc, per no ficar-me en embolics. Així que em vaig aixecar i vaig sortir del meu carrer. Vaig caminar durant una estona fins que vaig arribar a lloc d'on trec el menjar. És una mena de carro on es venen uns trossos de carn que els Dues Potes es mengen amb pa. Nosaltres, els gossos, els anomenem "Sitxes". Jo sempre m'espero al costat del carro, i aquell dia no va ser diferent. Per aconseguir menjar s'han de córrer riscos, així que quan vaig veure que ningú em mirava, vaig saltar, vaig agafar una tira de "Sitxes" i vaig arrencar a córrer en direcció contrària al meu carrer.

D'aquest detall me'n vaig adonar després i vaig veure que havia estat un gran error, perquè jo només coneixia el meu carrer i el de les "Sitxes". Vaig continuar corrent. Al cap de poc vaig parar de córrer completament perdut. Quan em vaig girar vaig veure que l'únic problema que tenim els gossos de carrer són els Dues Potes de les Reixes, que persegueixen i cacen mascotes abandonades. Sense deixar les "Sitxes" vaig tornar a córrer; fins que vaig girar cap al carrer de la dreta, i al cap de dos segons em vaig penedir d'haver-ho fet. M'havia ficat en un cul de sac. Em vaig girar i vaig veure els Dues Potes de les Reixes apropant-se. Vaig deixar les "Sitxes" i vaig començar a grunyar. En fer això, el Dues Potes que tenia

més a prop va treure una reixa i amb un sol gest els altres quatre el van imitar. Vaig tornar a grunyar al mateix temps que em van tirar les reixes a sobre. Em van donar un cop al cap i vaig quedar inconscient.

Quan em vaig despertar em vaig adonar que davant meu hi tenia com unes barres de ferro molt llargues. Estava a la gossera. Em sentia molt cansat, però tot i així vaig aixecar el cap i em vaig girar. Vaig veure un gat. El meu primer instint en veure un gat és atacar-lo, però aquell em va fer una mica de pena ja que era petit. Un gatet negre amb la cua molt llarga. Ens vam mirar una estona fins que em va preguntar com em deia. Jo li vaig respondre i li vaig preguntar el mateix. Ell em va dir que es deia Blackpaw (Potanegra). Ens vam quedar parlant una estona fins que vam veure passar un Dues Potes de les Reixes amb un gos Chihuahua cap a una altra sala. Al cap de cinc minuts va tornar sense el gos. En veure això em vaig espantar molt i li vaig preguntar, si hi havia alguna sortida. Ell em va assenyalar una mena de finestreta que teníem a la nostra paret, i em va dir que ell no hi arribava. A mi se'm va acudir que pugés a sobre meu i que hi entréssim tots dos. Així ho vam fer i vam saltar per la finestra. Un cop fora, vam veure que ja era negra nit i plovia molt. Vam veure dos o tres Dues Potes amb reixes. Ens vam amagar i vam començar a córrer (En Blackpaw sobre meu perquè era molt petit). Vam correr per la carretera una mica amagats per si venien aquelles coses de quatre rodes. Al cap de cinc minuts vam veure la ciutat i ens vam aixoplugar a sota una casa. De sobte, vam sentir que una porta s'obria. En va sortir una nena amb un paraigua; es va girar i ens va veure. Normalment la gent quan em veu s'espanta per la meua aparença. Però aquella nena se'ns va acostar i ens va començar a tocar. De cop va tornar a entrar a la seva casa i en va sortir amb un Dues Potes adult. Aquest, així que ens va veure va somriure i ens va fer un gest perquè el seguíssim. Vaig dubtar una mica, perquè jo havia après a no fiar-me dels Dues Potes, però el vaig seguir igualment. Un cop a dins em va portat a un lloc estrany. Ens va rentar, a mi i a en Blackpaw. Llavors ens van raspallar i ens van donar menjar. I des d'aquell dia sempre he viscut amb ells una vida molt feliç.

FI

PRIMÀRIA

6è B

Pseudònim: Big Bang
Curs: 6è B
Xènia Sallent

La rosa encantada

Hi havia una vegada una nena que li agradava molt anar a jugar al bosc. Es deia Helena i tenia sis anys. Vivia amb els seus avis, perquè la seva mare s'havia mort i el seu pare estava a Anglaterra per un tema de la feina. Els seus avis vivien en una caseta molt petita a la muntanya, al costat del bosc i d'un riu. El seu avi tallava llenya per la llar de foc i la seva àvia anava a buscar aigua al riu del costat per cuinar. Els avis deixaven que la nena anés al bosc amb el gos que tenien per jugar.

Un dia mentre els avis estaven fent les seves feines, l'Helena va sortir a jugar al bosc amb el gos. L'Helena s'anava endinsant al bosc fins que va arribar a un lloc que no coneixia, i es va preocupar molt. Va començar a córrer amb el seu gos al darrere. No parava de cridar els seus avis perquè la sentissin i la trobessin al bosc. S'anava fent fosc i tot ho veia de color negre. Quan era de nit ja no es veia res, però entre la foscor de la nit hi va veure una llum de color vermell que s'amagava darrere d'un arbust. Va intentar anar cap allà sense ensopegar amb res, però hi havia una pedra molt grossa i hi va ensopegar. Es va fer una mica de mal al genoll, però només s'havia fet una rascadeta. Es va anar acostant fins que hi va arribar, i va veure una rosa de color vermell que brillava. A la nena li va agradar molt i a més li va proporcionar llum durant la nit. El gos dormia al costat de l'Helena, i ella tenia por, gana, set i fred. No tenia aigua perquè no sabia on era el riu, i si ho sapigués ja podria haver tornat amb els seus avis, seguint el riu, perquè al costat de la caseta hi havia el riu.

Va ser de dia i el gos va començar a bordar perquè s'havia trobat formigues per tot arreu. L'Helena se les va començar a espolsar i el gos també. La nena es pensava que la rosa només brillava de nit, però també brillava, un altre cop banyada amb brillants i llum. La nena es va estranyar i llavors va començar a córrer, va donar mitja volta i va arrencar la rosa, se la va emportar i continuava fent llum. I va córrer un altre cop i va trobar el riu, i el va anar seguint. La rosa cada cop feia menys llum. Al final va arribar a casa dels seus avis i va estar molt contenta i el seu gos també. Es van fer una abraçada i la rosa es va apagar. La nena es va adonar que havia sigut la rosa la que li va guiar fins al riu, perquè ella no sabia on anava, perquè estava descontrolada buscant el camí. L'Helena va replantar la planta perquè un altre nen si es perd la trobi i la rosa l'ajudi com havia fet amb ella.

PRIMÀRIA

6è B

Pseudònim: Loren
Curs: 6è B
Kayla Ambegbedzi

La vida de la Hanna

Hola hem dic Hanna, tinc 14 anys i soc de Los Àngeles. Qualsevol pot pensar que la meua vida és super xula perquè soc d'Estats Units i allà hi viuen molts famosos, però no és així. La meua mare era doctora i es deia Jane i el meu pare portava una empresa i es deia Jason, però no tenia gaire èxit. La meua vida era normal fins que un dia la meua mare es va posar molt malalta i els metges ens van dir que si volíem que es curés l'haurien d'operar, però l'operació era molt cara i amb el que guanyava el meu pare era impossible pagar l'operació.

El meu pare estava molt trist i jo em sentia insegura de mi mateixa i decepcionada perquè sabia que jo no hi podia fer res. La meua mare cada vegada estava pitjor, i la meua vida va canviar. El meu pare em va canviar d'escola perquè entre les factures, els medicaments de la meua mare, l'escola i les extraescolars eren masses diners. Em va canviar a una escola que no recordo com es deia però tenia un nom molt complicat. Quan vaig entrar a classe tothom em va mirar d'una manera molt rara, potser era perquè era l'única amb els ulls de color verd, però quan vaig sortir al pati em va quedar més que clar que no era pels meus ulls. Una nena que es deia Míriam i la seva amiga Maria em van començar a insultar i a pegar, era la primera vegada que hem feien bullying, no era ben bé bullying, però era alguna cosa semblant. Quan es va acabar el *col·le* vaig anar cap a casa i vaig veure cotxes de policies, ambulàncies i de tot. Quan vaig entrar a casa meua vaig veure que el meu pare estava plorant i... la meua mare havia mort.

Després de molta estona per fi els policies van marxar. Només em faltava que la meua mare morís i a més a més el bullying a l'escola, ara només faltava que matessin el meu pare. Estava molt trista i super estressada, vaig sortir de casa per relaxar-me i un senyor va passar corrents per davant meu, em vaig espantar molt i vaig veure la meua vida passar per davant. Des d'aquell dia ja no vaig tornar al *col·le* i ningú em va molestar.

Després de 2 anys la meua vida va tornar a canviar completament, el meu pare es va casar amb una senyora que es deia Anna i tenia una filla que es deia Míriam, sí, al final jo i la Míriam vam acabar sent germanes, ella no tenia cap més remei de portar-se bé amb mi i jo amb ella.

ESO

1r A

Pseudònim: Neu
Curs: 1r ESO A
Judith Oliva

Expressió

Per por del que pensin els altres ens muntem un personatge, que creix en un habitatge ple de por i de preocupació.

Si tothom fa el mateix, tu també perquè sinó ets el diferent i s'apoderen de la teua ment. Et fan sentir malament.

És vergonyós que en ple segle XXI no puguem ser com en realitat som i que els altres jutgin per les aparences i les creences.

Des d'un principi que hem fet diferències que canvien les nostres idees però el més important són les nostres vivències.

Per la manera de vestir i la manera de viure la gent posa etiquetes i fan brometes de mal gust que porten un disgust.

Perquè hem de canviar i no ens podem expressar? Són ells els qui han de reaccionar i sobretot respectar.

Ningú és perfecte i cadascú segueix el seu trajecte. Siguis com siguis recorda ser tu mateix i resisteix.

En definitiva, la vida no és mai com voldria però l'hem d'aprofitar i gaudir, que són quatre dies i no val la pena fer tonteries.

ESO

1r A

Pseudònim: High
Curs: 1r ESO A
Oriol Garcia

L'última bala

Era una nit tranquil·la a la ciutat de Bourdeaux, fins a les dues de la matinada. A la comissaria de la Gendarmerie Nationale, els tres policies que estaven de guàrdia eren: el subtinent Bernier, la brigada en cap Matilde Mas i la brigada major Linski. El capità Linski, el germà de la bri-

gada Linski, va morir en una intervenció policial, en la qual estaven desmantellant una xarxa de traficants, i el cervell de la xarxa de traficants li va disparar un tret per l'esquena, però, finalment, els van detenir a tots menys al cap de la banda, que es va escapar per un conducte que va a parar als afores de la ciutat.

El cas és que a la nit el mateix assassí del capità Linski, en Paul Gerbert, va cometre un doble assassinat amb un fusell d'assalt en una armeria. Va matar el propietari de l'armeria i el seu propi còmplice. Matar el còmplice complica una mica les coses a la policia. Al lloc del crim hi van veure cartutxos de dues armes diferents: una pistola "thunder 22" i una escopeta retallada. El que podia ser una pista va deixar-ho de ser; l'escopeta retallada estava carregada i tenia totes les bales!

L'autòpsia va confirmar que el venedor de l'armeria va disparar a l'atracador i al seu còmplice. Tenia pólvora a les mans i els tres trets que el van matar van ser: un al fetge, un al cor i un al cap. L'assassí era l'home més buscat del país, però va planejar una sortida cap al País Basc i li va sortir bé.

El que en Paul Gerbert desconeixia és que l'Ertzaintza sabia on s'amagava i es comunicava amb la Gendarmerie per preparar una possible intervenció per detenir-lo. L'Ertzaintza creia que en Paul Gerbert havia marxat d'aquell refugi on s'amagava i van sobrevolar la zona amb un helicòpter.

En Paul Gerbert, que seguia dins del refugi, va veure l'helicòpter sobrevolant la zona on s'ocultava i es va amagar dins d'un armari buit. Quan l'helicòpter va marxar de la zona, l'assassí més buscat del moment a França es va escapar cap a Espanya, on tenia un còmplice que feia temps que coneixia. El còmplice era a Espanya perquè el van agafar a la frontera amb Portugal després de matar el propietari d'una gasolinera que va atracar. El seu nou còmplice sabia que a Andorra hi havia una casa abandonada, i van anar cap allà amb en Paul Gerbert ajupit al darrere del cotxe perquè no el veiessin.

Al cap d'uns dies, el Cos de Policia d'Andorra va rebre un missatge i una foto d'en Paul Gerbert i ho va enviar a la Gendarmerie. El missatge, l'havien escrit el capità Gil Grissom i el coronel Enzo Ghemara, i deia que l'assassí a qui buscaven creien que estava a Andorra i que no estava sol, també deia que anava armat i era perillós, i el còmplice segurament també anava armat, el més probable era que anés amb una pistola.

El Cos de Policia d'Andorra va llançar un avís de cerca per tot Andorra i la Gendarmerie un avís de cerca per la frontera entre França i Andorra. El Cos de Policia d'Andorra va localitzar l'assassí i el seu còmplice i va avisar

la Gendarmerie, més concretament el capità Grissom i el coronel Ghemara. Van dissenyar un pla d'intervenció els tres policies que dirigirien la intervenció, que eren: el capità Grissom i el coronel Ghemara de la Gendarmerie i el comissari Jordi Roca, del Cos de Policia d'Andorra.

Els dos cossos de policia que es preparaven per fer la intervenció es van quedar fins a mitjanit esperant, fins que van sentir un soroll estrany i van començar a intervenir. El que no sabia la policia era que en Paul Gerbert i el seu còmplice havien contractat un grup de "guarda-espalles" que tenia un cotxe preparat per a una fugida. Malgrat no saber-ho van rodejar tota la casa i més lluny hi havia un petit grup d'homes de la policia armats amb francotiradors, així que no van poder escapar i va començar un breu tiroteig sense morts ni ferits, que es va acabar amb en Paul Gerbert agafant el còmplice, apuntant-lo amb la seva pistola i tancant-se darrere d'una porta. Era el lavabo i tenia una finestra que donava a l'exterior de la casa, justament on hi havia policies armats amb francotiradors amb silenciadors. L'assassí va fer un crit que va almar els policies, que van donar l'ordre de retirada dels policies armats amb francotiradors.

En Paul Gerbert va matar el seu còmplice i es va escapar per la finestra, i després bosc endins; però el subninent Bernier va alertar el grup de francotiradors que en Paul Gerbert havia disparat i s'havia escapat per la finestra. Van saber que es va escapar per la finestra perquè van rebentar la porta i van entrar ràpidament després del tret. Van veure el còmplice mort i el subninent Bernier va ordenar a tothom, menys al grup de francotiradors, que pugessin als "seus" vehicles i vigilessin. En Paul Gerbert va agafar un policia armat amb una escopeta de corredera i el va fer servir d'esquer. Un policia del grup de francotiradors va veure que havien agafat un company seu i va avisar el comissari Roca, que va anar cap allà amb tota la resta de policies.

Ningú no havia donat l'ordre de disparar, però el subcomissari Motta, que era el francotirador que va avisar a tothom, quan va tenir en Paul Gerbert localitzat i enfocat no s'ho va pensar dues vegades i va disparar un tret ben net amb una precisió brutal de manera que va matar en Paul Gerbert i va alliberar el policia que tenia "empresonat" en Paul Gerbert.

Al subcomissari Motta, del Cos de Policia d'Andorra, li van fer un homenatge i una escultura a Andorra la Vella, a París al costat del Palau de Versalles i al centre de la ciutat de Bourdeaux.

ESO 1r A

Pseudònim: Sowerberry
Curs: 1r ESO A
Laia Berenguer

Empatia

La Svetlana Nóvikov era una noia russa d'uns 22 anys que estudiava les relacions internacionals per arribar a treballar amb les Nacions Unides. Ella vivia amb els seus pares (la Natasha i en Sergey Nóvikov) en un pis de 45m² a Frankfurt del Main, Alemanya, per motius polítics i també econòmics.

La Svetlana estudiava als matins i quan arribava a casa sempre veia els anuncis d'Unicef contra la desnutrició infantil. Li sabia greu veure aquelles imatges però no s'atrevia a gastar aquells 12 € al mes, ja que els seus pares no cobraven un bon sou i ja en tenien prou amb pagar la universitat de la seva filla.

Ella sempre es preguntava perquè no acabava mai aquella desnutrició, que la gent no tenia empatia? Es va fer aquesta pregunta uns quants cops i després es va dir a ella mateixa que tampoc tenia empatia. Si tant hi estava en contra, per què no hi feia res? Va preguntar a familiars i a amics què hi podia fer. Li van donar moltíssimes respostes però ella no n'estava convençuda.

Quan van arribar les vacances d'estiu, va decidir apuntar-se en un viatge d'ajuda voluntària a Somàlia. L'estada durava 15 dies, dormiria en una tenda amb un petit llit i hauria de portar unes quantes bosses plenes d'aliments.

Quan la Svetlana va arribar allà va conèixer diferents nens desnodrits però amb ulls plens d'esperança.

Cada dia, quan la Svetlana es despertava, hi havia un grup de nens esperant-la per donar-li un bon dia. A l'hora de dinar... li desitjaven un "bon profit".

Ella es posava a la seva pell i entenia pel que estaven passant. Per això... havia de fer-hi alguna cosa! Ells no més eren 100 persones dels milions de persones desnodrides que hi ha al món.

L'últim dia, els va dir que després d'uns quants anys la situació canviaria, que no es quedaria de braços plegats i que, per tant, faria el possible perquè aquella gent pogués gaudir dels mateixos recursos que la resta de països.

La Svetlana va fundar una nova ONG que es deia SCNL (Save the Child's Nutritional Life). Al principi,

en aquesta ONG, només hi participava i col·laborava la família. Després es va anar estenent fins a arribar a empatitzar amb els amics i d'allà, als desconeguts. Cada cop hi col·laborava més gent!

Després d'acabar la universitat i dedicar-se més a l'ONG, va aconseguir entrar a treballar a les Nacions Unides.

Allà, va establir un departament de nutrició i salut mundial on va poder promoure la seva pròpia ONG. Recordeu aquelles tardes on la Svetlana veia els anuncis d'Unicef? Doncs ara també hi surt ella explicant el seu trajecte i les seves experiències amb aquest tema, de manera que aquesta situació acabi canviant.

La veritat és que el nombre de persones desnodrides ha disminuït, però si ens hi esforcem encara més podem reduir aquest nombre fins a zero. Tu també hi pots fer alguna cosa per petita que sigui, no?

ESO 1r B

Pseudònim: Salt d'aigua
Curs: 1r ESO B
Aina Grascó

Sant Jordi

La rosa és vermella,
el llibre és blanc,
tradicció molt vella,
que començà a Montblanc

On un cavaller,
salvà una princesa,
que havia d'ésser
una bona presa.

I així foren els orígens,
de la nostra tradició
que amb tanta admiració,
coneixem i estimem.

Degut a aquesta llegenda,
els llibres i les roses,
són les coses,
en més venda.

Llavors podem dir
"la rosa és vermella,
el llibre és blanc,
tradicció molt vella,
que començà a Montblanc".

La porta

Tot va començar un dia després de classe, estava amb les meves amigues anant cap a casa meva perquè havíem de fer un treball de català. Quan teníem la taula del menjador plena de llibretes i els ordinadors a punt per començar el treball, la Marta em va demanar:

–Cora, què hi ha darrere d'aquella porta de fusta tan antiga?

Jo sincerament no en tenia ni idea del que hi havia allà... Crec que mai m'hi havia fixat. El cas és que abans que jo li digués a la Marta, que no en sabia res, la Laia va dir:

–Ostres, ostres, ostres, no creieu que potser darrere d'aquesta porta hi ha un portal per anar al món de les fades?

Jo em vaig quedar de pedra, vaig pensar que com podia tenir una amiga tan dramàtica i tan paranoica! Evidentment, allò no tenia cap sentit. Com podia ser possible que una família com la meva, senzilla, normal, sempre de poble i tan normal i corrent pogués tenir un portal darrere d'una porta?

Llavors vaig dir:

–Laia, no trobes que t'has fet una paranoia amb tot això de la porta?

I va respondre amb un to molest:

–Si m'he fet tantes paranoies, diga'm tu què hi ha darrere la porta, maca!

Jo òbviament, no sabia què dir-li, la veritat és que tenia certa raó, no sabia què hi havia allà darrere així que qui sap, potser sí que hi havia un portal...

–Doncs Laia, tens raó! No tinc ni idea de què hi ha allà darrere.

Ella em va mirar amb una cara d'impaciència, mirant-me perquè m'afanyés a obrir la porta. Òbviament vaig entendre la indirecta, així que em vaig aixecar i vaig posar la mà al mànec de la porta, vaig tirar-lo cap avall i, sorprenentment, no es podia obrir.

Totes ens vam mirar i llavors vaig dir:

–Sabeu què? Crec que val més deixar-ho córrer i continuar fent el treball que només ens queda mitja hora. Si voleu ja li demanaré a la meva mare que em deixi la clau per obrir la porta.

Totes dues hi van estar d'acord i vam continuar fent el treball, van tocar les 6.30 h i van marxar...

Quan la meva mare va arribar li vaig demanar que em deixés la clau per obrir la porta i em va dir:

–Cora, que estrany que m'ho demanis ara, que fa deu anys que vivim aquí, i que no t'hi hagi fixat mai!

I li vaig dir:

–Mare, són coses que passen, a vegades som així de despistats els humans!!! Bé, què hi farem, però em deixes la clau igualment?

Llavors em va mirar trista i em va dir:

–Cora, crec que és hora que ho sàpigues...

Jo em vaig quedar al·lucinant. Què era el que havia de saber? Què era allò tan secret que mai m'havien pogut explicar? Després, ella es va aixecar i va pujar a dalt a parlar amb el meu pare, jo em vaig quedar allà al sofà sense fer res, només pensant en què podria ser allò tan important!

Al cap de 10 minuts van baixar tots dos i es van asseure al meu costat. Llavors la meva mare em va dir:

Mira Cora, abans de tenir-te a tu, em vaig quedar embarassada. Pocs mesos abans que neixés vaig perdre el fill... Ja teníem tota la seva habitació feta, amb totes les coses a punt, i llavors... vam decidir tancar-la amb clau i oblidar-ho.

Els vaig mirar i vaig pensar com era que no m'ho havien dit! Llavors el meu pare em va dir:

–Cora, no volem que t'enfadis amb nosaltres, la qüestió és que no t'ho vam dir perquè ens costa molt parlar del tema i no et volíem fer mal!

Jo vaig marxar corrents a la meva habitació. Més tard la mare va entrar i em va dir si volia parlar... Jo li vaig dir que no estava enfadada i que els entenia però que només volia saber una cosa. Com es podia entrar allà, en aquella habitació.

Ella em va dir:

–Es pot obrir amb una clau, el problema és que no sabem on és perquè fa molts anys que no l'hem obert...

Llavors, li vaig dir:

–Tranquil·la, és igual, tampoc era per voler-hi entrar, només era per curiositat...

El dia següent vaig anar a l'escola i els ho vaig explicar tot a les meves amigues. Els vaig demanar ajuda, havia de trobar aquella clau després de classe. Elles em van demanar perquè volia buscar aquella clau si li havia dit a

la meva mare que no m'interessava pas entrar en aquella habitació. Jo vaig contestar que volia entrar-hi perquè tota aquesta història i tot aquest temps que havia passat, no m'ho havien dit i em feia mala espina...

Després de classe vam anar a casa meva, els meus pares encara no havien arribat i ens vam posar a buscar la clau... Al cap d'una hora, després d'anar provant clau per clau a veure quina hi encaixava, una hi va entrar! Vam girar la clau sis vegades fins que al final va fer aquell "clic" (que fan sempre les claus quan s'obre la porta del tot), i just quan anàvem per obrir la porta... "ding-dong", era la mare, havia arribat a casa, així que ja no podíem obrir la porta per descobrir el misteri! Vam tancar ràpid i vam seguir com si no hagués passat res. Vam anar a la meva habitació i vam decidir que al vespre obriria la porta i que el dia següent els explicaria tot el que havia vist allà a dins. Van marxar i vaig esperar que fossin les dotze tocadetes per començar la missió.

Vaig acostar-me a la porta, vaig posar la clau i vaig obrir la porta. Em vaig quedar parada, allò que havia vist era impossible, la Laia no estava tan boja com semblava, la veritat és que en comptes d'haver-hi un portal per anar al món de les fades hi havia una mena de piscina amb dofins i sirenes. Allò no m'ho esperava gens ni mica!!! Vaig tancar ràpid i vaig anar a dormir.

ESO
1r C

Pseudònim: L94B
Curs: 1r ESO C
Laia Bofill

Les coses més importants

Tothom creu que el més importants,
són les coses més cares i les més grans,
no tot és tenir diners
que només són uns simples papers.

Les coses més importants,
són els petits detalls que fan la vida interessant:

M'agrada sentir l'olor que surt de la cuina,
aquella olor de xocolata que prepara la iaia,
i que arriba fins al llit i em provoca delit.

Quan veig la lluna, treure el cap pel meu balcó,
m'omple d'il·lusió,
mil preguntes dins del meu cap
algun dia hi podré arribar?

La brisa dolça del mar m'acarona
pell de gallina em provoca
una altra vegada aquella sensació
que només puc sentir en aquesta estació.

I aquella cançó,
que amb els meus amics vam sentir,
i mil imatges em venen al cap,
de com vam embogir.

I mil més us en podria explicar,
però si us dediqueu a investigar,
en la vostra vida trobareu,
tot allò que no té preu.

I qui necessita res més per ser feliç?
Si les petites coses són les que et fan sentir viu.
En un món, en el fons, tan primitiu.

Rellotge sense temps

Tot comença en una platja, on no semblava passar res: els nens banyant-se i jugant a pales, els adults bussejant i prenent el Sol, els avis amb les seves cadires i para-sols... i el nostre protagonista, en Micro, passejant-se per la platja amb un buscador de metalls.

En Micro, un adolescent d'uns 15 anys, mesura 1,68 metres, pesa uns 60kg i, bé, després d'aquesta petita interrupció descrivint-vos el noi,et, prosseguim amb la història.

Estava a punt de plegar quan, de sobte: Piii, piii, piii! Uii! Això sona, l'aparell ha trobat alguna cosa! Va començar a cavar fins que va trobar el que semblava ser un rellotge de butxaca vell, rovellat i brut. No era ni de bronze, ni d'or, ni tampoc de plata, però era una mica estrany: tenia dos botons. En Micro, desconcertat, es preguntava per què servien.

Era el seu rellotge, i per això el portava a sobre. Dins la butxaca esquerra sense cremallera dels pantalons juntament amb les claus de casa, parlant més concretament. I resulta que un bon dia, decidit a tornar a casa, es va posar a buscar les claus, i va remenar tant i tant que tot plegat va sonar un "clic!", i el nostre jove protagonista es va quedar immers en un silenci sepulcral. Encara remenant la butxaca es va girar i ho va veure tot paralitzat. Va pensar que era una broma, o alguna cosa per l'estil. Rebuscant altre cop a la butxaca va sonar un altre "clic!" i de cop el silenci es va convertir en so i la quietud en moviment.

Val, sí, molt bé, sí, ho entenc... ja et deus haver imaginat el poder que té aquest rellotge tan "inofensiu". I si no te n'has adonat, no pateixis, no et faré el que vindria a ser un "spoiler". Però, clar, el jove Micro era un simple adolescent ignorant i despistat. Necessita més pistes per saber-ho. Per tant, encara no sabia què passava. I en tres, dos, un... tornem a la història.

Es va estirar al sofà disposat a mirar la televisió. Com he dit abans, la butxaca dels pantalons era sense cremallera i en moure's, de la butxaca en va sortir el rellotge i les claus. Mitja volta i... un "clic!" va fer que en Micro s'hagués quedat immers en un silenci absolut per segona vegada, i el nostre "astut" Micro va deduir amb la seva ment tan impressionant que si era com l'altre cop, també tot s'havia quedat paralitzat per segon cop. Va sortir a fora un moment. Pensatiu, es va dedicar a contemplar tot el que l'envoltava, completa-

ment quiet. Va tornar a entrar i es va escarxofar altre cop al sofà, aquest cop assegut i no estirat. En el moment en què es va asseure va notar que no estava a sobre un coixí i va començar a moure el cul pensant que aquella inquietud se n'aniria. Va sonar un altre "clic!" i tot va començar a sonar i a moure's com era normal.

En aquell moment, en Micro va comprendre que aquell rellotge de butxaca tenia una cosa especial. Podia parar el temps. Sí, podia. I en aquell moment tenia tantes coses rondant-li pel cap...! Pensava que seria l'enveja de tots els malvats dels còmics, que podria aprofitar per jugar més temps, i, sobretot, que faria moltes i moltes entremaliadures amb aquesta riquesa.

Van passar els dies i l'adolescent va anar fent el que s'esperava: copiar en un examen, no fer els deures, escapar-se de situacions incòmodes... el mateix que sempre però amb un avantatge, que era el rellotge. Més dies van passar i cada cop abusava més del poder que tenia. En algun moment donat se li va parar el cap i va començar a polsar un botó i un altre ben ràpid i molts cops seguits pensant que sortiria una reacció divertida, fins que va fer l'últim "clic!" i màgicament es va crear un portal al seu costat, un portal que semblava portar a una dimensió paral·lela. El podríem recordar com a en Micro, el burro dels burros, perquè el geni, sense pensar-s'ho dues vegades, es va ficar a dins el portal.

Bé, no només hem canviat de paràgraf, sinó de dimensió. El jove Micro es trobava sol, davant d'una dimensió paral·lela a la nostra, i amb un fil de veu el primer que va dir va ser: "que divertit". I el tossut va tornar a polsar el botó de parar el temps, però no va parar el temps, sinó que va tornar a crear una nova dimensió i automàticament va transportar-se fins allà. Ja desesperat, en Micro polsava un cop i un altre esperant que tornés a la dimensió de sempre. No ho aconseguia i, per tant, va haver de fer una cosa que no havia fet en tota la seva vida: pensar. Pensar sense trobar solucions és el que feia. Ja no parlava de divertit i avorrit, sinó que es tractava de viure o morir.

En Micro, a partir de coneixements bàsics va intentar formar vida en una de les dimensions on havia anat a parar. A poc a poc, va plantar algun arbre fruiter, alguna patata... Va acabar creant vida allà, però no s'assemblava ni de tros a la vida on hi havia els seus amics, familiars... Desolat, es va posar a plorar a sota un arbre, mirant-se el rellotge a la seva mà. Una lla-grimeta va anar a parar a dins el rellotge, i va entrar dins la pila. El rellotge va començar a girar desordenadament. La busca de les hores anava enrere i la dels minuts endavant. En un moment, les busques van parar en sec. Es va obrir un portal. En Micro ara va pensar, i bé, com que no tenia res a perdre-hi, va entrar i el portal el va deixar caure en una platja, on

portava un buscador de metalls a la mà. Es va mirar, va deixar l'aparell al terra, i es va limitar a seure pensant com havia succeït tot allò en un sol dia.

ESO
1r C

Pseudònim: Estrella
Polar
Curs: 1r ESO C
Clàudia Casals

Perquè jo?

Encara no sé ben bé perquè he arribat en aquest lloc, però en tot cas ara us explicaré tota la història:

Aquell dia teníem un dinar amb uns amics dels meus pares, aquests acabaven de tocar el timbre i els meus pares van anar a obrir la porta i a donar-los la benvinguda. Aquests amics tenien un fill, en Gerard, era un nen una mica estrany, però en aquells moments no em podia imaginar el que en un futur em faria...

Com que encara faltava una mica per dinar li vaig preguntar a en Gerard si volia anar a jugar al parc del costat de casa, ell em va dir que sí. Un cop al parc vam decidir jugar a l'amagada, em va tocar a mi parar, però vaig estar molta estona buscant-lo i no el vaig trobar, molt preocupada per si li havia passat res vaig anar a avisar els pares. Vam estar molta estona buscant-lo fins que el vam trobar en un arbre lligat i fet pols. Quan el vam deslligar li vam preguntar què li havia passat, ens va dir que jo l'havia començat a pegar i després quan ja estava mig marejat de tants cops l'havia lligat en aquell arbre. No m'ho podia creure, però que mentider que era, jo l'havia estat buscant tota l'estona! Per descomptat jo els vaig explicar la meva versió, però, és clar, ells no podien decidir una cosa així, qui estava mentint en un futur tindria molts problemes, aquest no era un dels típics problemes de nens petits com per exemple qui havia robat la piruleta a qui, no, això era molt més greu! Per tot això ens van portar a molts hospitals, perquè molts metges ens visitessin, però cap sabia dir qui dels dos mentia. Al final ens van portar a un hospital psiquiàtric, jo havia de mantenir la calma, aquest nen era el que estava boig, i no jo.

Un cop a l'hospital ens van fer mil preguntes, tant a mi, com a en Gerard; jo estava molt nerviosa, en aquells moments la meua vida depenia d'aquell metge i les seves "conclusions". Al cap de molta estona va arribar a la conclusió que jo patia un trastorn mental, en aquell moment m'ho vaig qüestionar tot: com podia ser que un nen de nou anys pogués mentir tan bé sobre coses que jo no havia fet? Què li havia fet jo? Com podia ser que tothom se'l cregués a ell? Com caram s'ho havia fet per lligar-se

a ell mateix en aquell arbre i donar-se tots aquells cops? Bé, suposo que si estàs boig fas el possible perquè no ho sembli i fas el possible per fer veure que tu ets la víctima.

Després em van ficar en un cotxe i em van portar a un lloc ben estrany, en deien manicomi. Mai havia sentit aquest nom, així que no sabia què m'hi esperava, segur que res de bo.

Tal com m'imaginava era espantós, hi havia unes infermeres que tot el dia em feien prendre pastilles i medicaments, després hi havia la meua companya d'habitació, que estava tot el sant dia en un racó ajupida amb el cap entre les cames i balancejant-se molt lentament i no parava de repetir la paraula "cadira". Molts cops li vaig preguntar què significava "cadira", però mai contestava a les meves preguntes.

Us deueu preguntar perquè escric sobre aquesta història, doncs escric sobre aquesta història perquè avui fa vint anys, ni un més ni un menys, i encara ho recordo tot amb detalls. També us deueu preguntar què se n'ha fet, de mi; jo he acabat en aquell manicomi i segons el meu metge estaré aquí fins que em mori, és evident que ell no m'ho diu amb aquestes paraules, ell m'ho diu més suaument, ell enreda les paraules perquè tot soni més suau. Així que la meua vida estarà tancada en aquest lloc per sempre més. He estat intentant esbrinar tota la vida perquè he acabat aquí, he arribat a la conclusió que mai sabré la resposta, ja que jo no vaig fer res mal fet. També molts cops he intentat convèncer el meu metge que em deixés parlar amb en Gerard, ja que ell és l'únic que sap les respostes dels meus dubtes, però mai m'ha donat permís per fer-ho. Però el pitjor de tot és que mai ningú m'ha cregut, ajudat, ni fet cas, ni tan sols els meus propis pares.

ESO
2n A

Pseudònim: why?
Curs: 2n ESO A
Maria Anfruns

Igualtat de gènere

Em dic Tina i tinc 14 anys, soc una nena feminista, i això és perquè no estic d'acord amb aquesta desigualtat entre nens, nenes, nois, noies, pares, mares...

Tot va començar així:

Un dia, a les notícies vaig començar a sentir això de les violacions, que segresten algunes noies, que les peguen, que les maltracten... i això no em va agradar gens, i, a part, després vaig començar a sentir allò de

"Me too". Vaig preguntar a la meua mare de què anava tot això de "Me too", i em va dir que era una revolució de les dones. Quan vaig sentir això de revolució de dones, em va encantar, hi vaig estar pensant durant setmanes, i al final de pensar molt, vaig decidir que era feminista. A partir d'aquell dia, em vaig sentir diferent, que havia fet una evolució en mi mateixa, que a partir d'ara no faria ni un pas enrere i, sobretot, que lluitaria per totes les dones del món que no són ben tractades.

Un dia la meua mare em va preguntar, per què ets feminista?, per tu, què vol dir ser feminista? La meua resposta va ser aquesta:

Soc feminista perquè crec que les noies i els nois hem de ser igual de ben tractats, que tots i totes tenim els mateixos drets, i que perquè les noies en un passat fòssim menyspreades, ara no vol dir que ho continuem sent, no diuen que la societat ha evolucionat?, i que estem construint un món millor? Doncs les dones, també som una part en el món que ha de ser evolucionada, i que no ens poden deixar enrere. En un món millor, les dones han de participar, hem de ser igual de ben tractades que els nois. Per mi, ser feminista és això.

Ara que soc una nena feminista, em faig moltes preguntes com:

Per què som inferiors als nois?

Per què som menyspreades?

Per què abans no teníem el dret a l'educació?

Per què, si no teníem educació, ara hi ha més mestres noies que nois?

Per què no hi ha igualtat?

I així anar continuant...

Al final de totes les preguntes me'n vaig fer una de molt grossa.

Per què el món ens ha tractat des de sempre amb inferioritat?

El meu raonament va ser, no sé quina persona, quan va començar a existir el món, ja va decidir que la dona seria inferior, i com que abans tot això de la revolució no existia, a la gent, sobretot a les dones, ja els estava bé com vivien perquè era la seva única opció. Però ara, com que les dones saben el seu passat, i no els hi agrada, ara l'intentem canviar, i l'acabarem canviant. I ara que hi penso, no són les dones les que no han evolucionat, són els homes, nois, nens... que encara creuen que la noia és inferior a ells. I per què pensen així? No ho entenc, per

què és tan difícil entendre que la dona té els mateixos drets que ells? És tan difícil? Si jo que tinc 14 anys em faig aquestes preguntes, com és que hi ha nois, homes, senyors que no entenen que la dona té el mateix dret. I els nens de la classe, també quin exemple. Si alguna nena fa alguna cosa, s'acaba el món, però clar, si un nen fa alguna cosa, tothom l'ha de defensar. Per què això? Per què els nens es veuen (creuen) més superiors? Per què si algun nen defensa una nena ja són la parella de la classe? Això és cosa de nens petits, si una nena té la raó, se la defensa i ja està, i si no els hi agrada, que s'aguantin, al món hi haurà gent que els portarà la contrària.

No els donaran sempre la raó com nens petits.

Un dia, a classe, vaig "contestar" a un nen. Al seu costat o pel voltant hi havia els seus amics, i ara ja pensareu, l'has "liada", Tina, l'has "liat", se't tiraran tots a sobre i ja et tindran mania. Doncs que la vaig "liar", una mica sí, però que em tenen mania, no.

Aquest va ser el nostre diàleg amb en Gerard i els seus amics defensa:

-Tina, em pots dir l'exercici de mates?

-No tens un cap per pensar? - li vaig contestar.

-Què, ara ja et creus "vacil·lona"?

-No, el que passa és que et creus que com que sóc una nena així tímida i que no dic gaire res i que sembla que us tingui por, a la mínima que em preguntes una cosa et creus que te la diré. I no, no ho pots preguntar a un amic? O m'ho has de preguntar a mi, perquè saps que les mates em van bé i segur que ho tindràs bé?

-Nena, de què vas -va sortir el seu amic Roger.

-Una cosa nen, tinc un nom eh, em dic Tina.

En aquest moment va entrar la professora i em va veure cridant a en Roger.

-Què passa aquí? -va dir la Laila. (professora de mates).

-Ja podeu sortir Roger, Tina i Gerard a fora, els altres traieu la llibreta i repasseu.

Vam sortir a fora, i jo vaig explicar la meua versió (real) i en Roger i en Gerard la seva versió. Un cop explicades les dues versions, els nens van entrar a classe i em vaig quedar amb ella i em va dir que després ja parlaria amb mi al despatx.

Ara sí, ja està de nens, i el meu últim tema és: TOTES les dones haurien de ser FEMINISTES. I no pel fet que

ho digui jo, sinó pel fet que totes som menyspreades; més o menys, però totes ho som. Crec que totes hem de lluitar pel nostre dret, que totes hem de ser iguals, que totes hem de poder estar tranquil·les sabent que ningú abusarà de nosaltres, ens maltractarà... I, finalment, que totes hem de fer que els nois, per una vegada, s'adonin que les noies són iguals que ells.

ESO
2n A

Pseudònim: Brownie
Curs: 2n ESO A
Irene Serra

Hola món, soc aquí i estic viu

"Li vaig prometre que no passaria res, que ho tenia tot controlat..."

Tant de bo hagués pogut complir aquesta promesa, i ara, per culpa meva, la Cèlia és morta.

Ja fa un any que va passar, just quan el sol anava a dormir darrere l'horitzó. Vaig voler entrar en una cova molt a prop de l'entrada del mar, en un lloc ben amagat. Ella no volia, però jo la vaig convèncer. No ho hauria d'haver fet, va ser molt mala idea. De sobte, una onada enrabiada va espetegar dins la cova, com una bèstia sense control, enduent-se tot el que trobava al seu davant, incloent-hi la Cèlia. Va ser horrorós, em pensava que s'aturava el meu cor. Jo em vaig aconseguir agafar a una roca, però ella no hi va ser a temps i els seus dits es van escolar entre els meus, perdent-la per sempre.

Vaig notar com si l'únic fil que m'enganxava a ella, es trenqués, que el cabdell de llana s'acabés. Va ser una sensació molt estranya, per primer cop a la vida, la suor freda em va regalimar galta avall. No podia ser, ho havia somiat.

Sempre passa en aquestes situacions. Mai t'ho pots creure, o no vols, fins que algú altre et diu la veritat, que és així... i que no hi pots fer res, que no et preocupis que això amb el temps s'oblida, que ja ho superaràs. Quan el meu germà em va dir això li vaig ventar una bona bufa. El que menys necessitava en aquells moments és que algun eixelebrat em digués que oblidaria la meva princesa. Bàsicament no volia que em cantessin les veritats a la cara.

Quan vaig estar a l'hospital, em van explicar que vaig tardar 3 dies a despertar-me, em donaven per mort. Ja m'hauria agradat. Per què jo no em vaig morir aquell dia, i vaig deixar que la Cèlia pogués viure? M'hauria agradat que hagués pogut tornar a estirar-se a la gespa, passar

els dits per sobre el blat, beure un batut de maduixa ple d'espuma per sobre i que se li marqués el bigoti, tornar a posar-se aquell biquini blanc que li quedava tan bé, arraulir-se al costat de la llar de foc a l'hivern, amb una tassa de xocolata calenta a les mans, o bé poder sortir de casa i dir: "Hola món, soc aquí i estic viva!".

No ho podrà tornar a fer mai, perquè aquestes coses jo les hi vaig prendre, li he impedit que pogués tornar a viure de les petites coses de la vida, li he pres tot, i tot ha set culpa meva.

Jo l'estimava, i molt. Per ella hauria pogut anar a descobrir nous planetes i tornar. Quan estava trist, sempre em deia: "Ei!, estàs molt pansit, va, sigui el que sigui un capuccino ho arreglarà". Sempre em treia un somriure, m'asseia al seu costat al sofà, em feia un petó i engegava la televisió. Recordo aquella sensació: per molt enfadat que estigués, veure-la a ella estirada a la meva falda, amb la manta i un cafè ben calent a les meves mans, em feien sentir l'home més feliç del món. Amb els dits, li acariciava els cabells fins que s'adormia, i poc després, jo l'imitava.

Ens vam conèixer a l'institut. Ella era molt bona estudiant, sempre amb la cabellera castanya lliscant-li esquena avall, i un somriure tan dolç com la mel acabada de collir. Jo, en canvi, sempre anava mal pentinat, els mestres no m'aguantaven i feia córrer totes les noies darrere meu. Totes menys ella, que la primera vegada que em va dirigir una paraula va ser per dir-me quan el cervell se'm posaria a lloc. Allò em va afectar. No vaig saber què contestar. Acostumat sempre que tothom m'estimes allò va ser com una galleda d'aigua freda amb glaçons. No hauria pensat mai que podríem acabar junts. Li vaig fer cas. Vaig intentar posar el meu cervell a lloc a la universitat. M'interessava aconseguir el títol de dret, i el vaig aconseguir. Allò va canviar la meva vida. Vaig aconseguir feina i també novia: la Cèlia. Va ser com entrar en un núvol, tot anava bé, teníem feina, família, salut, amics... sortíem de festa els dissabtes i els diumenges acompanyava la Cèlia a la biblioteca on explicava contes als més petits, o si feia bon temps anàvem a donar un volt per la platja i a beure'ns un granissat. I així vam passar quatre anys. Va ser com estar dins una història de fades i princeses per a nenes, on tot anava sempre bé i mai passava res.

Però la vida ens va fer passar una mala jugada, amb una coça ens va fer tornar a la realitat. S'havien acabat els contes de fades, els passejos per la platja, els batuts i tot això. Ho recordo com una època fosca, sense cap punt de llum d'esperança. Cada dia em deia: "i si no l'hagués portat allà, què hauria passat?" "Si jo no l'hagués obligat a anar a aquella cova... encara seria aquí..." No volia veure mai a ningú. Feia fora de la meva habitació el meu germà, volia estar ben sol. Veure parelles passejant per vora de casa em feia inflar el pit amb una ràbia que

no podia controlar. Sentia com si tingués un monstre al meu costat, rosegant-me cada dia i dient-me que havia sigut culpa meva, tot culpa meva, que ara la tindria al costat si jo no ho hagués fet... No aguantava més. Algun cop havia aconseguit controlar el monstre i només m'asseia al llit. Algun altre cop necessitava tirar llibres al terra, o llençar qualsevol cosa per la finestra o estripar papers i cridar. Altres cops havia de tirar la porta a terra. "Estàs grillat noi, com una cabra, relaxa't val, no paguis tot això amb nosaltres." Volia matar el meu germà. Em volia aguantar els punys quan el meu germà va deixar anar aquestes paraules quan vaig tirar la sopa a terra, però no vaig poder, em vaig inflar i ho vaig pagar amb ell. Per culpa meva el meu germà va anar a l'hospital i jo ni tan sols em vaig dignar a anar a veure'l.

Em vaig asseure a la cadira del menjador, quiet, mut, i així van passar les hores. La nit queia, els fanals s'obrien i de lluny es sentia la remor dels cotxes. Em vaig quedar paralitzat. Havia caigut molt baix. Com podia haver fet tant de mal al meu propi germà? No ho sabia. Ja no tenia el domini del meu cos, no responia a les meves ordres i un altre cop el monstre sortia i em deia: "Tot per culpa teva, ara el teu germà està l'hospital per la teva culpa!". "Primer vas matar a la teva nòvia i ara has deixat el teu germà inconscient! Qui serà el següent?" No podia més.

Vaig pujar les escales de tres en tres amb una única intenció: arribar al balcó.

Això no podia durar gaire més. Havia de parar amb aquella bogeria quan abans millor, i la millor manera de fer-ho era no existint.

Les meves mans fredes van agafar la barana que intentava evitar accidents. Vaig mirar el cel. Les estrelles brillaven amb la seva tènue llum, fent companyia a la petita lluna creixent. M'havia arribat l'hora.

Vaig mirar a baix: el trànsit havia minvat des del matí, però tot i així encara alguns cotxes passaven amb els llums encesos, deixant anar un fum negre que es perdia al cel. No podia tirar-me. Em vaig estar una estona mirant aquell paisatge, assaborint els últims minuts que em quedaven de vida. Les estrelles, els llums dels cotxes, el petit soroll. Vaig tancar els ulls. Aquest món m'agradava, sí, era bonic, el recomanaria a qui em trobés per allà. Només em quedava dir una cosa: adeu.

Mentre queia em notava el vent a la cara, sentia els crits de la gent, però tot això ho vaig treure de la meva ment per concentrar-me en tot el que havia fet en la meva vida.

Si m'havia mort, allò era molt igual que la vida. Vaig entreobrir els ulls i vaig veure el meu germà suat, amb tot de punts

al front, aguantant-me al mig del carrer en els seus braços.

Estava viu i no m'havia mort. Mentida. Una cosa sí que havia mort dins meu: el monstre. Allò em va aclarir tot el que feia temps que no podia veure per la mort de la Cèlia. El veritable monstre era jo. Sempre havia set jo que em turmentava i que no em deixava viure. La culpa que sentia per la mort de la Cèlia em feia ser un monstre, el monstre que, sense que jo me n'adonés, convivia amb mi.

He après això, que els veritables monstres sempre som nosaltres. Les paraules "i si" són les més perilloses que s'han creat, més que l'abracadabra o qualsevol cosa. La por de quedar-me sol un altre cop m'havia destrossat.

Però estava viu, estimava el meu germà, que després d'intentar prendre-li la vida ell me la va salvar. Estimo la Cèlia, que des de allà on m'estigui mirant ha pogut veure que no paro de pensar en ella i que sempre és aquí amb mi. Estimo els meus pares, que m'han aguantat en tot això que m'ha passat. I estimo la vida, per totes les sorpreses que em dona i que sempre em donarà. Finalment puc dir: "Hola món, soc aquí i estic viu!".

ESO
2n A

Pseudònim: 16
Curs: 2n ESO A
Marc Piera

Les qualitats amagades

Síria, Líban, 18 d'agost de 1996

A la capital de Latakia, Líban, neix al St. Joseph Hospital l'Aiman, un nen que durant el part va morir la seva mare. Ho va passar molt malament amb el seu pare, el qual pensava que era un càstig enviat per Al·là. Al cap de 5 anys el seu pare els va abandonar a ell i a la seva germana 2 anys més gran que ell. Es van traslladar a una granja del seu oncle, molt a prop del Líban. Ell els va cuidar, els va donar de menjar i els va portar al mateix col·legi que anaven abans i també va apuntar l'Aiman a un club de bàsquet.

Síria, Damasc, 18 d'agost de 2010

L'Aiman complia el seu 14è aniversari a Damasc, havia anat a fer unes proves tres setmanes abans per si podria entrar al millor equip de Síria, el Club Bàsquet Damasc. L'havien acceptat! I a sobre per la seva habilitat pel bàsquet va entrar gratis, ja que la granja del seu oncle no estava tenint gaire rendiment.

Síria, Líban, 13 de març de 2011

Quan va saber que la guerra civil acabava de començar va tornar immediatament al Líban, a la granja del seu oncle. L'Aiman havia estalviat 2.000.000 de lliures sirianes.

Durant la seva carrera amb el bàsquet, l'Ali, el seu oncle, havia parlat amb un seu amic que havia perdut el seu fill gran a la guerra i que havia sentit a parlar dels camps de refugiats, i també havia sentit a parlar d'una màfia de les més barates que t'aconseguia una patera de 50 persones per 600 mil lliures sirianes per persona, uns 1.000 € per persona.

Síria, Líban, 28 de novembre de 2011

En una casa destrossada, possiblement per les bombes, es van reunir l'Ali amb l'Aiman, cinc amics de l'Ali que també volien anar-se'n del país i el cap de la màfia que organitzava l'arribada fins al camp de refugiats, amb els seus guardaespalles.

Per tant voleu anar fins a Malta 46 persones? –Va dir el cap de la màfia.

Si senyor - contestà l'Ali molt tens.

Sabeu que si el motor es para us morireu ofegats? - Hi va haver un silenci molt llarg...

–Sí... –va dir l'Aiman.

–I que si us enxampa l'exèrcit, la policia o uns simples pesquers fidels a Síria us tornaran al primer port que trobin i allí us empresonaran, si no us maten...

Tots van assentir.

–Doncs doneu-me els diners la següent nit de lluna plena estarem a la platja de l'Escrucó esperant-vos amb les pateres.

Tots li van donar els diners i van marxar sense dir ni piu. Quan van arribar a la granja l'Icram els estava esperant amb les maletes fetes, perquè podria haver estat avui el dia de marxa. Li van explicar tot i se'n van anar a dormir

Síria, platja de l'escrucó, 5 de desembre de 2011

Hi havia les nombroses famílies dels amics de l'Ali, l'Aiman, l'Icram i el seu oncle esperant a la platja de l'Escrucó. Finalment al cap de 20 minuts d'espera va arribar un Range Rover amb un remolc al darrere de color de camuflatge, possiblement tot robat de l'exèrcit.

Van baixar dos homes alts i grossos que van treure una patera del remolc, la van posar a l'aigua i li van donar un

telèfon de prepagament a l'Amir; a l'Aiman li van gravar amb permanent el número que havia de marcar en cas d'emergència a la sola del peu, i al cap de cinc minuts ja havien tornat a marxar.

Van marxar apuntant cap al Nord. Els homes o nens majors de 10 anys es posaven a les bandes fent de paret i les dones i els nens es posaven al mig. Van passar unes 15 h aproximadament, havien estat tota la nit deserts, cansats i assedegats; no aguantaven més. No aguantaven sota aquell sol del migdia, dues dones i tres nens s'havien desmaiats. Els homes ja estaven cansats d'estar en la mateixa posició tot el dia. Al cap d'aproximadament 20 minuts van tenir la sort que va passar un vaixell d'una companyia que ajuda els refugiats; hi van pujar i els van donar menjar, els van rentar i els van deixar dormir.

Malta, camp de refugiats, 31 de desembre de 2011

L'Aiman i la seva família ja feia un parell de setmanes que estaven al camp de refugiats de Malta, hi havia una pista de bàsquet i l'Aiman jugava a bàsquet amb uns quant refugiats joves que també en sabien. Com que l'Aiman era alt i gros i feia menys dies que suportava aquella tortura d'estar a un camp de refugiats, estava ben nodrit...

L'Icram es cuidava de la gent gran i dels nens, ajudava els malalts i estava aprenent d'un metge que estava sempre amb ella.

L'Ali pel seu comte ja l'havien detingut tres vegades per intent de fuga i el tenien sota vigilància i castigat sense menjar un parell de dies.

Malta, camp de refugiats, 12 de febrer de 2012

Ja fa un parell de mesos que estaven al camp i cada vegada estaven més mal nodrits, tot i així l'Aiman em va conèixer, soc un voluntari del camp de refugiats, el meu pare és el president d'un club molt important, els Phoenix Suns i per tant a mi també m'agrada molt jugar a bàsquet i quan tinc temps lliure vaig a la pista de bàsquet per practicar. Vaig veure l'Aiman jugant, és molt bo per l'edat que té, em vaig adonar que si el treia del camp de refugiats i el portava a Amèrica perquè rebés un entrenament com cal, el meu pare el podria fixar a l'equip.

Ah, per cert, jo em dic Jack.

Malta, camp de refugiats, 13 de febrer de 2012

He comentat a l'Aiman la meua idea. S'ha quedat amb una cara inexpressiva i jo li he llegit el pensament, es vol emportar el seu oncle i la seva germana amb ell. Immediatament li vaig dir que és clar, que si ell se n'anava se-

ria amb la seva família. Va riure i amb una correidissa els ho va anar a explicar al seu oncle i a la seva germana. Van venir tots tres a donar-me les gràcies. Els vaig dir que encara no era segur, que primer hauria d'aconseguir papers per als tres i també parlar amb el seu pare, per si ho veia bé. Els tres van assentir.

Malta, camp de refugiats, 20 de febrer de 2012

L'Aiman, l'Ali, l'Icram i jo vam creuar la porta del camp de refugiats.

Estats Units d'Amèrica, Chicago, 18 d'agost de 2015

L'Aiman i el seu equip guanyen la temporada de la NBA. Me'n he adonat que... SI MIREM LES QUALITATS DELS ALTRES TOTS HI SORTIM GUANYANT

ESO
2n B

Pseudònim: Visca!
Curs: 2n ESO B
Maria Espuny

Trencant el silenci

Tota la sala està fosca,
hi ha un silenci sepulcral.
No se sent ni una mosca,
una cosa inusual.

De sobte s'encén un llum
enfocant la melodia,
i aquells sons de costum
il·luminen un nou dia.

Un timbre molt molest
interromp algunes notes,
però algú amb un ràpid gest
l'atura fent ganyotes.

Ara un plor desconsolat
a tothom fa esgarriar.
En començo a estar cansat,
sort que algú el fa callar.

Frustrat ho intento ignorar:
trucades i nens plorant,
murmuris i gent parlar.
Aquest soroll m'està matant.

Em centro en la partitura.
El piano no s'atura.

ESO
2n B

Pseudònim: Manolitu
Curs: 2n ESO B
Bru Vilarrasa

El vent

El vent només empipa,
fred, et deixa com una estalactita
i quiet com a roca d'una mina
que no es pot moure ni un mil·límetre

El vent els cabells et mou
i el mar sempre remou
Càlid, no et deixa respirar
i sembla que et vulgui ofegar.

El vent mou les fulles dels arbres,
i en dos segons de no res,
el pobre ja està sense res.

Quan el vent és abundant
ja molta tristesa pel camp
i tan sols abraçant
ja estàs feliç uns instants.

ESO
2n B

Pseudònim: La dama de
negre
Curs: 2n ESO B
Mei Shu Sánchez

Cartes negres

Em dic Marina. Sé que la història que ara us explicaré té un punt surrealista. Tinc 14 anys i m'agrada la lectura. No m'allargo més en la meua presentació perquè no és necessari, si us haig de donar alguna altra informació de mi ja us la donaré mentre expliqui la història. Començo:

Tot va començar una tarda assolellada d'estiu. Havia quedat amb una amiga per anar a la piscina i ja feia tard, quan va sonar el telèfon. El vaig agafar a corre-cuita, tot contestant: "Sí, digui'm?". Res. No vaig obtenir resposta, vaig tornar a preguntar: "Sí, digui'm?". Res. Ningú va contestar. Vaig pensar que devia ser una broma telefònica d'algun amic o algú que s'havia equivocat, així que no vaig donar-hi importància. Vaig anar a la piscina i vaig fer moltes més activitats genials, en definitiva, va ser un altre dia genial per la meua gran col·lecció.

L'endemà, va ser una de les típiques tardes plujoses d'agost. No havia quedat amb ningú i els meus pares no hi eren, per tant, estava sola a casa. Vaig rebre una trucada i tot va succeir com el dia anterior. Em vaig estranyar, però vaig pensar que la gent a l'estiu està avorrida i té molt temps per fer bromes telefòniques.

Una setmana més tard em vaig començar a espantar en veure que cada dia rebia una trucada anònima i sense resposta. A més, no sé si era casualitat, però cada cop que em trucaven estava sola. Tot això va durar un mes, un mes just i clavat. I llavors va ser quan va començar el pitjor...

Al principi, si us soc sincera, crec que no hi donareu importància, però creieu-me, viure-ho, no és gens agradable.

Set dies després que paressin les trucades anònimes vaig rebre una carta. Era una carta estranya, però en part elegant. Era una carta negra, sense remitent ni adreça, només hi havia escrita acuradament una paraula daurada: Marina. Amb una cal·ligrafia perfecta, en cursiva, com la típica lletra escrita en un pergamí antic. La vaig obrir i a dins hi vaig trobar un full de paper també negre. Al full només hi havia escrit un número, el 8. No vaig saber què era, així que vaig llençar la carta després d'haver-la estripat. Tot això va passar al matí, i al vespre va succeir un fet que va fer que la cosa comencés a semblar macabra. Em vaig trobar la carta que havia estripat i llençat a la tauleta de nit juntament amb una targeta que deia: guarda-les. No vaig saber gaire a què es referia, perquè jo només tenia una carta, però tot i així, vaig obrir un calaix i hi vaig deixar la carta.

L'endemà vaig tornar a rebre una carta negra, però aquest cop amb el número 15. Estava bastant espantada, així que vaig explicar-ho tot als meus pares, però ells em van dir que devia ser una broma, així que no em van ajudar. Tot això va anar passant successivament durant 57 dies, però hi havia cartes negres, sense res. D'altres amb algun nombre que encara no havia rebut, d'altres amb nombres repetits i d'altres amb lletres. Llavors vaig entendre que era un missatge, així que vaig fer un recull de totes les cartes que m'havien enviat. Vaig suposar que les cartes sense res escrit, eren espais. I, per tant, ordenades tal com van ser enviades, el missatge quedava així:

8 15 12 1 13 1 18 9 14 1, 5 12 4 9 1 BC 4' 1 2 18 9 12
1 12 5 19 AB 4 5 12 1 14 9 20, 13 15 18 9 18 1 19.

No sabia què significaven aquells números, però tenia la intuïció que si no ho descobria aviat, ja seria massa tard.

Un matí, mentre preparava les coses per anar a l'institut, se'm va ocórrer la manera de desxifrar l'enigma.

Podia ser que hagués intercanviat el significat de les lletres amb els dels números per ordre alfabètic i numèric. M'explico: A significava 1, la B-2 i la C-3. Així com l'1 era la A, el 2 la B, el 3 la C i així successivament. El missatge començava a tenir sentit. Vaig tardar 10 minuts a desxifrar el missatge i em va quedar: "Hola Marina, el dia 23 d'abril a les 12 de la nit, moriràs." Em vaig espantar molt.

Durant els dies següents vaig continuar les meves activitats, però amb molta més cautela que abans. Vaig començar a tenir malsons i per això ho vaig explicar als meus pares. Varem fer analitzar la carta a la policia. Res. No hi van trobar res que pogués delatar el culpable, ni tan sols empremtes.

Finalment el dia va arribar, 23 d'abril. Em vaig despertar amb la por al cos i així vaig passar tot el dia. Va arribar l'hora de sopar abans del que m'esperava i, finalment, l'hora d'anar a dormir. Em va costar adormir-me, però finalment ho vaig aconseguir. Em van despertar les lleus campanades del rellotge de pèndol del menjador. Una, dues, tres... deu, onze... vaig sentir que unes passes s'acostaven a la meva habitació. Era fosc. La porta de la meva habitació grinyolant. Ja només em separaven dos metres de l'individu, ara ja només un. Vaig notar alguna cosa punxeguda i freda al coll, la fulla d'un ganivet i...

—Marina, bon dia. És hora de despertar-te —era la veu de la mare. Em vaig despertar sobresaltada—. Passa res? Que has tingut un malson?

—Sí —i li vaig explicar tot el que havia somiat.

Em vaig vestir i vaig preparar les coses per anar a classe, érem dimarts. Vaig esmorzar i vaig sortir de casa corrents, com sempre, feia tard. Va ser un matí avorrit i llarg, però finalment va arribar l'hora de dinar. Vaig recollir les meves coses i vaig marxar cap a casa.

En arribar, la mare em va saludar:

—Hola preciosa. Tens una carta, te l'he deixat sobre la taula —i després de dir això es va esfumar cap a la cuina per acabar de fer el dinar.

Vaig anar cap a la taula i em vaig quedar atònita. Sobre la taula hi havia una carta negra, sense remitent ni adreça, amb una cal·ligrafia perfecta, en cursiva, com la típica lletra escrita en un pergamí antic. Vaig obrir la carta amb l'esperança que tot fos una casualitat. Vaig desplegar la carta i a dins només hi vaig trobar un número escrit, el 8. Em vaig quedar glaçada. Mirava fixament la carta, en concret, la paraula del sobre, idèntica a la que havia somiat: Marina.

Així ho ha volgut el destí

Silenci, molt silenci, només se sentia la música de fons... aquell va ser el meu primer i últim enterrament... vaig patir molt, a més a més jo i només jo sabia la veritat i allò em matava per dins...

Estava assegut a l'última fila, a l'extrem esquerre; només hi era jo, en aquella fila, estava sol, com mai m'havia sentit abans.

Es va acabar la música i alguns familiars van començar a parlar: primer la seva mare, que ja era gran i vella, tot i que es conservava força bé; el contrari que el seu germà, que acabava de sortir d'un moment molt fosc de la seva vida, acabava de sortir de les drogues. Tots dos van dir el mateix, que se l'estimaven molt i que no sabien per què s'havia suïcidat. Quan deien aquesta paraula se'm posaven els ulls plorosos sabent el que sabia... Llavors, de sobte, vaig sentir el meu nom: "Alfred, vine, acosta't i digues tu també unes paraules". Em vaig quedar en blanc, i tota aquella sensació de solitud es va perdre i em vaig sentir completament observat, tota la gent s'havia girat cap a mi, i ara no era el meu millor amic qui era el centre d'atenció, sinó jo. Vaig fer que no amb el cap suaument però em va fer una mirada que m'ho va dir tot, em deia que ell no podia seguir parlant, necessitava algú que el substituís, algú que sentís el mateix dolor que ell.

Jo finalment vaig acceptar, em vaig aixecar de la cadira lentament per no interrompre aquell silenci irritant que hi havia en l'ambient. Vaig arribar al costat del taüt i vaig sentir una pressió indescriptible. Primer de tot em vaig presentar, vaig dir el meu nom, Alfred, vaig dir que el meu vincle amb en Peter era molt fort i que em sabia molt greu tot el que havia passat, que jo no volia que passés això, que ara jo no tindria ningú més amb qui compartir els meus riures, no tindria ningú amb qui compartir aquelles postes de sol de ple estiu, no tindria ningú amb qui compartir els bons moments, no tindria ningú que em donés ànims quan estigués en moments baixos, no tindria ningú en cap moment, només tindré per ara i per sempre aquells records que vaig passar amb ell, amb en Peter. Quan vaig acabar les meves paraules vaig mirar cap a baix, i una gota va caure del meu ull a fins la meva barbeta, i quan va ser a la punta, va caure a terra. Tothom em va aplaudir, però era un aplaudiment més de pena que per haver-ho fet bé, veia a les seves cares el dolor i el patiment que sentien per mi.

Es va acabar l'enterrament i tothom va anar a casa, jo inclòs. Vaig refer el camí cap a casa, de seguida vaig arribar. Em vaig posar la mà a la butxaca per agafar les claus, em vaig disposar a obrir la porta, però estava tremolant, no sé si era de nervis, de por o perquè acabava de perdre el meu millor amic. Al final vaig aconseguir posar la clau dintre el pany i la vaig girar lentament per escoltar com tots els mecanismes es movien, allò era una de les poques coses que em donava plaer absolut. Vaig entrar a la meua petita i vella casa però alhora acollidora, sense cap pensament al cap, em vaig asseure al sofà i just allà, al costat del televisor, hi havia la gran finestra. De sobte, el meu cap és va omplir de records foscos i de tot allò que havia passat, de tot allò que poques vegades passava, que en Peter i jo ens baralléssim.

Però aquella vegada va ser diferent, perquè no va acabar bé... tot va començar amb unes bromes, però ell, ofès, no s'ho va prendre bé i em va aixecar la veu, no hi ha cosa que m'irriti més que algú, encara més sent el meu millor amic, m'aixequi la veu. Recordo que em vaig aixecar tot enfadat i li vaig tirar una empenta, i com que cada acció té la seva reacció, ell em va donar un cop de puny a la cara, això va fer que jo immediatament escopís saliva barrejada amb una mica de sang.

Vaig apartar la vista de la finestra i vaig mirar al terra, encara hi era, ningú havia fregat el meu escopit i seguia allà, això em va fer recordar que tant de bo la nostra baralla hagués acabat allà, tant de bo... però el destí no ho va voler així. Vaig tornar la mirada cap a la finestra i vaig pensar què hauria passat si jo no m'hi hagués tornat quan ell em fa fer un cop de puny, què hauria passat si jo després no li hagués tirat una empenta per la ràbia que tenia dintre, què hauria passat si seguidament no hagués caigut per la finestra, què hauria passat si jo no hagués posat excuses, què hauria passat si jo no m'hagués inventat que havia estat un suïcida, què hauria passat si jo no hagués dit a la policia que jo en aquell moment no hi era, què hauria passat si la policia no m'hagués cregut, què hauria passat...

Vaig apropar-me cap a la finestra i vaig sentir una cosa que mai abans havia sentit, o si més no mai s'havia apossat tant de mi, LA CULPA. Vaig sentir que tot allò ho havia començat jo, que jo era el responsable que el meu millor amic ja no hi fos, que ja no tindria més records bonics amb ell, la culpa era meua i només meua. Em vaig acostar una mica més, i vaig dir en veu baixa: "siguis on siguis, perdona'm."

Ho vaig sentir, vaig sentir aquella sensació que no m'agradava sentir, aquella sensació tan irritant, aquella que ningú sap com treure's del cos, aquella... i de sobte em van començar a plorar els ulls, jo realment

estimava en Peter, i se n'havia anat per culpa meva. Vaig mirar cap al carrer i vaig veure, des del meu cinquè pis, la gran i dolorosa caiguda que havia patit en Peter, no podia deixar que patís sol, així que vaig respirar profundament i vaig dir: "siguis on siguis, no et moguis, ja vinc". Seguidament vaig saltar.

ESO
2n C

Pseudònim: Bangtan
Boys
Curs: 2n ESO C
Wasima Nafiq

Desig d'estiu

M'encanta. M'encanta l'època de l'any en què el fred i l'hivern se'n van. Quan els arbres i els camps comencen a florir, acolorint tots els camps de colors alegres i vius. Quan el vent bufa lentament i el sol t'escalfa la cara. I quan ve la calor, la xafogosa calor, per molts pesada i estressant, tot i que per altra banda ens alegri saber que s'acaba l'any escolar, que venen les vacances, piscina, platja...

Molta gent pensarà que m'agrada l'estiu perquè s'acaben les classes i ja no hauré de pensar, però la veritat és que treballar mai ha estat un problema per a mi, és més, podria definir-me com una persona treballadora.

Feia dies que tenia la sensació que s'acostava l'estiu. Això vol dir no només vacances, sinó que té un significat molt profund per a mi. Ho puc definir en tres senzilles paraules: família, enyorança, desig.

Exacte. Enyoro la meva família, que tan lluny està de mi, però m'estima tant com la distància que ens separa. Tinc el desig de tenir-los al meu costat, desig de tornar al meu país on vaig néixer i créixer, viure la meva cultura, recordar les meves tradicions, sentir la meva llengua...

Començar a fer maletes, anar a l'aeroport, pujar en un avió, i baixar en un altre país, un altre continent. Arrossegar la maleta, parar, alçar el cap i buscar amb els ulls les cares conegudes entre la multitud. Trobar-los i apropar-te a ells amb un somriure d'orella a orella. Abraçar-los després de molt de temps sense veure'ls.

RES no es pot comparar amb aquests sentiments: alegria, eufòria, desig...

Passes uns dies genials, inoblidables. Però, com qualsevol altra cosa, s'acaben els dies que tant esperaves, i per qüestions de la vida, hem de tornar a fer part de la rutina. Tot acaba exactament com ha començat. L'única cosa

que canvia és l'estat d'ànim. Comença amb un somriure, i acaba amb quatre llàgrimes salades, i esperança perquè es torni a repetir.

I ja hi tornem a ser, entre llibres, llibretes, bolígrafs i llapis de colors.

Ara les fulles cauen i les castanyes es torren...

Ara la neu cau i tres reis mags ens venen a visitar...

Ara un esclat de colors llampants omplint els camps d'alegria...

Ara la pesada calor i els focs artificials d'estiu...

I, finalment, la maleta, el somriure d'orella a orella i els braços oberts per rebre la gent que tant estimo i que tan lluny està de mi, tot i que sé que aquesta distància mai no podrà tallar el fil transparent i fort que uneix els nostres cors.

Tenir la sensació que s'apropa l'estiu és experimentar tota aquesta barreja de moments i sentiments; definitivament, viure un DESIG D'ESTIU.

ESO
2n C

Pseudònim: Tramuntana
Curs: 2n ESO C
Laia Morató

El dia 29 de maig del 1962

El dia 29 de maig del 1962, el pare ens va deixar...

El timbre de les 17 h va sonar, vaig recollir ràpidament les coses i vaig marxar sense dir paraula a ningú. Anava amb un pas accelerat, jo estava tensa, el meu cap estava ple de pensaments sobre aquella persona, aquella persona que ja no hi era. Sentia la seva veu, aquella frase que sempre deia, aquell somriure suau i encomanadís.

Jo tenia ganes d'arribar a casa, tenia ganes d'estar amb la mare, aquella persona que no volia perdre, ja que ja n'havia perdut una; així que em vaig posar a córrer. Mentre corria, el meu cap era bombardejat per milions de pensaments, cares i veus. Vaig parar de córrer, em vaig amagar en un racó i vaig esclatar a plorar, les llàgrimes em regalimaven suaument mentre relliscaven per la meva galta suau i fina. El plor no parava, però de sobte va ser interromput pel soroll del mòbil, la mare m'estava trucant. Em vaig aixecar d'una revolada i em vaig posar a córrer. La meva mirada resseguia la

vorera, no gosava aixecar-la, tenia por, por de trobar la seva ànima. Vaig travessar el pas de zebra i vaig arribar al portal de casa, vaig obrir la porta, vaig entrar i ... Aaaaahh!!! Era ell, el meu pare, era ell de carn i ossos, això no podia estar passant, aquell somriure, aquella mirada, era el pare...

Em vaig espantar, vaig pujar les escales de 3 en 3, no em trobava bé, tenia mal de cap, veia al·lucinacions, era hora de descansar una mica. En ser a dalt, vaig tocar el timbre; em va obrir la mare; en veure-la, la vaig abraçar tan fort com vaig poder. Mentre l'abraçava, vaig tornar a caure en aquell plor dèbil i insegur. La mare, en veure que jo plorava, també es va posar a plorar, vam plorar juntes durant una estona, fins que finalment vam parar.

Ens trobàvem com una recepta sense un ingredient, aquell ingredient imprescindible.

Aquell vespre no vam sopar, no teníem gana, aquella tristesa ens engolia.

Vam decidir anar a dormir, estàvem exhaustes de tant plorar.

L'endemà al matí, em van despertar els rajos d'un sol de primavera que enlluernava molt, els ocells refilaven i jo em vaig llevar amb ganes de superar aquella pèrdua, ho veia tot diferent, més positiu. Aquella situació no era sostenible, havíem de passar pàgina, era un bon moment.

Amb la mare, vàrem arribar a la conclusió que a la vida una persona ha de ser valenta, ha d'encarar-se als problemes, ha de buscar solucions, ha de seguir endavant, ha de viure la vida. Per això vull dedicar aquestes paraules al meu pare, aquell ingredient imprescindible per a la recepta, per a mi i la mare:

Pare, sempre t'he estimat de tot cor, encara que ens hàgim discutit alguna vegada, per a mi sempre has estat un heroi, un exemple a seguir, només vull dir-te que t'estimo ara i t'estimaré sempre.

El ressò del passat

Era un dia plujós i humit, la pluja queia sobre la figura com si fos una llosa i els seus passos secs ressonaven al terra moll. La capa negra ocultava el rostre, i les seves llàgrimes es fonien amb les gotes que queien del cel. Portava alguna cosa entre els seus braços, i semblava important per la forma en què l'agafava, amb delicadesa però amb força, amb por que desaparegués, deixant-la amb l'únic record dels pocs dies que havia passat amb ell.

Va arribar davant una porta vella, on l'aire estava impregnat d'un dolç perfum, la silueta va inspirar profundament, omplint-se els pulmons d'aquella fragància, com si la memoritzés i es quedés amb ella per sempre. Deixà el que portava entre els braços a la porxada d'aquella gran casa i trucà al timbre, que va ressonar dins l'edifici; va mirar per última vegada allò tan fràgil que deixava, abans que uns passos retrunyissin pel passadís que comunicava amb la porta, i quan es va obrir, la figura ja havia marxat, tan ràpid com el vent que bufava les fulles. Una dona menuda aparegué darrere de la porta i va veure el que hi havia al pòrtic molt sorpresa, agafà el nadó amb molta cura, va mirar els seus ulls verds, profunds, que la miraven com si no entenguessin res i, després de fitar al voltant buscant respostes, va veure una nota al terra, curta i concisa, l'agafà i finalment tancà la porta.

Va contemplar l'Alba, mentre dormia, les seves faccions i el seu cos, la seva cara ovalada, prima; els seus ulls grans i lluminosos que ara estaven segellats, i sobre d'ells, les celles retallades que seguien el seu contorn; el nas perfecte, els llavis tancats que s'obrien i deien alguna paraula sense sentit tot indicant que tenia algun somni; la seva cara il·luminada per una tènue llum que entrava per la finestra i es filtrava a través de la cortina, fent una dansa de llums que es projectaven sobre el seu cos, llarg i prim, amb les cames allargades estirades i els braços fins reposant sobre el llit de matrimoni. Semblava un cos sense vida, però la seva respiració calmada que trencava el silenci delatava que la seva ànima vivia.

La Paula la deixà reposar, tancà la porta i donà voltes per aquell petit pis, sense poder agafar el son, ja que sentia una sensació que la recorria, com una descàrrega, per això va anar al lavabo, sense encendre el llum, perquè els seus ulls blaus com el gel ja s'havien acostumat a la obscuritat de les matinades. Es va prendre una pastilla,

i abans de sortir va mirar-se al mirall, pensant que era gairebé idèntica a la seva mare, excepte pel color dels seus ulls, que eren verds, molt profunds i tenien un punt d'obscuritat. Després de reflexionar es va adonar d'una cosa que mai s'havia plantejat, quan la seva mare estava amb ella estava contenta però a la vegada melancòlica, com si li recordés a algú que va haver de deixar feia temps, i això li feia mal, però també volia saber qui era aquella persona.

La seva mare havia sortit de casa i havia deixat el fill sol. En David estava assegut al sofà sense saber què fer, i va decidir anar a l'habitació de la Mercè seguint la seva intuïció, ja que quan es quedava sol estava sempre tancada i ella li prohibia que entrés. Va haver de creuar la casa fins l'altra punta, perquè l'habitació estava allunyada de l'edifici. Quan va arribar davant la porta, va pensar que no li agradaria que entrés, però en tenia moltes ganes. Va obrir la porta temerós i va observar l'habitació que el rodejava, molt espaiosa però amb poques coses, només un llit de matrimoni, una petita tauleta de nit i un grandíols armari. A sobre la tauleta hi havia una foto groguenca del seu pare, jove i somrient, en una altra època. Mai el va arribar a conèixer i la Mercè no li havia parlat d'ell. Va obrir un calaix i va veure que allà s'hi amagava una caixa preciosa, l'agafà, i quan va intentar obrir-la va veure que estava tancada amb clau, guardant un secret. Es va dir que no la podria obrir, però va recordar que feia pocs dies havia vist a la seva mare agafant una clau a la cuina. Va anar a la cuina, i després de buscar als calaixos la va trobar i l'agafà notant la seva fredor.

Va tornar a l'habitació de la seva mare i va posar la clau, va obrir la caixa i va veure que a dins només hi havia una nota. Va llegir-la, preguntant-se perquè l'hauria amagat. La nota deia: "Aquest és el meu fill, David, vull que facis el que jo no puc i el tractis com si fos teu". Quan la va acabar de llegir es va quedar gelat, i va entendre perquè la seva mare no li havia explicat res. Decidit, va tancar la capsa, es va posar la jaqueta i va sortir al carrer, tancant la porta de la casa, per anar a buscar la dona que fins ara havia anomenat "mare".

Les primeres hores del matí ja havien transcorregut, però l'Alba encara dormia, la Paula estava cansada que tots els dissabtes fossin així, però es va resignar i va intentar despertar la seva mare. Ho va aconseguir i la va obligar a vestir-se. Sortiren del pis i es van dirigir a l'estació del tren, ja que l'Alba havia d'anar cada setmana a l'hospital de la capital que quedava a una hora de la ciutat on vivien. Durant el trajecte, la seva mare es va adormir i quan arribaven, ella va notar una petita punxada a la marca de naixement que tenia al coll.

Quan van arribar despertà l'Alba i anaren cap a l'hospital, caminant una bona estona, una vegada allà li van posar el tractament a la seva mare per la malaltia que tenia, van

reposar uns minuts en un banc del pati interior d'aquell hospital, ple de flors i arbres, que lliuraven vida a aquell atri envoltat de portes que conduïen als passadissos plens de moviment, de calma, d'alegria i de plors. Estigueren una estona observant-ho, i després van sortir les dues de l'edifici, però la seva mare estava encara cansada pel tractament, així que a vegades es recolzava sobre la Paula i anaven les dues caminant lentament per la baixada, estaven tan cansades que no van adonar-se que un noi d'uns 16 anys venia a pas ràpid cap a la seva direcció.

En David trespava pel carrer que pujava, i estava tan absort en els seus pensaments que no va veure les dues persones que circulaven en sentit contrari, una era una noia de la mateixa edat que ell i l'altra, la seva mare, que semblava molt cansada.

Sense adonar-se'n van xocar i ell va demanar perdó, però quan anava a continuar, es va girar i va mirar les dues persones, primer la noia i després la seva mare, que al seu torn també es van girar. Ell es va quedar encantat amb aquella visió, ja que el rostre de la noia s'assemblava extremadament al d'ell i els ulls de la seva mare eren com un reflex dels seus, tan verds com l'herba del camp, i a la vegada amb una ombra que el transformava en un color olivaci.

Quan van xocar l'Alba va sentir una olor molt dolça, que li va fer tornar alguns records que sempre havia cregut que ja els havia oblidat, però van tornar a la memòria més frescs que mai. Va recordar aquell dia de pluja, aquella nota i aquella casa tan gran i llavors va ser quan es va tombar i el va veure, una mica sorpresa i a la vegada confosa, com si no s'ho cregués.

La Paula també es va girar quan va veure la seva mare, i mai s'hauria esperat el que va descobrir, un noi alt i prim, amb la mateixa complexió que la seva mare, i a continuació va veure una cosa que va atreure la seva atenció, una petita marca que gairebé no es notava, només si t'hi fixaves molt, i era exactament com la seva.

—Da...vid? —va dir l'Alba—. Ets tu?

La Paula no entenia res, però va seguir escoltant amb interès.

—Ets la meua mare? —va fer ell per tota resposta.

—Sí —va començar ella —, i tu el meu fill?

En David es va apropar a la seva mare i la va estrènyer amb força, la Paula es va unir en aquella abraçada que va tancar moltes ferides, al marge del que passava al seu voltant, perquè per un moment allò no era important.

ESO
3r A

Pseudònim: Tranquil·litat
Curs: 3r ESO A
Jordi Barnera

Temps de silenci

Temps de silenci.
Temps de silenci mentre jo menjo, mentre jo jugo, mentre jo ric.
Temps de silenci mentre gaudeixo de somnis concedits.

Per sort meva, quan la vida em pregunta,
somric.

Però la vida no pregunta als meus amics. . .

Per a ells ha estat temps de silenci.

Per a ells és temps de silenci.

Sense menjar, sense riures, sense somnis per complir.

Vides en silenci.

Només el soroll dels tancs trenca aquest silenci,

llavors tot és eixordador.

Lluiten amb desànim. Han estat obligats. . .

i després més silenci

i després riuades de persones fetes de silencis.

Silenci pel dolor,

silenci per la ràbia, per la por.

Silenci en seves mirades quan ens miren amb decepció.

Silenci fet de llàgrimes

Silenci colpidor.

Tinc un somni.

És un somni pels meus amics.

Somio que mentre jo menjo, ells mengen,

somio que mentre jo canto, ells canten,

somio que mentre jo ric, ells riuen.

I jo aconsegueixo somnis,

i ells aconsegueixen somnis.

I per fi s'acaba.

I per fi s'acaba,

aquest silenci colpidor.

ESO
3r A

Pseudònim: Flor de
Lotus
Curs: 3r ESO A
Laura Quílez

Murs del passat

La tarda queia gèlida i obscura, mentre les finestres de vitralls s'enfosquien davant els últims rajos de sol del dia. Encara romania de genolls a terra sobre el coixí que separava els llargs bancs, ara ja buits. Estava sol, immers en els meus pensaments, envoltat d'aquell tranquil silenci que s'estenia imponent per tota la solitària basílica. Aquell misteriós succés ja feia massa temps que donava voltes infinites dins el meu cap i no aconseguia trobar-hi cap explicació lògica. Aquell fet va marcar un abans i un després tot canviant la vida tranquil·la i rutinària del monestir. Des de llavors, tothom, incloent-m'hi jo, havia canviat els seus hàbits per tal de protegir la seva vida.

Vaig decidir apartar els meus pensaments d'aquella tragèdia i continuar recitant les pregàries en llatí, però una forta tremolor em va fer obrir els ulls sobtadament i escoltar un crit desesperat, un so desolador i sinistre que va ressonar per les parets de pedra fosca i gèlida de l'edifici. Aquelles parets eren les responsables del patiment de tota la senzilla i vella comunitat.

Després del crit, em vaig apropar tan ràpid com vaig poder al grup de monjos ancians que s'havien reunit tot formant un cercle al voltant del cadàver que havia sigut, una vegada més, un motiu d'alarma i angoixa per a tothom. Havíem de trobar una solució ràpidament si no volíem morir tots. Ara ja no ens cabia cap dubte que era qüestió de dies que ens trobéssim sense recer, dalt d'una muntanya, aïllats de la resta de la població.

Dins meu sentia una feixuga responsabilitat a causa de ser el més jove de tots. Tenia la sensació que havia de fer-me càrrec de la comunitat en tot moment, però em sentia molt feble i desvalgut; els anys havien passat i ja no era l'home que havia sigut abans.

Per aquest motiu contemplava amb ulls plorosos l'immens forat que hi havia al terra causat per la col·lisió de la gran pedra que es trobava sobre el cadàver, que encara sostenia la Bíblia en una de les seves mans. Aquella pedra uniforme pertanyia a una columna que sostenia una de les arcades del gran claustre gòtic que envoltava un bell jardí. Vaig aproximar-me a la columna i vaig passar el meu dit sobre la seva superfície rugosa, alhora que intentava seguir el recorregut que havia seguit durant el desprendiment. En apartar tots els meus pensaments, i tot i les poques forces que tenia, vaig dirigir el trasllat

del cadàver a la seva tomba. L'enterrament va ser una cerimònia llarga i melancòlica on, enmig dels sepulcres silenciosos i dels llunyans cants gregorians, vam reflexionar individualment sobre la situació en la qual ens trobàvem.

En finalitzar la solemne cerimònia, vam encaminar-nos amoïnats cap al menjador per a sopar. Després de beure la taula, el sopar va ser mut, ningú tenia esma per a pronunciar cap paraula. Així doncs, vam retirar-nos a les nostres estances en acabar de recitar les últimes pregàries d'un dia llarg, dolorós i fúnebre que s'havia emportat un germà que tindríem present per sempre en els nostres cors.

La nit passava lentament essent insensible al meu patiment. Encara no havia aconseguit caure en un son profund tot i que la matinada ja era entrada. Em trobava estirat al llit mirant en direcció a la petita finestra que deixava entreveure la lluent i càlida llum blanca de la lluna sobre les muntanyes que ens envoltaven. El vent es filtrava silenciosament per tots els racons de l'estança, tot manifestant que l'hivern s'acostava amenaçador sense aturar-se. En aquell precís moment, un fort cop va despertar-me bruscament. M'havia semblat que provenia de més avall, a la cuina del monestir. Alarmat, vaig incorporar-me i vaig encendre l'empolsinat canelobre que es descobria sobre l'escriptori. Aquell fort cop evidenciava que no seria res bo. Vaig dirigir-me cap a les escales veloçment i vaig recórrer aquells graons envoltats del silenci irrompible que regnava pel monestir.

En obrir les grans portes d'entrada a la cuina la meua sorpresa va ser immensurable. Contemplava l'escena desconcertat i garratibat. Vaig romandre immòbil fins que vaig adonar-me que, per infortuni, aquella contemplació era real. Part del sostre de la cuina s'havia esfondrat, tot deixant una gran obertura que mostrava l'habitació del pis superior i un forat de grans dimensions davant meu. En l'intent de fer un pas enrere, el terra va començar a enfonsar-se sota els meus peus. Amb un àgil salt, vaig sortir ràpidament del perill. En aquests instants vaig veure una roca, dins el forat, d'un tènue color sorrenc. Em vaig estranyar. Eren moltes les preguntes que rondaven pel meu cap. La meua intriga era tan gran que vaig prendre una decisió temerària que satisfaria la meua curiositat.

Vaig descendir lentament pel forat del terra tot subjectant amb força el canelobre, que ara s'havia convertit en un estri essencial per a il·luminar aquells foscos túnels envoltats de misteri. Eren uns passadissos infinits plens d'arcades al llarg del meu recorregut. Com podia ser? Continuava caminant per aquells passadissos, quan, entre les penombres, vaig distingir una figura amb forma de persona. M'hi acostava lentament aferrant-me amb força

al canelobre. La por s'havia apoderat del meu cos. Tres passes, quatre passes, cinc passes... i de sobte vaig veure el rostre d'aquella figura. Era el cadàver d'un home! La pell quasi descomposta s'havia mantingut gràcies a l'aire que hi havia allà sota. Estava astorat contemplant aquell espectacle tètric, quan vaig fixar-me que vestia roba de molts segles enrere. Seria possible que fos un?... no, això era impossible... i si ho era?... Vaig revisar més racons dels passadissos tot cercant respostes. En reconèixer una sala, vaig entrar al lloc que em semblà una habitació. La meua sorpresa fou colossal quan vaig descobrir un altre cadàver amb les mateixes característiques que l'anterior. Sobre l'única taula de l'estança hi havia un antic rosari on hi havia escrit el nom del monestir on vivia tota la comunitat de la superfície. En aquell moment totes les meves respostes trobaren una solució lògica, però, per estar-ne segur, vaig recórrer de nou aquells passadissos, ara en direcció contrària, tot subjectant el rosari amb força. Em dirigia a la biblioteca del monestir. En sortir pel forat causat per la pedra la comunitat de religiosos em mirava sense entendre què passava. Em digueren que es dirigien a la sala de reunions, ja que teníem un seriós problema que calia resoldre immediatament. Els vaig dir que de seguida que pogués em reuniria amb ells. Van assentir i caminaren en direcció a la sala amb gran inquietud sobre un terra poc estable.

En travessar gran part del monestir, vaig arribar, finalment, a la biblioteca. Una immensa sala amb mobles de fusta plens a vessar de llibres voluminosos i empolsats. Per a mi era una sala plena de tresors. Vaig remoure cada llibre fins a trobar el que estava buscant, un llibre que explicava una llegenda que parlava sobre un antic monestir que es trobava sota l'actual. Deia també que aquest monestir havia estat castigat per diverses allaus de pedra que el van sepultar. En aquest moment vaig trobar la solució per al nostre problema. Vaig córrer cap a la sala on es trobava reunida la resta de la comunitat.

Havien deliberat durant hores en busca d'una solució desesperada però tot havia resultat inútil ja que hi havia opinions molt diverses. Alguns creien que la millor opció era quedar-nos aquí i que Déu fos qui decidís el nostre final; altres creien que havíem d'abandonar el lloc; fins i tot hi va haver opinions referents a la nostra incapacitat de fer res degut a la vellesa que carregàvem dia rere dia...

No aconseguien arribar a un acord. En aquell moment vaig entrar. Un cop dins la immensa sala, vaig explicar als meus germans la meua troballa i la meua proposta per a solucionar la situació on ens trobàvem. La meua idea era que, un cop s'enderroqués l'actual monestir, podríem instal·lar-nos al vell després de reformar-lo. Tots em miraven estupefactes però alleujats. Jo somreia amb il·lusió i satisfacció. Havia trobat el lloc que seria la nostra nova llar.

El miracle de 1945

- Explica'm la teva historia!
- Un altre cop? Però si ja la saps de memòria.
- És que m'encanta, si us plau!
- Soc Katherine Tibbet i t'explicaré la meua vida.

Vaig néixer el 6 de agost del 1945. El dia del meu naixement va passar un dels fets més importants que hi ha hagut a la història, o això crec. Nou dies després Estats Units d'Amèrica guanyà la Segona Guerra Mundial, gràcies a l'espectacular bomba atòmica anomenada "little boy" que va coincidir amb el meu naixement.

Tres dies després vaig tenir una aturada cardíaca. Quan en detonar la segona bomba atòmica em vaig recuperar totalment, era com si les coses dolentes que passessin als altres em beneficiessin a mi.

Ja sabia que estava destinada a casar-me amb un home important d'una bona família. Tenien tota la meua vida planejada, ja que el meu pare era el coronel general de les forces aèries. Per tant, en la jerarquia militar el meu pare s'havia posicionat molt amunt.

Aquella vida a la qual estava dirigida no m'agradava gens, tothom em veia com si jo hagués provocat el miracle o la tragèdia de la gran bomba.

Odiava aquella societat i encara més aquella ciutat on els meus companys em coneixien com a "Warrior Girl". Vaig decidir deixar de beneficiar-me de les desgràcies dels altres i em vaig escapar a visitar Hiroshima. Era missió impossible però la societat es mou per interessos i a mi m'interessava visitar la ciutat destruïda per "culpa meua".

Va ser una mala idea, allà em van encadenar uns tres mesos. Jo em pensava que allà ningú em coneixeria, però tot el món sabia de la meua existència. El coronel japonès després de rendir-se als Estats Units va voler tornar iniciar la guerra, amb una bomba peticona, i la seva intenció era lligar-me a ella i així ho va fer. Estava segura que aquell dia estava a punt de morir, el 1960 la bomba ja estava preparada per detonar.

L'avió s'enlairà i sobrevolà tot l'oceà fins a arribar a la seva destinació, ningú sabia què passava i...

Tres, Dos, Un i... Veia la meua mort acostant-se, no vaig poder evitar pensar la mala decisió que havia pres aquell dia en voler visitar aquell país ple de rancor. Vaig tancar els ulls per no veure l'impacte, se'm va escapar una llàgrima i vaig recordar el que em deien tots els nens. Potser tots els rumors eren certs, vaig tancar els ulls i em vaig adonar que aquella bomba no estava en condicions d'explotar: la velocitat era lenta, pesava poc, tenia molt menys d'una megatona, i així va ser, com per art de màgia la bomba va caure suaument davant l'aeroport de Hawaii.

La gent ja no rumorejava que era un miracle, tothom ho afirmava! Ningú mai va saber que em vaig escapar, es van pensar que em van raptar; però la meua mare sabia perfectament que em sentia culpable per néixer el dia de la gran bomba. En acabar, vaig sospirar i em vaig adonar que la meua vida havia fet un gran canvi.

- Vinga ja és hora de anar a dormir- vaig afegir
- No iaia continua explicant la història.
- Els temps han canviat molt però sempre més m'han recordat com la "Warrior Girl", el miracle de "Little Boy".
- Però per què es diu little boy i no little girl?
- En aquella època la gent no podia saber si seria nen o nena i van provar sort.

-Jo també vull ser una "Warrior Girl"

-Vinga bona nit Marinah.

Telepatia

Una nit estrellada, calmada i tranquil·la, sense cap problema com els que ja havia superat. Estirada a terra mirant les estrelles, un hàbit que faig gairebé totes les nits, i aquella no era l'excepció. Estirada en el terra, sentint l'olor de l'herba molla després de la pluja, els cants dels ocells nocturns m'acompanyen. Mentre miro el paisatge, tinc la sensació que es fa tard i que he de marxar a casa. M'aixeco acomiadant-me d'aquest bell moment i me'n vaig. Passo per davant del forn de pa,

tancat en aquestes hores. Un profund silenci regna pels carrers del meu poble. Al forn de pa, des de fora gairebé no es veu res. Està abandonat des de fa cinc anys i ningú s'ha interessat per comprar aquest local, així que continua desert. Miro el rellotge i me'n vaig d'allà apressadament. L'endemà, em desperto plorant, pensant en tot el que m'ha passat, i decideixo prendre una decisió. Em vesteixo, em pentino i surto de casa. És com un dia qualsevol però el que estic a punt de fer ho canviarà tot. Em dirigeixo altra vegada cap al forn de pa, ja que en aquest moment és el meu únic objectiu. Com que és un lloc dessolat i abandonat és molt fàcil entrar-hi. Només trenco el pany i entro. Em situo a la sala principal on temps enrere hi havia un aparador ple de pastissos que omplien de bona olor tot el carrer. Pujo les escales i me'n vaig a dalt on segurament devien fer totes les pastes. Em poso les mans a les butxaques, noto el pot, l'agafo, l'obro i em bec les pastilles. Ho he fet, ja no hi ha marxa enrere. Eren les pastilles per dormir. Ara només em toca esperar. Al cap d'una estona noto que un gran pes em cau a sobre i crec que començo a delirar. Veig una llum blanca que m'il·lumina directament a mi. De dins la llum blanca, veig un noi de més o menys 14 anys, de la meua edat, de cabell marró amb uns ulls marrons i una simetria perfecta. Un noi bastant atractiu. D'ell surten unes ales al costat. Emocionada pel que veig i sense estar-ne segura pregunto:

—Qui ets?

—Emma, soc el teu àngel de la guarda. Vinc per emportar-te amb mi, però encara tens temps —diu amb una veu angelical i dolça. S'asseu al meu costat i em pregunta —Vols explicar-me la teua vida?

Sorpresa pel que els meus ulls estan veient, em comencen a baixar les llàgrimes:

—Sí —amb una veu trencada per la tristesa començo: —Quan era petita, la meua vida era com la de qualsevol altre. Era una nena bastant alegre però no era com les altres. Era capaç de llegir les ments. El meu pare era una persona molt seriosa i que normalment feia por. La meua mare en canvi era una persona molt serena i tranquil·la. Érem una família molt feliç. Recordo que a la primària, com que era innocent, explicava tot el que llegia dels altres. És així com tots els meus companys em van acabar odiant. Ells deien que no parava de dir mentides. “*Ets un monstre, ets un monstre*”, repetien. Així és com vaig començar a sentir-me sola. Els meus professors van acabar parlant amb els meus pares dient que feia comentaris estranys. Els meus pares em van portar al psicòleg pensant que simplement mentia compulsivament i que volia cridar l'atenció. Simplement ningú sabia el que em passava, ni els meus pares, ni els professors, ni els mil i un psicòlegs que vaig visitar, ni jo mateixa. Els meus pares van començar a desesperar-se i barallar-se. Es donaven

la culpa entre ells. El meu pare deia que era perquè la meua mare no m'havia educat bé i la meua mare deia que era perquè ell no estava gaire amb mi. Aquella família feliç a poc a poc s'anava desfent i jo cada vegada m'enfonsava més en un pou fosc. Durant aquest temps vam rebre la notícia que la meua mare estava embarassada. Aquesta notícia ens va alegrar molt, a mi i a la meua família. Tindria una germana que es diria Paula. Era un regal per a mi. Quan la meua germana va tenir uns tres anys, vaig descobrir que ella també tenia una habilitat: moure els objectes a distància. Tot i que el seu poder fos més poderós que el meu, qui va portar més problemes vaig ser jo. A mesura que anava creixent, els meus pares encara pensaven que mentia tota l'estona i de cop tot va canviar. El meu pare va començar a venir menys a les nits. La meua mare sabia perfectament el perquè i es passava totes les nits plorant i bevent. A l'escola res millorava. Cada dia em trobava a la meua taula les mateixes paraules. “*Fuig d'aquí monstre*”. Amb el pas del temps aquestes paraules em feien més mal. Les persones que creia que no em deixarien mai, em deixaven marginada. Estava sola. Em sentia com si fos invisible, com si fos només un objecte per torturar per mitjà de paraules i insults. Aquelles paraules eren com espases que et punxaven a l'estómac cada vegada més fort. —m'eixugo les llàgrimes amb la màniga del meu jersei, faig una petita pausa i continuo. —La meua germana, a casa ho trencava tot. Encara no podia controlar el seu poder i tot ho llençava. Una vegada em va tirar uns retoladors a la cara i va començar a plorar perquè ho havia fet sene voler. Era una persona molt innocent i amable. Els meus pares encara no es parlaven i a poc a poc ens van començar a faltar els diners. Vam arribar a ser bastant pobres però encara teníem un plat a taula cada dia. A l'escola tothom m'ignorava, els insults, les amenaces i la soledat es feien propis de la meua vida quotidiana. A casa, van arribar a haver-hi dies que no podíem menjar i amb prou feines veia el meu pare a casa. Jo encara era una nena innocent que deia tot el que sentia. El meu pare es va tornar una persona molt freda sense sentiments. Quan ens veia sempre ens pegava per cap motiu. Jo sempre protegia la meua germana i sempre acabava rebent més jo. Era una nena que passava per moments que cap nena hauria d'haver viscut. Un dia el meu pare va dir que aniria a treballar i jo vaig poder llegir com pensava que aniria a un hotel amb la secretària. Sense voler li vaig dir a la meua mare, ja que no entenia que volia dir això. La meua mare va caure en una depressió. Quan el meu pare arribà i escoltà el que havia dit es va enfadar molt. Les seves intencions eren matar-me però entremig s'hi va posar la meua germana. Ella em va salvar la vida, va fer d'escut. Després de matar la meua germana, plorant i amb molta por vaig poder veure com la meua mare matava el meu pare amb una pistola. Va agafar una maleta que tenia preparada i va marxar. Les seves últimes paraules van ser: *Mira el que has fet, m'has des-*

trossat la vida. Va dir amb menyspreu. Els seus pensaments eren: "No t'hauria haver tingut". Sentir la meua mare dir-me això, veure el meu pare i la meua germana morts em va portar a una horrible depressió. No tenia a ningú i estava molt sola. Sentia que la meua existència no tenia sentit. La meua habilitat no era un superpoder, era una maledicció. Jo era culpable d'haver destrossat la vida dels que m'envoltaven així que no volia continuar aquí. Aquella mateixa nit vaig anar a veure les estrelles. Una soledat dolorosa em destrossava per dins. No volia continuar aquí. –M'eixugo les llàgrimes altre cop i miro l'àngel. Ell ha estat mirant-me tota l'estona amb molta pena.

–Tranquil·la –em va dir passant la mà per la meua espatlla– ja hem de marxar.

A poc a poc em quedo adormida, tancó els ulls i tot és fosc. Sé que hi ha una espècie de mà que m'estira. Una mà dolça que em portarà a la tranquil·litat. M'enfonso en un somni molt profund i suau, un somni del qual mai més despertaré.

ESO
3r B

Pseudònim: Ziemniaki
Curs: 3r ESO B
Martí Segalés

En èpoques remotes

Aquell, era un matí d'estiu radiant, en què el gran sol em va despertar i em vaig aixecar del meu llit de palla; i vaig sortir de la meua casa de fang i pedra. De cop una esgarripança em va recórrer tot el cos i vaig pensar:

–Com que un llit de palla i una casa de fang i pedra? Però si jo visc en una casa de maons i tinc un llit amb matalàs ben còmode!

Vaig observar amb atenció el meu voltant. Estava en un lloc ben estrofolari, mai havia vist cap indret semblant al que em trobava. Per les cases de fang i per l'edifici que hi havia en la llunyania, el qual era un temple semblant a una piràmide enmig del bosc, vaig pensar que on em trobava s'assemblava moltíssim a les civilitzacions maies, que temps enrere havia estudiat a la carrera d'història, que finalment vaig deixar per anar a l'àmbit de la tecnologia. Llavors vaig veure esculpida a la dura pedra d'un monòlit que hi havia al mig del poblat, una circumferència amb diversos dibuixos que sortien del mig.

Gràcies a aquells anys que jo creia que havia perdut estudiant i aprenent l'antiga llengua maia i la mane-

ra d'escriure-la vaig entendre que estava enmig d'un poblat maia i que em trobava a 3000 anys aproximadament de la meua època.

De sobte, dos homes forts com goril·les em van agafar pels braços i em van portar al centre del poblat, a dins de la casa més gran que hi havia allà. En entrar una flaire d'animals morts va envair les meves fosses nassals i gairebé vaig vomitar, però vaig aguantar. Al cap de no res va entrar un home amb una llarga barba blanca i un cap ben pelat, que vaig suposar que devia ser el xaman del poble. Llavors va començar a parlar, i sorprenentment entenia el que em deia. Em va explicar que ja feia molts anys va aparèixer al poblat un individu alt, fort i musculat amb barba i cabells negres com la nit i amb una desdral tan gran com un porc senglar que es deia Svärtalf.

L'Svärtalf tenia una força descomunal, després de conquerir el poble, va autoproclamar-se rei dels maies i va sentenciar que si no complien la seva voluntat, els mataria. Fins i tot els pobles maies es van unir i van formar un gran exèrcit per derrotar-lo, però no van poder fer res contra l'Svärtalf. Un dia el xaman d'aquell moment va aconseguir, amb la seva màgia, tancar l'Svärtalf a dins d'un gerro màgic, però va perdre la vida en l'intent. Des de llavors havien guardat el gerro en un lloc del qual ningú pogués treure'n l'Svärtalf i que no en sortís. Per desgràcia el xaman del poble veí va proclamar que el gerro es trencaria un dia pel pas del temps i l'Svärtalf en sortiria per conquerir de nou la civilització, però que un heroi amb aspecte molt estrany apareixeria com per art de màgia el poblat i podria salvar-los a tots de la gran catàstrofe.

Per això m'havien portat allà, perquè jo era l'escollit de la profecia que derrotaria l'Svärtalf. Pocs segons després es va sentir una explosió i un gran crit, fet que va anunciar el retorn de l'Svärtalf.

Vam córrer tots al lloc d'on provenia l'explosió, on ara hi havia l'Svärtalf dret i amb una mirada penetrant com el fibló d'una vespa. Es va dirigir cap a mi i amb una veu greu em va dir:

–Sé que ets tu l'escollit, i per això et deixaré una oportunitat, farem un combat a mort demà al matí i si guanyo em convertiré en el rei dels maies i si guanyes tu, restauraràs la pau, perquè hauré mort, acceptes?

–És clar que accepto Svärtalf, preparat per perdre? l'Svärtalf va riure i va marxar en direcció a la selva mentre deia:

–Demà al matí microbi! Recorda-ho!

Vaig estar tota la tarda pensant com podria guanyar a l'Svärtalf, ja que era evident que en força, no guanyaria

jo. Per tant vaig pensar que col·locaria diverses trampes en un lloc en concret i el conduiria fins allà per tal de guanyar.

L'endemà al matí em vaig llevar i em vaig dirigir al mig del poblat, on ja m'esperava l'Svårtalf. En arribar sense esperar ni un segon l'Svårtalf va córrer cap a mi brandant la destal amenaçadorament i jo vaig començar a córrer en direcció al lloc on havia col·locat les trampes el dia anterior i vaig parar-me esperant que l'Svårtalf se les "mengés" totes, però amb una destresa que no hauria esperat d'una persona de les seves dimensions, va esquivar tots els llocs on hi havia trampes, com si sabés que allà n'hi havia una, i em va agafar, alçant-me pels aires. A continuació va començar a córrer en direcció al volcà i va pujar-lo fins al cràter, on evidentment em volia tirar. Ja a dalt, quan m'anava a deslliurar, tot el meu cos es va il·luminar amb una llum engegadora que va fer que em deixés anar mentre ell va caure a terra.

Ràpidament vaig aixecar-me i vaig acostar-me a ell encara brillant mentre ell anava retrocedint. No sé exactament què és el que va passar després, però em va inundar una força i vaig fer uns moviments amb la mà que ni tan sols sabia com els havia pogut fer i la seva ànima va sortir del seu cos i es va ficar a dins del volcà mentre el seu cos desapareixia enmig d'un esclat de llum vermella que va volatilitzar el seu cos.

Vaig dirigir-me encara bocabadat del que havia fet a dalt de volcà amb l'Svårtalf i el xaman em va dir que havia confinat l'ànima de l'Svårtalf segellada dins del volcà, d'on no podria sortir-ne mai més. A continuació, una gran quantitat de gent es va acostar a mi amb una estatueta d'or que portaven entre tots i em van dir que me la donaven per haver-los salvat.

Llavors vaig fer el gest d'agafar l'estatueta però de cop tot donava voltes, m'estava venint un mareig, i de cop em vaig desplomar a terra.

Quan em vaig despertar estava al meu llit normal amb matalàs a casa meva. Tot havia estat un somni.

ESO
3r C

Pseudònim: Llum
Curs: 3r ESO C
Carla Alabern Verdguer

Una nit ho canvia tot

Una de cada cinc dones al món és víctima d'una violació o un intent de violació durant la seva vida.

Jo soc una d'elles.

Hola, em dic Laura i tinc 17 anys. Visc a Barcelona des que era petita, en un àtic amb els meus pares i amb la meva germana petita. Em considero una persona normal, vaig a l'institut i estudio batxillerat. Tinc un grup d'amigues: la Carla, l'Andrea, la Paula i la Bea. Ens coneixem des de 1r d'ESO, som molt bones amigues, i com en tots els grups, tenim les nostres diferències, però sempre ens hem ajudat i donat suport.

També tinc en Jordi. En Jordi és... no sé ben bé com definir-lo, però podríem dir que és una persona especial per mi. Amb en Jordi també ens coneixem des de principis de l'ESO. Al començament no ens dèiem gaire res, però jo ja el trobava una persona molt interessant. Un dia vam haver de fer un treball de socials junts i va ser a partir d'aquell dia que va començar tot. Parlàvem, ens veiem fora de l'institut, etc. Sempre ens em cuidat molt bé; de fet, sé que, si tinc problemes, puc comptar amb ell. És un gran pilar en la meua vida.

A l'institut les coses anaven bé, encara que hi havia els típics que sempre molestaven i que tenien en compte allò que un fa malament i obviaven aquelles coses que un fa bé. Malgrat tot, jo, com la gran majoria, havia après a viure amb això; de fet, ja hi estava acostumada. Les notes m'anaven bé, i amb els professors que tenia estava contenta. Però ara les coses han canviat. Ara ja no és així. Ara, quan agafo totes les meves forces i decideixo tornar a passar per aquells passadissos i classes, on havia viscut totes les situacions possibles (riures, plors i nervis), sento que tothom em mira amb cara de pena, amb una cara que et fan sentir estranya i diferent. I us preguntareu el perquè d'aquestes cares, és a dir, allò que fa que ara sigui diferent.

1 mes i mig abans

—Ei, noies!

—Hola Laura! —van contestar.

—Sabeu què? El divendres a la nit es fa "summun fri-

day", i endevineu qui be! - vaig dir amb entusiasme.

-No! No pot ser! No pot ser que vingui!

-Sí, sí, sí!

-Aaaaaaaaah! - vam cridar totes.

De qui parlàvem era de l'Ozuna, un cantant jove que canta "reggeatone i trap" (música espanyola que està de moda). Totes estàvem boges per ell.

-Suposo que ja tens les entrades, no? Perquè això és demà! - va dir la Carla.

-Sí, tranquil·la, en tinc 6 - vaig respondre-li.

-6? - va dir estranyada la Bea.

-Home, és clar, no esperàveu que no vingúes en Jordi!

-Jo me'l lligaré - va dir la Carla.

-Ni pensar-hi, és el meu amic i no ho vull - vaig dir rient.

I vam entrar dins la classe de català.

L'endemà quan em vaig llevar ja estava nerviosa, sentia que seria una nit diferent, plena de nervis i sentiments nous, i així fou. Vam estar tot el dia planejant-ho tot, com aniríem vestides, on ens trobaríem, a quina hora marxaríem, semblava que tot hagués de sortir perfecte.

A la nit

-Com és que la Clàudia no arriba? -Vam dir tots.

-No ho sé, però no us preocupeu segur que està a punt d'arribar.

-Ei, noieeeee! Ja sóc aquí! -va dir la Clàudia, mentre venia corrent.

-Va entrem, entrem! -vaig dir.

I vam entrar. Tot just entrar ens vam treure les jaquetes. Totes anàvem amb un top i uns texans llargs. Vam anar corrent cap a la pista i ens vam posar a ballar. Era tot perfecte. Al cap d'una hora d'haver ballat sense parar, vaig avisar les amigues i en Jordi que me n'anava un moment a fora, necessitava sortir d'allà, hi havia molta gent. En Jordi es va oferir per acompanyar-me però li vaig dir que no, que no calia.

Fins a arribar a la sortida va ser terrible, hi havia tanta gent que no es podia passar, hi havia nois i noies ballant,

també n'hi havia de borratxos, i també hi havia aquells que et posaven la mà a sobre quan passaves.

Un cop vaig poder sortir, vaig veure que hi havia poques persones, però n'hi havia, així que vaig decidir quedar-m'hi una estona. Em vaig asseure en un banc. Vaig tancar els ulls i quan els vaig tornar a obrir, tenia un estrany home al meu costat. Espantada per la pinta i l'estranya aparició d'aquell home, vaig aixecar-me i sense saber on anava em vaig posar a caminar, intentant apartar-me d'ell. Però al cap d'uns minuts vaig girar la vista i vaig veure que em seguia. Vaig intentar trucar als altres, però no m'agafaven el telèfon. Vaig adonar-me que el tenia al costat. Quan vaig actuar i estava a punt de sortir corrent, em vaig adonar que em tenia agafada pels canells. Vaig intentar desfer-me'n, però no vaig poder. Ell em tibava sense parar i vam entrar en un portal. Allà em va començar a tocar, jo amb les cames li volia tirar coces però no podia. Em va començar a treure la roba. Vaig començar a cridar, a cridar sense parar amb l'esperança que algú em sentís. L'home no parava de tocar-me. Jo no parava de cridar. Fins que vaig deixar de fer-ho perquè no tenia més força, ho donava tot per perdut.

De cop, a través del portal vaig veure el germà de la Paula i vaig començar a cridar-lo com una boja. Ell em va sentir i va aconseguir veure'm. Va entrar amb tots els seus amics al portal i l'home, que m'estava intentant violar, va fugir. Jo estava al terra, tremolant, plorant, amb el cos mig nu i amb tot de ferides. El germà de la Paula em va intentar tranquil·litzar i em va donar la meua roba que estava dispersa pel terra. Jo me la vaig posar com vaig poder i em vaig quedar arraulida a la paret. Vaig demanar-li al germà de la Paula que truqués als altres. Al cap de pocs minuts, van arribar. Ells, els meus pares, la policia, i, també, tot de gent xafardejant pel voltant.

El sentiment que una persona desconeguda t'ha fet tot això és inexplicable. Sents dolor, ràbia i desesperació. Penses que d'aquest pou no en sortiràs.

Ningú hauria de passar per això. Ningú es mereix aquesta tortura.

Fem que això s'acabi.

ESO
3r C

Pseudònim: Tina
Curs: 3r ESO C
Martina Valle Bruch

Morat

M'aixeco del llit, com cada dia,
sense esma per fer res,
no tinc ganes de lluitar,
l'únic que em fa reaccionar
són els meus fills, a qui veig cada dia despertar.

Quan miro l'altre costat del llit,
veig el meu enemic;
la por em congela i penso en la nit,
és fosca, sento la porta...
Els seus ulls plens de ràbia, se'm claven
a cada passa i els cops arriben.

Intento defensar-me:
les meves mans faran d'escut,
tot i que ell ja m'ha vençut.
Res ja no l'atura ni els meus crits,
que cada cop es fan més petits.

El mirall em diu que haig de canviar,
no puc continuar.
La meua veu s'ha de fer sentir,
per fer-ho haig de fugir.

No ens podem deixar colpejar,
ens hem de fer respectar!

ESO
3r C

Pseudònim: Tokyo
Curs: 3r ESO C
Beatriz Rosales Perales

Júlia

Un mai sap com acabarà una història fins que començar a escriure-la, sospira i, per un instant, es deixa portar per la dolça melodia dels seus records. El meu nom és Eric i aquesta és la història dels fets que van fer que la meua existència s'accelerés per fer-me madurar abans que els nois de la meua edat. Abans d'això, portava una vida normal: anava a l'escola, tenia alguns amics, vivia amb la meua mare en una petita casa a Barcelona, m'agradava sortir a passejar amb el meu gos i, també, escoltar els ocells, observar els nens jugant, escoltar música a la dutxa... mentre els meus únics problemes consistien en algunes baralles amb els meus amics o, senzillament, haver de recuperar les assignatures de matemàtiques o ciències, és a dir, una vida que per molts seria avorrida, tot i que jo no demanava res més.

Ara recordo el sabor amarg del cafè a l'hospital; les nàusees, quan em menjava aquell entrepà mig congelat, i les paraules del metge, aquelles que sempre anaven caient de la seva boca massa lentes; també recordo les llàgrimes que regalimaven pel rostre de la meua mare tot esborrant el seu maquillatge. Estava perdut, no ho entenia. Vaig sentir aquella terrible paraula que va rebotar en la meua ment com el pitjor dels meus malsons, càncer. El meu cor es va accelerar i em vaig sentir enormement petit i indefens en aquell ampli espai blanc, envoltat de figures que m'observaven amb rostres de falsos somriures que amagaven, sens dubte, la immensa tristesa que sentien per mi. Volia desaparèixer, marxar, que el metge deixés de parlar, que tot fos un somni. Aquest era el meu únic desig.

En aquells dies, els records fluien per la meua ment, el fet de sentir-me pres en aquella terrible malaltia feia que cada instant de la meua existència es mostrés davant meu com una obra de teatre en la qual jo era el protagonista a la vegada que l'espectador. Estava clar que la vida no m'ho havia posat gens fàcil, per exemple, només soc capaç de recordar algunes imatges del meu pare (gravades en la meua ment) mentre em llegia alguna història que ell mateix havia inventat. Recordo que era molt bo explicant històries d'herois. Ara bé, que em vingués a veure als espectacles de l'escola sempre havia estat un somni que mai es va arribar a complir, fins que un dia ni tan sols va tornar a casa. Ens va deixar a mi i a la meua mare sense dir res. Ens va abandonar. Jo tenia sis anys. Recordo haver trobat alguna vegada la meua mare plorant per algun racó de casa, tot i que ella sempre em deia que havia marxat de viatge per qüestions de feina.

Ella no sabia que jo no m'ho havia cregut mai, encara que feia veure que sí perquè no volia que la meva mare patís més per mi. Desitjava més que mai el retorn del meu pare i moltes nits somiava que ell m'agafava de la mà i em portava a aquell país dels seus contes, on no hi existia el patiment ni la malaltia. Encara recordo el meu somriure tens en despertar i adonar-me que continuava estirat en aquella trista sala d'hospital, però sabia que un dia tot canviaria i que descobriria que aquell país imaginari no només existia als meus somnis sinó que era real i si ho desitjava de veritat un dia seria capaç de descobrir el camí que m'hi portaria.

Els meus dies a l'hospital cada dia eren més avorrits, me'ls passava llegint o imaginant-me coses que desitjava que algun dia passessin. Un dia com qualsevol altre. I jo, com sempre, lluitava perquè la rutina no s'apoderés de mi. Un bon dia, però, va ser diferent: van decidir canviar-me d'habitació. El nou estat de la meva malaltia em permetia sortir de la sala d'aïllament. Així, doncs, em van portar a la planta de nens, on tota una colla de criatures lluitadores mostraven cada dia el millor d'elles mateixes, ja que havien après que cada instant, cada segon, comptava i que la vida era l'avui i l'ara. Va succeir aquell mateix matí. Al final de la sala, vaig poder observar la noia protagonista dels meus somnis. Sens dubte, ella era la princesa del meu país imaginari. Ella era la Júlia, una nena amb ulls verds, amb un rostre preciós, les paraules de la qual eren com una melodia suau que et submergien dintre seu. Sempre somreia, tot i haver perdut els seus pares en un accident de cotxe i estar passant per un càncer de pulmó. Ella era l'única que sabia fer-me sentir que junts aconseguiríem sortir d'aquella malaltia i que la nostra vida tenia algun sentit, tot i que a vegades creguéssim que no era així, ja que aquella malaltia cada dia ens feia més dèbils. Malgrat tot, el fet de saber que ella sempre seria al meu costat em donava les forces necessàries per seguir endavant.

Aquest matí ho he tornat a recordar. Cada dia en despertar-me m'acompanya aquella visió. Recordo que ja fa vint anys vaig aconseguir sortir d'aquella malaltia. Vaig viure aquella etapa de la meva vida com un malson, però un malson que mai podré deixar de recordar perquè gràcies a ella vaig conèixer la persona més meravellosa del món. Vam compartir cinc anys de la nostra vida, de la qual no en canviaria ni un únic segon. Vam viure en cinc anys el que la majoria de les persones no han viscut en tota la seva vida. Em va ensenyar a lluitar i a somriure, quan ja pensava que tot estava perdut. Encara recordo els seus dolços ulls verds cada dia en despertar. Un dia vaig deixar de veure-la, el seu cos va abandonar la lluita, però ella segueix sent la princesa dels meus somnis recordant-me per sempre que la vida dona les pitjors batalles als millors lluitadors.

T'estimo tant Júlia...

Abans

Recordo aquella època en la qual sovint m'insistien a valorar la sort que tenia de poder ser tan feliç. Aquella etapa en la qual els únics monstres eren aquells que es trobaven amagats sota el llit. Dies en què l'únic que temia era caure de la petita bicicleta de color rosa i rascar-me els genolls, la sang dels quals era només sinònim de força de voluntat.

Em refereixo a la infància, la paraula que forma part de cada racó i ànima del planeta. Un període en què ni tan sols sabies què volia dir la paraula complex. Podies ser tu mateix sense pensar en tot allò que la societat comportava, no existien les pors a decebre els altres, moment en què les persones més importants eren els pares, a qui feies una abraçada i et fugien totes les pors.

Recordes quan simplement et conformaves amb el petit regal que trobaves sota el coixí el dia posterior a la caiguda d'una petita dent de llet? O quan et creies el millor artista del món per haver dibuixat alguna cosa que només sabies tu què era en un paper blanc? Quan volar senzillament significava saltar molt alt.

Recordes quan el teu horari es limitava a aprendre l'alfabet i els nombres enters? Moltes experiències que ara trobaríem irrellevants van ser motiu de molts somriures i rialles.

En part, recordar és una manera de viatjar al passat. Recordar és bo.

Molts cops recordo un joc, aquell que defineix millor la meva infància: *Lladres i policies*, o com nosaltres el vam anomenar: *polis i cacos*.

El portàvem a terme en un petit i acollidor càmping proper als Pirineus, amb abundants arbres joves i prims i envoltats de molts camps fèrtils i pocs d'erms. Muntanyes punxegudes i rius cabalosos dominaven el paisatge en la llunyania.

Et senties valorat, segur i orgullós de formar part d'un grup de persones que sabien passar-ho tan bé amb poca cosa. Un petit espai en què coneixies cada racó i que cada experiència que vivies el feies més casa teva.

Un lloc on vaig trobar les millors amistats que segurament mai podré arribar a tenir. No importava si tenies els *leggings* foradats o si t'havies embrutat la samarreta de fang. Perquè fossis de la manera que fossis, d'una altra ètnia o religió, tothom t'acceptava en aquella segona família.

Aquest joc consistia senzillament a fer dos equips que triàvem de manera democràtica. Un d'aquests s'havia d'amagar i al mateix temps l'altre havia de trobar tots els membres que formaven part de l'equip contrari. Hi havia normes, i tots les respectàvem. Notava un gran esclat de sentiments: por, eufòria, adrenalina, i fins i tot la paciència era necessària. El que m'agradava més era quan m'havia d'amagar. No parava de córrer fins que havia arribat a un lloc on creia que no em trobarien. Allà aprofitava per recuperar el meu alè i regular el meu ritme cardíac.

Moltes vegades, amagada sota la llum de la lluna del càlid estiu, m'estirava sobre la fresca herba amb alguns amics, notant un pessigolleig al clatell i una frescor de gespa humida. No hi havia millor sensació que aquella, la de mirar el cel serè en una nit d'estrelles i la lluna, més lluminosa que mai, sense cap mena de preocupació, alhora que es mantenia una conversa sense cap mena de preocupacions.

Com en la vida, sempre hi havia persones que queien primer, volent dir que no eren tan hàbils i eren atrapades amb facilitat. També n'hi havia algunes, que ens amagàvem tan bé que havíem d'acabar sortint, ja que l'equip enemic s'havia donat per vençut. Recordo sortir del meu amagatall amb aires de victòria, sentint-me com si acabés de guanyar les olimpíades.

I, al vespre, quan tothom marxava a dormir, sabent que l'endemà al matí ens tornàriem a veure, jo anava a la meua petita casa del càmping i explicava als meus pares la meua experiència. Sempre em felicitaven i m'elogiaven amb un to d'enveja a la veu, que deia que ells volien ser tan feliços com jo en aquell moment.

Aleshores anava a dormir, pensava què faria l'endemà, i deixava volar el meu subconscient cap a llocs desconeguts, on es portaven a terme experiències que només eren possibles en els somnis.

D'aquella segona família només me'n queden els records, i ara, la majoria som uns desconeguts que havíem estat germans, però de diferents arrels.

A vegades, quan ens retrobem, parlem d'aquelles experiències que vam viure amb tanta il·lusió i mirem enrere amb orgull.

“Desitjo ser gran.” Era el que sempre pensava i la resposta sempre era la mateixa. “No vulguis créixer tan ràpid. Aprofita cada moment.”

Que no hi havia res de bo en ser gran, perquè tothom em digués el contrari?

Ara sé que no hi ha tantes coses dolentes, al contrari, n'hi ha també de molt bones. Cada etapa de la vida és completament diferent i hi ha experiències molt especials, que s'han de viure al màxim, perquè el temps no té pietat.

El temps no s'atura.

ESO
3r D

Pseudònim: Tesla
Curs: 3r ESO D
Pau Amblàs

Tramuntana

Hi havia una vegada un lladre anomenat “Tramuntana”, que era conegut a tot Catalunya per la seva manera de fer les coses i el seu aspecte peculiar. Atacava de nit, entrava per una finestra, robava tot el que trobava de valor i marxava per on havia vingut. I, com a signatura, sempre hi deixava una fulla de color verd pintada de diferents colors, càlids o freds.

La gent afortunada que l'havia pogut veure, explicava la seva curiosa manera de vestir: un passamuntanyes de color gel, un barret de copa negre com la nit i una llarga capa fosca. A les mans, hi portava uns guants de làtex, com si fossin trets d'un laboratori o d'un hospital, i vestia una camisa blanca, acabada de planxar, sense cap arruga i, a la butxaca del pit, hi portava una fulla. La gent assegurava que per cada robatori que feia la fulla canviava de color. Uns deien que aquesta era la fulla que deixava després de cada robatori, altres deien que significava, com si fos un codi secret, on es situaria el següent robatori. Altres deien que, senzillament, la fulla expressava el seu estat d'ànim.

Però si hi havia una cosa que tots podien assegurar era el color dels seus ulls, inigualable. El color de la natura en persona, un verd viu de primavera i esperança. Qualsevol diria que aquells ulls tan preciosos, però a la vegada endimoniats, podien ser del lladre més sofisticat del món i de part de l'univers. Cap policia l'havia pogut identificar i no hi havia cap relació existent al padró del suposat poble on havia nascut. El seu nom li feia honor: com la tramuntana, era fort,

valent i no tenia pietat. Però al mateix temps era elegant. Venia i se n'anava sense dir res.

Aquesta història es remunta al tretze d'agost de mil nou-cents vuitanta-vuit. Havien estat uns dies d'una calor intensa, i tothom deixava les finestres obertes, esperant que una brisa els despertés els seus sentits adormits per la insuportable xafogor. Això, és clar, suposava una oportunitat d'or per en Tramuntana: finestres obertes, gent dormint i despistada... era com oferir-li el caramel a un nen. Tot i la calor, en Tramuntana seguia vestint el mateix equipament de sempre.

Aprofitant una d'aquestes oportunitats, la mateixa nit, va decidir escolar-se dintre una de les cases més apartades de la zona del Vallès Oriental, Can Felip. Antigament, havia estat un internat per a nens, els pares dels quals no tenien prou diners o tenien qüestions més importants a fer que cuidar els seus fills. Sense gaire problema, es va escolar per una de les finestres més baixes, que donava al menjador, encara que, de seguida, es va adonar que aquell edifici havia estat abandonat ja feia anys... Potser s'havia equivocat d'objectiu? En Tramuntana, però, no era dels que es rendien fàcilment, i va decidir de continuar buscant. Com que a la zona baixa no havia trobat res, va pensar que el millor era pujar al segon pis. Sense sort, tampoc. Quan ja estava a punt de marxar, va veure un feix de llum que sortia d'una de les habitacions. Juraria que ja havia estat dins d'aquella habitació... Sense por, en Tramuntana va entrar-hi. A dins, hi va veure cinc espelmes enceses que il·luminaven un nen, que estava estirat sobre el llit, llegint una de les aventures de Jules Verne, exactament "La volta al món en vuitanta dies". Ell no s'havia adonat de la presència d'en Tramuntana i no va ser fins que ell va donar el primer pas que no va dir ni piu. "Saps? Un dia m'agradaria volar amb un globus i veure món" va dir aquell misteriós nen. I tu, qui ets? Què hi fas aquí en un antic internat abandonat", va preguntar Tramuntana amb curiositat. "Em dic Alexandre i visc aquí. Aquesta és la meva casa", va respondre-li el nen.

En Tramuntana no entenia res del que estava passant. Allò semblava una broma pesada! Però, en lloc de marxar i d'oblidar tot el que havia passat, s'hi va quedar i, a poc a poc, es van anar fent amics. L'Alexandre li explicava totes les coses que volia ser de gran i en Tramuntana es limitava a escoltar i a mirar.

—Ja fa temps que visc sol. Els meus pares van morir quan era petit digué amb tristesa el nen.

—I... Què menges? Qui et porta menjar? preguntà amb insistència en Tramuntana.

—Una dona anomenada Esmeralda m'alimenta i em cuida.

—I ara on és? —preguntà en Tramuntana.

El nen es va quedar en silenci i un buit va omplir tota la sala. En aquell moment, en Tramuntana va saber que la resposta que no tardaria a donar-li el petit no seria res de bo.

—Està malalta i no té prou diners per aconseguir els medicaments que necessita. Si segueix així acabarà morint —el nen es posà a plorar.

Les llàgrimes que van caure dels ulls de l'Alexandre van obrir una escletxa al cor d'en Tramuntana. Per primer cop a la seva vida, havia tingut la necessitat d'ajudar algú altre que no fos ell mateix. Sense dir res, en Tramuntana, amb la seva llarga capa, sortí de l'habitació i deixà el nen sense paraules, dins de la petita sala.

L'endemà un seguit de cinc robatoris es van succeir de manera indiscriminada. En Tramuntana havia tornat a fer de les seves. Ara bé, la gent no entenia el perquè i què havia robat en indrets com aquells. Dues farmàcies, un supermercat, una floristeria i una biblioteca. Els propietaris asseguraven que no s'havia endut ni una moneda. Tot allò va resultar extraordinàriament estrambòtic. "En Tramuntana s'ha tornat boig!", deien els diaris. "Robatoris estranys" anunciava la televisió. Cap d'ells entenia la raó. En canvi, només dues persones ho sabien.

A la tarda, el nen va tornar de passejar pel poble i va arribar a l'antic internat, que era casa seva. S'hi podia distingir una finestra entreoberta. En arribar-hi, el nen va descobrir de què es tractava: el feix de llum il·luminava una nota escrita en una fulla de color verd esperança, que portava una nota que hi posava: *Saps, Alexandre? A tothom li agrada que l'ajudin. Agafa aquests medicaments i les flors i porta-ho a l'Esmeralda. Així es curarà. T'he portat una mica de menjar i un llibre de Jules Verne, "Viatge al centre de la terra". Era el meu preferit, quan era petit. Passa-t'ho bé. Tramuntana.*

A partir d'aquell dia, alguna cosa va canviar a l'interior del gran lladre. Ja no es dedicava a robar diners i a fer mal, sinó a repartir bé i ajudar els més necessitats. Molta gent d'arreu del món afirmava d'haver-lo vist ajudar alguns refugiats a les costes de Grècia o d'haver portat vacunes a la tribu més remota de l'Àfrica. Era conegut com "ell lladre de malsons". Aquell lladre, ara benèvol, un dia havia estat la persona més odiada de Catalunya. La gent, però, canvia, i el que va començar amb una ajuda va acabar essent una llegenda. La llegenda d'una fulla al vent del nord: Tramuntana.

ESO 3r D

Pseudònim: Rick flair
Curs: 3r ESO D
Àlex Armadans

M.O.V.O

És l'any 3019 i la terra de la dimensió-199 ha tingut una de les crisis migratòries més grans del món. La gent de la dimensió -199 ha hagut de marxar perquè un monstre del planeta M.O.V.O està destruint tot el que troba pel camí.

Tot va començar quan en una estació de viatges entre planetes situada a la ciutat de Luxemburg s'havia de transportar el net del president de Luxemburg (Luxemburg és la potència més gran l'any 3019) al planeta 3W.Z per fer-hi un negoci molt important. Però, a l'hora de marcar la ubicació, van fallar i van obrir un portal al planeta M.O.V.O i el monstre va poder arribar a la terra de la dimensió-199. I gràcies a la ciència varen fer funcionar un prototip de viatge entre dimensions que s'havia creat en uns laboratoris de Toronto. Aquest va poder transportar tres milions i mig de persones de tot el planeta, especialment aquella gent de països molt desenvolupats com gent de Luxemburg, Canadà i Sud-Àfrica.

La millor opció per a la resta de països era intentar matar el monstre, Corea va fer un esquadró de persones amb una pena de cadena perpètua, amb la condició que, si mataben el monstre, el govern els donaria la llibertat. L'esquadró va arribar al lloc de la destrossa, van veure el monstre i varen agafar uns subministres de l'exèrcit que estava format per bombes i armament pesat i propulsors.

Tot l'equip es va equipar i varen decidir agafar les bombes i posar-les-hi a les orelles perquè es desorientés i ells poguessin obrir un portal per tornar-lo a casa seva. Un que formava part d'aquell esquadró, Kim-Lee, va intentar distreure el monstre amb uns focs pirotècnics i mentrestant uns altres tres van agafar les bombes i varen intentar enganxar-les a l'orella del monstre, però aquell monstre terrible en va tombar un amb el braç. Tot i així, els altres dos van aconseguir enganxar-li les bombes i les varen fer detonar. El monstre es va desequilibrar i va caure, tot xafant aquells dos membres de l'esquadró. Ara només quedava en Kim-Lee. El monstre es va aixecar i va veure'l, així que ell va començar córrer cap a el portal amb l'objectiu que el monstre el seguís i també caigués. La part negativa, però, era que ell sabia que també moriria. No seria capaç de sobreviure a aquell

atac. Però va continuar. Ell anava corrent i el monstre el perseguia. De sobte, van sentir:

-Àlex, a sopar!

-Mare, un moment que acabo d'endreçar les joguines i vinc.

-Ja ho sé, mama. Ja baixo...

-Va, vine a sopar.

-D'acord!

ESO 4t A

Pseudònim: Núvol
Curs: 4t ESO A
Kludia P. Cholewicka

La vida és

La vida és tan difícil de definir.

La vida... una paraula complicada.

La vida: què és?

És una sèrie d'escenes, un guió,
que ens descriu tots els dies.

Un teatre, on tenim diferents rols.

És com un fil que no es pot veure
s'estira i no sabem quan s'acabarà.

La vida no és un conte de fades, la vida s'ha de cultivar.

La vida és un repte,

de vegades molt llunyà i a vegades a tocar.

Hi ha dies que no perdrem res,

hi ha dies en què no trobem sentit a la vida,
dius llavors "no pot ser pitjor"

i, certament, l'endemà és millor.

El somriure es reflecteix a la cara i, també, les ganes
de viure.

És una recerca constant d'un mateix,
existència real, el camí pel qual anem.

La vida està plena de contrastos:

és el començament i el final,

dia i nit, sol i lluna, alegria i tristesa.

Són problemes quotidians, moments bells, inoblidables,
que romanen a la memòria durant molt de temps.

La vida és un riu,

que ens porta endavant,

és un vaixell el timó del qual es troba a les nostres mans,

és un pla d'acció, passat, present

i futur.

Avui, ahir i demà.
Són dies de la setmana i estacions.
Caminada constant, infància, joventut
i l'edat adulta.

La vida ens ensenya a experimentar, estimar, respectar,
somiar, gaudir i preocupar-se.
Només en tenim una, així que se n'ha de tenir cura
i gaudir de tots els dies,
tant si és clar o grisós.

Tot i així somric, somio i treballo,
afrontant els problemes, aprenent dels errors i sentint
que creixo,
perquè he rebut un regal meravellós,
què és... la vida.

ESO
4t A

Pseudònim: Tsunami
Curs: 4t ESO A
Mar Oms

Aprèn-ne

En vaig fer 18 el 30 de juliol. Els havia estat esperant amb impaciència, massa i tot, potser. A partir d'aquell dia, ja podria conduir cotxe, ja podria beure legalment, ja podria votar, podria entrar als clubs nocturns, fer-me una targeta de crèdit, un tatuatge, i potser, fins i tot, un viatge jo tota sola. Tot pintava tan genial, que era difícil veure-li el costat negatiu. Llàstima que sovint quan ens fem il·lusions és molt fàcil decebre's.

Tota la vida havia viscut al meu poble, Damüls, un lloc petit, pocs habitants i la inspiració de molts fotògrafs que buscaven noves idees per renovar el seu catàleg. Gent senzilla, conformista i amb poques manies. Escolarització fins els divuit i, a partir d'allà, n'eren ben pocs els que se n'anaven a la ciutat per continuar els seus estudis. La majoria es quedaven a vetllar pel poble, però al contrari dels meus germans grans, jo no tenia les mateixes intencions.

Des de ben petita havia estat molt curiosa, pensant més i parlant menys, reflexionant sobre cada petit dubte i qüestionant-me les coses dues vegades, mirant per la finestra i rumiant sempre en què hi devia haver més enllà d'aquelles muntanyes nevades.

La meua mare sempre repetia "a casa com enlloc" i això era motiu suficient per no sortir gaire sovint, quedant-me a Damüls. Però la gran ciutat m'encisava volia créixer i arrencar aquelles arrels que em feien sentir presonera.

Volia conèixer el món i en volia percebre cada racó, no viure aïllada sense cap motiu. Sentia la ràdio, gairebé cada matí, m'agradava el que explicaven, em feia viatjar lluny de casa, veure els grans edificis i passejar per les amples avingudes tot visitant *glamouroses* botigues.

A final del curs passat, a l'escola, em van informar de les diferents carreres universitàries, un gran maldecap per als meus pares. Tot i que ells intentaven entendre-ho, sé del cert que els donava la sensació que els abandonava. Volien que em quedés al poble, amb ells, per ajudar-los amb el petit comerç, però després de tants anys, les meves aspiracions arribaven molt més lluny.

Així que després de moltes xerrades i discussions, van estar d'acord a pagar-me'n una part i ajudar-me a tirar endavant, encara que tots sabíem que era a contracor.

Sis mesos després, pujava a un tren d'anada cap a Silvertown. Allà va començar tot.

Una bona universitat, un pis d'estudiants... Què més podia demanar? La vida em somreia.

Però no tot eren flors i violes i la societat estava molt pitjor del que em pensava.

Vaig entrar al pis, la meua companya ja era dins. Em vaig presentar amablement i ella va fer el mateix. Es deia Margot i semblava divertida, una noia de constitució prima i atractiva. De seguida, en la seva mirada vaig percebre que hi faltava una certa aprovació. El silenci es va apoderar de la situació, la tensió es podia tallar amb un ganivet, així que ràpidament vaig treure un tema de conversa. Feia preguntes, potser massa, i em va semblar que s'incomodava. Amb un murmur es va esfumar cap a la seva habitació. Decebuda me'n vaig anar cap a la meua, tot començant a desfer la maleta.

Van passar els dies i la nostra relació no millorava. En referència als estudis, les classes m'agradaven molt, però la gent... no era del tot convincent.

Aquí valoraven més un bon cos que una bona ment.

Al principi no ho veia, fins que comentaris despectius per com vestia, com em pentinava, perquè no em maquillava em van arribar sobtadament. Els estereotips d'una noia perfecta ressonaven per totes bandes, eren a tot arreu i anaven arrelant al meu cap sense poder-ne escapar.

Les grans marques de moda s'imposaven de forma innecessària sobre els joves i cada cop més s'anaven

convertint en clons múltiples, sense llibertats d'expressió. Una mentalitat establerta per tal de crear una generació monòtona en què tothom fos idèntic.

A Damüls no necessitava res de tot això, no hi havia normes atribuïdes que em definissin físicament, tenia amics que m'estimaven com era i no necessitava res més. Era lliure de pensar, lliure de ser.

Aquí, o eres com la societat t'imposava o et titllaven de diferent. Tu decidies.

Però, sincerament, per què ser un peó més quan pots ser tu mateix?

"No deixis que t'imposin una manera de pensar, de ser o de veure el món. Sigues tu, mostra't com ets i no canviïs mai un ideal per poder agradar, per poder encaixar o, simplement, perquè et sentis diferent. Aprèn a estimar, però primer a tu mateix, amb les teves virtuts, però sobretot amb els teus defectes. Sigues conscient que la teva ment és molt més valuosa que la teva forma física, que per arribar lluny només necessites valor i ganes de seguir dempeus per vèncer les dificultats d'una societat d'imposicions que no entendrà mai que tu ets i seràs millor sent tu mateix. Estima't."

Camí, futur i vida

La nit queia dins la meua consciència
amb ella llàgrimes estrellades
portadores de records humits que, increpant,
deambulaven sobre un país sense ales.

La nostàlgia s'apoderava de mi,
de la meua ànima.
Pors, inquietuds, temors,
esperança mancada d'alè.

Llibertat.
Llibertat sense sortida,
sense camí,
sense vida.

La llum acariciava l'esclatxa,
fruit de la humil i fràgil albada.
El caliu em fregava la cara
mentre em recolzava en un nou demà.

Un demà on l'expressió no fos empresonada
ni exiliada, ni robada.
Que el mar, el vent i el foc
ens portessin un pas més enllà.

Llibertat.
Llibertat sense sortida,
sense camí,
sense vida.

Les entranyes d'un mar

Semblava serena com el mar quan està tranquil i un raig de sol l'il·lumina. I dic semblava justament perquè no era. Ningú quan em veia podia pensar que a mi em passava com a les profunditats del mar, allà on es creen les tempestes, aquestes que guarden tants secrets, aquests temporals que no es comprenen i que no es vol que surtin a crear les ones més rebels del mar.

Com defineixo el que era, potser forta o bé covarda. T'estaràs preguntant perquè estic intentant decidir-me entre dos adjectius oposats, doncs bé, la vida em va portar a crear un nou jo, una faceta constant de cara a la gent. Ho vaig fer sense entendre el perquè, ho vaig fer a base d'inconsciència on al mateix temps dins meu la tempesta prenia més força i els dubtes i les pors cada vegada es feien més gegants.

Dins meu sempre havia existit una petita flama que era la meua inspiració per ser, per créixer i per crear. Aquesta es va transformar en un incendi, que arrasava allà on passava deixant només cendres al camí. Les cendres, el resultat d'estar perduda en mig d'un univers negre sense cap punt de llum. Cada vegada hi havia més incertesa, i al mateix temps més ficció. Fer ficció del que era significava un escut per sobreviure en mig del meu entorn, una arma per protegir-me de qualsevol possible cop inesperat per part d'aquesta hipòcrita i interessada societat.

En aquest procés vaig tenir molts enemics, el primer d'ells va ser el mirall. Em mirava i només veia el reflex d'alguna cosa que no reconeixia, no veia el que creia ser o millor dit el que jo volia ser. Un altre rival va ser la societat. Pensareu que no té sentit que tota una societat fos el meu adversari, jo també ho pensava, però al final vaig comprendre que el pensament d'un conjunt de persones podia ser el detonant del problema. La societat jutjava i classificava segons el que consideraven normal i anormal. Quina estupidesa, què era el normal? El normal era que la censura i la repressió amb el que era poc freqüent, es convertís en norma? Tot es resumia en això, censura, repressió, només es volia que tots estiguéssim encaixats amb un mateix patró, sense llibertat d'expressió ni de decisió, un fet injust i dur que a mi em va portar al camí de la desesperació. A poc a poc vaig

anar comprenent quina era la meua perdició, tot era el meu cap, que no reconeixia res de mi, que es volia esfumar per ser algú altre.

Dia a dia seguia perduda, no era ningú, simplement un cos físic rondant per un món incert i ple d'incomprensions. No m'atrevia a sortir de mi, expressar el que sentia perquè cada vegada que ho vaig intentar la por em va vèncer. La batalla estava completament perduda, ja no hi havia possibilitat d'enfilar més el fil a l'agulla, la meua serenitat i felicitat cap a la gent era més exagerada, una màscara que em protegia i al mateix temps em destruïa.

Finalment, va arribar el meu pitjor enemic. Aquest era jo, el meu jo va ser el que no em va deixar escapar. I va ser llavors, quan el joc va canviar les normes i es va convertir en què fos la jutgessa del meu propi judici, que vaig apropar els peus a l'abisme i vaig decidir volar per sempre.

Mirant-te

Et veig passar. Cada dia, a la mateixa hora, en el mateix moment. A vegades em pregunto com algú et pot marcar tant, inclús sense saber-ne res. Arriba un punt en que no en tinc prou. No en tinc prou en veure't cada dia passar a les 8 del matí, davant del bar on passo les hores, i em faig la pregunta, una, dues, tres i centenars de vegades.

—La segueixo?

—No. O potser sí. No, definitivament, no.

Però no puc seguir així, la curiositat de saber qui ets, de saber com et dius, m'està matant. Em repeteixo constantment que només serà un moment, fins a la cantonada d'aquest mateix carrer, però no ho puc fer això, no puc seguir a algú. Així que decideixo actuar, fer alguna cosa, potser saludar-te, o preguntar-te com et dius.

És un dimarts. Avui t'has avançat dos minuts, i ho faig. Et faig un "hola" tímid i fluix seguit d'un cop de cap, però ni tan sols sé si ho has notat. El dia següent hi torno, i l'altre, i el de més enllà, però res.

Així que passen els dies, tot segueix igual, fins que un dia m'adono que ho he fet, he començat a seguir-te.

–Què estic fent? M'he tornat boig? No ho puc fer això!

Continues carrer avall, fins que en travessar la carretera t'atures. En aquell moment deixes d'estar sola, apareix un noi, us dieu alguna cosa i seguïu caminant com si res.

Quan per fi m'adono que el que estic fent no està bé, torno al bar, m'assec i m'imagino que ell és el teu amic, o potser el teu xicot. Us trobeu cada dia en aquell mateix lloc per anar junts cap a l'institut. Probablement, a l'entrada et trobes amb les teves amigues i entreu juntes per anar a classe. Ets una alumna exemplar, treus bones notes, fas els deures, escoltes a classe, en definitiva, els professors estan encantats amb tu. Cada dia quan surts de l'institut fas alguna extraescolar: anglès, francès, gimnàstica artística, música o potser inclús natació.

Els següents dies els passo pensant en com deu ser la teva vida. Sembla que aquella estranya sensació de saber qui ets ha desaparegut. De sobte en tinc prou d'imaginar-me la meva pròpia història sobre tu, i suposo que l'única raó és que així em sento més a prop teu.

Tot sembla anar bé fins que un dia no apareixes, ni l'endemà, ni l'altre, ni el de més enllà.

Arriba un dia en què ho he de fer. He d'acceptar que possiblement no tornaràs a passar per davant meu, i no et tornaré a veure mai més. L'única cosa que puc fer és seguir imaginant. Però aquesta vegada imagino quina és la causa de la teva desaparició.

Potser t'has canviat d'escola, o de casa, o has anat a viure a una altra ciutat. Potser vas tenir un accident de cotxe i no en vas sobreviure, o potser simplement et vas adonar que t'observava i vas decidir canviar de camí.

Si no hagués estat per un novembre

Novembre i no hi ets.
 Desembre i no sé per què, però et torno a buscar.
 Gener i et dignes a dir per què vas marxar.
 Febrer que no he vist ni a passar.
 Tornes a embolicar-ho amb totes aquelles falses promeses,
 fent així que passi un altre mes.
 Abril i dius que mai marxaràs,
 però ja som a maig i mai no hi ets.
 Juny i juliol i encara no entens que no sóc com tu.
 Agost i una traïció nova per dia.
 Setembre i no aguanto més la teva falsedat.
 Octubre i això nostre s'ha acabat.
 Novembre i reconec que mai t'hauria d'haver fet cas.
 I avui, 13 de novembre, per fi
 tinc el valor de dir que no et vull veure mai més,
 ni a tu ni a les teves falses promeses,
 encara que amb els anys he arribat a la conclusió
 que si no hagués estat per tu,
 no hauria pogut superar obstacles
 superiors a tu.

Nil

La mare plorava sota la pluja, agenollada just al mig d'un bassal, mirant al cel, implorant que li tornessin la joia més valuosa de la seva vida. Estàvem al voral de la carretera, jo la mirava distant, amb un gessamí blau que relliscava de la meua galta. La situació em superava i, veure-la tan enfonsada m'angoixava encara més. Aquest és el final d'una desgràcia inevitable, una desgràcia que desitjaria no haver viscut i que no hagués de viure mai ningú. Tot té un principi i aquesta història també.

Era un dissabte al matí, dormia com un soc, i en Nil, que ja era ben despert, em va començar a empipar llençant-me coixins. El coixí al cap em va despertar. Em vaig aixecar àgil i m'hi vaig tornar diversos cops. Tenia molt bona punteria i els nostres llits estaven de costat, per la qual cosa el tocava cada cop, però ell era més gran i més fort, així que tots dos sabem que ell guanyaria aquella batalla tan intensa. El crit de pau va ser la mare que ens escridassava des de la cuina. Els dos vam aturar el joc i en vam iniciar un altre: qui arribaria abans a la taula? Vaig ser jo el primer d'arribar, però no per gaires dècimes. La mare havia preparat torrades amb xocolata, perquè sabia que així estaríem callats una bona estona, concentrats en el menjar, i ella podria fer les seves coses.

Mentre menjava el mirava. Estava devorant ja la sisena torrada i donava gràcies per aquests moments amb ell, tot recordant el meu despertar. Desitjaria que els caps de setmana no marxés tant al vespre, tornés de matinada cansat i dormís tot el dia següent. Va canviar en complir els 18 anys, marxava més de casa i jo sempre em quedava sol, sense saber amb qui jugar. Però a la mare tampoc li agradava gaire i les nits que sortia, ella es quedava esperant-lo estirada al sofà fins que no tornava. Un bolet al cap em va fer sortir dels meus pensaments, i em vaig adonar que només m'havia menjat la meitat de la primera torrada. Vaig girar el cap dirigint-me al meu germà i el vaig mirar amb gràcia.

Vaig pujar minuts més tard, després d'endreçar la taula. La resta del matí vaig estar jugant a la consola, escoltant música i escrivint, com si només haguessin passat minuts. La mare va cridar, aquest cop per dinar.

Els tres vam acompanyar el dinar amb una conversa no gaire interessant per mi, però la mare estava molt emocionada explicant les seves classes de zumba, així que la vam deixar fer.

En acabar les postres, en Nil va comentar que sortiria de festa i a la mare li va canviar la cara. Estava segura que aquella nit, com totes les altres, l'hauria de passar mirant el "teletienda", fins que no arribés en Nil i no li agradava gaire el pla. Jo vaig dissimular que m'acabava d'escanyar amb el menjar en sentir el que havia dit. Vaig ajudar la mare a desparar la taula, i després vaig córrer cap al sofà per mirar la televisió. Quan vaig obrir els ulls ja eren les sis i sentia córrer l'aigua de la dutxa. Era en Nil que es preparava per a la nit. Encara que el meu cos sentia que l'acabava d'aixafar un camió. Em vaig posar dret i en veure la meua mare encara dormint, vaig considerar que potser volia carregar energia per resistir la son tota la nit. Els deures s'havien de fer, així que amb les forces que em quedaven, vaig obrir l'agenda amb el propòsit de fer-los. Hi vaig dedicar una hora i al mateix temps que vaig fixar la mirada en el rellotge, la porta de l'habitació es va obrir i en Nil es va acomiadar amb un simple i sec "Adeu", que no em va donar ni temps de respondre. Al sopar, l'últim àpat del dia, ja només érem dos i la por corria pels nostres cossos, encara que els dos havíem après a dissimular-ho molt bé.

Quan vam acabar de sopar, vaig desitjar una bona nit a la mare i em vaig ficar dins el llit. Intentava agafar el son, però, i si no el tornava a veure? I si tenia un accident? Finalment, em vaig adormir.

La mare em va despertar a les 4 de la matinada. Em va comentar que en Nil no havia tornat i, de seguida, vaig notar la desesperació surar pel mur que havia construït al seu voltant per amagar les seves emocions. La mare em va demanar que em quedés amb ella al menjador i intentava no adormir-me al sofà. Encara que superficialment no donava importància al fet que encara no hagués arribat, en el fons sabia que potser havia passat alguna cosa.

Vint minuts més tard, va començar a sonar el telèfon. La mare el va agafar. Intentava llegir la seva cara, però era massa difícil. Es va posar la mà a la boca, com si intentés retenir l'aire, i va ser aquella expressió la que ho va dir tot; la veia paralitzada, asseguda al sofà i amb el telèfon a la mà. Em va assenyalar amb el dit índex les escales i com si ja sabés el que deia, em vaig començar a vestir. La mare va penjar i va córrer cap a mi. Jo era el seu refugi, em va abraçar, i em va dir que en Nil havia tingut un accident.

I és aquí on em trobo ara, al mig d'un infern etern. En Nil ha mort i em fa por no ser tan fort com ell. Jo soc l'Arnau i no puc fer de Nil per consolar la mare. No puc fer que el seu patiment desaparegui.

Sense tu, res Nil, res...

Eixida

L'Hug estava absorbt mirant el foc, hipnotitzat per l'escalfor de les flames i la fusta crepitant. La imprevisible dansa abstracte de colors el reconfortaven però, tot i que ja era tard i la panxa li recordava que encara no havia sopat, no aconseguia treure's aquell fred que li calava els ossos i li impedia aixecar-se.

A fora, el temps havia volgut seguir les prediccions dels meteoròlegs i les pregàries dels més petits i quatre flocs de neu començaven a caure sobre la gran ciutat de Londres.

Des de petit que l'hivern havia estat la seva estació preferida: l'arribada impacient del Nadal, amb tots els seus llums i garlandes, els àpats en família i el tel de benestar que semblava embolcallar aquesta festa, les infinites tardes jugant a la neu amb els veïns i les seves germanes i les vestimentes d'abric imposades pel fred que tant li agradaven.

Aquest hivern, però, tot era diferent. Ho notava dins seu. Alguna cosa ja no el feia ser aquell nen innocent que no entenia perquè s'equivocava quan buscava la resposta d'un problema inexistent. Una bola dins del pit que havia anat creixent, a poc a poc, causant-li unes ganes boges d'arrencar-se-la i enviar-la molt lluny, havia estat la detonant d'aquell neguit i el mal humor que semblaven acompanyar-lo dia i nit, frustrant-se quan no n'aconseguia trobar-ne l'origen. Potser, en realitat, no volia trobar-lo.

Es notava cansat i fins i tot exhaust, dins d'una lluita ociosa que no el portava enlloc, més que lluny de trobar una solució. Sabia que no estava bé, que tot això s'havia d'acabar, que havia arribat l'hora de trencar el cicle viciós que durant tant temps havia freqüentat, potser aquest era el culpable d'haver estat evitant l'assumpte. Al cap i a la fi era ell mateix qui, inconscientment, havia decidit evitar-ho.

Ara, notant l'escalfor del foc a la cara i deixant sorgir allò que durant tant temps havia encobert fins i tot per ell mateix, se sentia covard i enutjat davant el vertigen que li provocava només d'imaginar-se el camí que s'obria al seu davant.

Una ràfega d'aire fred va entrar per l'esclatxa del finestral, fent-lo tornar en si i prendre consciència de

la fam que tenia. Es va aixecar del terra, encarrat per l'estona que s'havia mantingut en la mateixa posició, va dirigir-se cap a la cuina, es va reescalfar una lasanya precuinada i, mentre s'esperava, va engegat la televisió i va posar el telenotícies. Un cop més, tot veient el recital de desgràcies narrades des d'un punt superficial, es va sentir apàtic i frívol i per un instant va notar com tot s'esvaïa i en realitat, tot havia estat una confusió insignificant.

Va mirar com, a fora, els carrers i les teulades ja es començaven a tacar del blanc pur propi de la neu, aquell que et transmet inexplicablement una sensació de tranquil·litat gairebé exclusiva. Hauria donat qualsevol cosa per fer infinit aquest moment. Enyorava la felicitat de la innocència de quan s'és petit i tots els problemes, trivials, s'esborraven si no se'ls donava importància. Ja no ho podia ocultar més, aquest no era un problema, no desapareixeria.

Suava. El cor, tot i sentir-se calmat, li batejava amb força. Gairebé sense adonar-se'n es va trobar a fora al carrer, vagant pels carrers deserts de la ciutat que sota la neu adquirien un aire dolç que pocs cops havia advertit. Notava com, a cada passa, la pressió que s'havia instal·lat dins el seu pit s'afluixava però, contràriament, un fotimer d'emocions l'atordien recordant-li tots els moments que havia lluitat per soterrar allò que ell era, allò que li havien ensenyat a base d'humiliacions i desgrats que no estava bé, allò que tothom havia evitat esperant que el silenci ho dissipés.

La ràbia s'anava apoderant d'aquell nen petit que l'havien fet sentir diferent i inferior i el feia créixer i li donava les forces que havia perdut en enterrar-les amb ell. Buscava culpables i culpes per tots els temors que l'havien fet sentir engabiat, per tots els cops que s'havia notat les ales lligades quan se li reclamava que volés. Buscava culpables que només li alimentaven la incompetència que sentia i, cansat, va entendre que no calia continuar per un camí sense sortida, que el que necessitava era tornar a riure descontroladament envoltat dels que més estimava amb la certesa que acceptarien a qui ell estimava.

De sobte va veure que ja arribava al que durant aquests sis mesos d'Erasmus havia estat la seva llar. Durant tot el passeig no s'havia adonat del fred que tenia, ja que ni tan sols portava jaqueta, i allà palplantat damunt la neu de cara a la casa es va adonar que ja era hora de tornar a casa i enfrontar el que s'havia estat evitant. Tornaria a casa sent l'Hug.

Finalment, just abans d'entrar dins la casa, va mirar inconscientment el carrer on l'únic que trencava la capa de neu era el camí de petjades que havia deixat, unes petjades que ja no sentia seves.

Una nova realitat

Em sento com si fos un cuc de seda, que lluita per sortir del capoll, però per poder-ho fer, abans se li han de definir els ulls, les antenes, les noves potes i, finalment, les ales; em sento com si a poc a poc anés despertant d'un somni. Vaig sent conscient que tot canvia en molt poc temps i que abans que tot aquest huracà arribés, jo vivia d'una manera molt diferent a com ho faig ara. Però, realment, quan m'hi paro a pensar no recordo com era el meu jo d'abans: en què pensava? De quina manera passava el meu dia a dia? Què era allò important o essencial per mi? Qui creia que era? Qui volia ser? Com afrontava algunes decisions? Quins eren els meus fonaments? Intento recordar, però només obtinc un record borrós que no em permet veure clara cap resposta. De fet, tampoc no sabia dir en quin moment es va acabar, en quin moment vaig anar obrint els ulls progressivament cap a la nova realitat que se'm presentava. Una nova realitat amb la qual batallo cada dia per poder trobar-me a mi mateixa, per poder definir-me a mi i els meus actes. Aleshores, però, penso: és això realment el que vull? Ser una persona previsor, amb tot sota control? No, no ho vull. A més, penso que conèixer-se a un mateix tampoc no crec que signifiqui això. Una vegada, ara no recordo on, vaig sentir que algú havia dit que cadascú es podria definir a partir de tres aspectes: el que la gent pensa o veu de nosaltres, el que nosaltres creiem que som i el que nosaltres volem arribar a ser. Bé, crec que fins no fa tant només m'havia conformat amb ser, però a poc a poc m'he anat adonant que ser no era suficient per mi, no em sentia bé: em sentia perduda, divagant, sense tenir un objectiu, sense tenir una personalitat a la qual agafar-me quan ho necessités, i crec que això va ser el motiu pel qual tampoc no ho havia necessitat mai. Però ara sento la necessitat de definir-me: jo sé que vull ser una persona forta, amb idees clares, amb una personalitat diferent i amb uns somnis, objectius, creences i sentiments pels quals lluitar i defensar, perquè sé que no vull ser un peó més darrere un taulell, no vull ser un altre titella mogut per titellaires, vull fer i fer alguna cosa gran, immensa, que m'ompli de veritat, i és aquest sentiment, el de voler créixer i viatjar, conèixer i parlar, i trobar-me amb persones molt diferents. També aprendre, equivocar-me, caure, aixecar-me, sentir-me forta i sentir-me plena de sentiments i d'emocions. Això és el que em mou i aquest és el meu objectiu, el meu desig; però sé que aconseguir-lo no em resultarà fàcil, com també sé que s'ha de començar des de baix de

tot, pel més bàsic, pel més essencial: resolent aquestes preguntes, preguntes a les quals cada dia intento poder donar-hi resposta, i, a mesura que les vaig trobant sé que d'alguna manera m'estic creant a mi: estic creant els meus fonaments, les meves creences, la meua persona, els meus valors, els meus ideals... I sento com si les persones que m'envolten m'aportessin petites peces per formar el meu immens trencaclosques o jo mateixa obtingués aquestes peces, de manera que les vaig triant: quines sí i quines no vull agafar. Així van passant els dies i intento trobar el meu lloc dins el meu entorn. Em sento incompresa? No, no ho crec, jo sé per allò que lluito i tinc la meua pròpia meta com vosaltres també teniu la vostra, perquè, de fet, seria força avorrit si cadascú no tingués el seu propi somni, oi? Només anhelo que aquesta monotonia, és a dir, que aquest seguiment del mateix ideal per part de tothom, el fet que ningú desentoni per no cridar massa l'atenció o bé que ningú sigui ell mateix per allò que puguin arribar a dir, desaparegui. Tothom ha de trobar el seu camí, sigui quin sigui, sigui de la manera que sigui, i així perdre la por, perdre la por a destacar, a mostrar-se un mateix, a jugar-sho tot, a confiar en tu i en els que t'envolten, perquè, com diuen, de vida tan sols n'hi ha una i d'aquesta n'hem d'aprofitar cada instant.

Llàgrimes de sang

Encara recordo la tarda en què em van venir a buscar a la meua granja. No crec que fos capaç d'oblidar-ho. El cel era clar, el verd dels arbres era més verd que mai, i la meua dona Felda jugava amb el nostre fill Edsel a l'entrada de la casa, asseguts en un banc de fusta mentre picaven de mans al ritme de la cançó que cantaven. Jo tornava del poble, havia anat a buscar queviures per omplir el rebost de nou, i m'acompanyava en Zelig, el nostre fill més gran. Pujàvem pel camí, i des del turó on es trobava la nostra granja es podia veure tota la vall, amb les formoses muntanyes, cada cop menys nevades, rodejant els minúsculs pobles, com si d'un formiguer enmig de grans roques es tractés, gegants de pedra que es limiten a observar immòbils l'atragada vida dels habitants de la vall. Mentre enfilava el camí, vaig copsar ben lluny un home en bicicleta, vestit d'uniforme, seguint el camí en direcció a la nostra granja. Era un carter, i això en aquells moments no era un bon senyal. Vaig acabar de pujar el turó, i vaig manar a en Zelig de portar l'Edsel dintre la casa, mentre observava com l'home s'esforça-

va per pedalejar pendent amunt. Suat i amb les galtes vermelles, finalment va arribar, i entre feixugues respiracions em va dir que tenia una carta de l'exèrcit per a mi. La Felda es trobava al meu costat, i en sentir això va portar-se la mà a la boca. Ja deduïem el contingut del missatge que aquell funcionari portava. Vaig obrir-la, vaig llegir-la i amb un fil de veu vaig acomiadar el carter. En la seva mirada es veia la tristesa de l'home en presenciar la dramàtica escena, però va limitar-se a acomiadar-se, a pujar a la seva bicicleta i a marxar pel mateix camí per on havia vingut, deixant-nos a la meva dona i a mi sols, contemplant la preciosa vall mentre els nostres caps intentaven assimilar l'horrorosa notícia que acabàvem de rebre. Tothom a la vall coneixia les notícies que Alemanya havia declarat la guerra a Rússia i a França, però teníem esperances que no reclutarien la població civil.

Setmanes més tard, un camió em recollia a la plaça del poble, juntament amb la resta de reclutats de la vall. Alguns intercanviaven unes últimes paraules amb els seus estimats, d'altres s'abraçaven entre ells, i d'altres pujaven discretament als camions amb una expressió seriosa a la cara, com de dol. Jo pertanyia a aquest últim grup, ja m'havia acomiadat de la meva família hores abans, la meva ment ja s'havia preparat per a tot el que estava per succeir. En pujar als vehicles, de forma instintiva vaig resseguir amb la mirada tots els presents, buscant una cara coneguda. Vaig reconèixer en Klaus, el forner del poble, amb qui sovint havíem coincidit a la taverna, i amb qui de jove havia compartit més d'una nit de borratxera tirats al terra en una cantonada cantant cançons i parlant de amb quines dones ens volíem ficar al llit. Em vaig asseure al seu costat, ens vam saludar i vam intercanviar quatre frases, suficients per adonar-me que ell també es sentia millor d'estar amb algú conegut. Durant el trajecte, vaig poder observar tot tipus d'actituds: alguns es trobaven molt animats, emocionats pel fet d'anar a la guerra, d'altres es trobaven notablement commocionats, i d'altres simplement xerraven amb qui tenien al costat, com si l'experiència els fos quotidiana i haguessin deixat d'atorgar-li importància. Quan vam haver sortit de la vall, al cap d'uns 20 minuts, un dels reclutats dintre del camió va llançar una pregunta en veu alta:

–Algú sap cap on anem?

–A matar francesos anem, aquells maricons els penjarem des de la seva merda de Torre Eiffel– va respondre un home des de l'altra punta del vehicle.

La majoria dels reclutats van riure davant aquesta ofensiva broma. Jo no.

–Demostrarem al món que els alemanys som els millors, servirem a la pàtria– va exclamar un altre.

Un home gran, que devia tenir poc més de 50 anys, va murmurar amb una veu lúgubre:

–No tens ni puta idea de l'horror que estem a punt de viure.

–Què cony has dit avi? –va respondre l'altre.

–Quantes guerres has viscut tu? Jo sé de què parlo, he vist a homes morir mutilats davant meu, he vist homes desagnant-se mentre suplicaven a Déu per la seva vida, jo sé què és disparar un fusell contra un altre home, i creu-me que no és gens satisfactori saber que has acabat amb la vida d'algú que tenia una família i éssers estimats, que mai més el veuran perquè el seu cos inert jau estirat sobre la terra perquè tu has decidit de prémer el gallet de la teva arma.

–Que ets un filòsof tu, o què?

Es va fer un silenci tens, en què es podia endevinar com en la ment de tots els presents s'hi representaven imatges dels horrors descrits per l'home gran. Durant la resta del trajecte, ningú més va gosar de parlar sobre el tema altre cop.

Tot això ho recordo ara, enmig d'aquest caos de foc, fum i sang, amagat darrere un solc de la terra. El comandant em crida que em dispararà si no avanço, he de moure'm. Intento recarregar el fusell, però no soc capaç de concentrar-me en introduir les bales, em quedo observant l'arma immòbil. Aleshores un crit del comandant em fa aixecar al cap, finalment aconseguixo de recarregar l'arma i m'incorporo. Miro al meu costat i veig la mirada perduda d'en Klaus clavada en mi. Estirat sobre el fang, la seva cara tacada per sang i brutícia, són imatges que quedaran gravades en la meva ment. Començo a córrer en direcció a l'enemic, inconscient dels meus actes, deixant-me portar pel frenesí que envaeix el meu cos.

La guerra, la guerra no canvia mai, ja des que els primers homínids van aprendre que amb roques, ossos i pals podien matar, l'ésser humà no ha parat de trobar noves formes cada cop més eficients per assassinar els seus iguals, fins que finalment tots desapareixem per culpa del nostre egoisme i la nostra ambició immesurables; venim de la pols i pols tornarem a ser.

Un dia més

Si hi ha una cosa que odio, és el soroll dels matins.

És un soroll profund i intermitent, com el que feien els telèfons d'abans, quan et penjaven a mitja conversa i et deixaven escoltant el xiulet apagat de la línia buida.

Em fa sentir inestable, confosa.

El color tampoc m'agrada. El sol et crema a les pupil·les en obrir els ulls, i et condemna a veure punts que dansen davant la teva mirada durant uns instants, en els quals creus que podries tornar-te cec. El dia comença amb una atmosfera blanca, incitant-te a separar-te de les mantes que t'han fet companyia tota la nit, acaronent-te la pell.

Després ve el tacte. Els peus entren en contacte amb la superfície freda, i un calfred et recorre l'esquena, transportant la gelor als teus ossos. Baixes les escales tremolant fins al lavabo, on et tanques i engegues el calefactor impacient, desitjant que l'escalfor t'abraci i faci desaparèixer el soroll de l'inici del dia.

Quan per fi et fiques a la dutxa intentes que l'aigua calmi el batec accelerat del teu cor, que està inquiet davant de tot allò que encara tens per davant. Respira profundament i tanques els ulls, desitjant poder tornar-te a ficar el pijama i amagar-te sota la protecció que t'ofereix el llit.

Però la societat t'arrossega endavant, i et fa arreglar-te per a poder agradar als altres. Et poses teixits al cos i vesteixes el teu rostre amb un somriure. Baixes i et prepares un entrepà que et guardes a la motxilla, perquè el teu estómac està massa ocupat muntant a la muntanya russa de les emocions.

Agafes les coses i et mires un últim cop al mirall per a intentar veure't reflectit. Aquell que et retorna la mirada, però, és només aquell qui pretens ser. I ja està bé, perquè has d'assegurar-te que ningú descobreix la teva farsa, que tothom es pensi que el que somriu ets el tu de veritat.

Quan arribes, t'asseus, i el teu amic s'acosta a iniciar una conversa que no et ve de gust mantenir. Però tu rius igualment, i xerres animadament amb la ment ballant molt lluny de tu.

Després d'uns instants que se't fan eterns, arriba el professor i la classe recupera una mica la pau. Ningú s'adreça a tu i et dediques a prendre apunts ràpidament, sense veure'ls realment. S'aproxima a tu aquella cançó que vas escoltar ahir, i li permetes l'entrada, rebobinant-la al teu cervell una vegada rere una altra, sense descans. La melodia es barreja amb les paraules dels que t'envolten, i tu hi ets sense ser-hi, present però molt lluny a la vegada.

El timbre et sorprèn, i t'afanyes a recollir les coses i a canviar de classe, abans de veure't atrapat en una marxa d'estudiants que, com tu, amaguen el seu rostre darrera de màscares i fingeixen una normalitat inexistent.

La rutina es repeteix, però la melodia és sempre la mateixa.

Per fi, arriba un descans, que aprofites per a menjar-te l'entrepà que el teu estómac ha rebutjat al matí, però que ara accepta de bon grat. Et relaxes, perquè creus que ja ho tens controlat i somrius més, tenint ganes fins i tot de socialitzar.

Després torna la rutina, però tu segueixes cantant sense que ningú et senti, les hores van passant ràpides davant dels teus ulls.

Quan per fi t'alliberen, tens ganes de córrer cap a casa, però camines, perquè tens una aparença a mantenir. T'acomia des dels teus amics i et poses els auriculars. Selecciones la teva cançó preferida, i la taral·leges en el teu camí de retorn.

Quan arribes a casa dines i t'afanyes a pujar a la teva habitació. Et desprens de la roba i et fiques el pijama. Agafes un llibre i et poses a llegir, submergint-te en altres mons molt més atractius que el teu.

Finalment, després d'haver-ho estat posposant, t'oblignes a fer els deures, perquè saps que no et convé deixar-los per a l'últim moment, malgrat que la idea et tempti. Resols equacions i problemes, abans de tatar-ho de l'agenda, i prosseguir amb la lectura.

Et poses una jaqueta i surts al balcó. T'asseus i contemples els colors que aquell dia el cel té per oferir-te. Una melodia suau t'acarona les orelles i et fa companyia mentre les llums s'extingeixen en un procés lent i agonitzant.

A poc a poc, els colors van desapareixent i el món es submergeix en la foscor. La lluna brilla en companyia de les estrelles, i tu t'entristeixes, perquè el temps ha passat massa ràpid. T'hauria agradat quedar-te més temps contemplant el firmament.

Quan notes la brisa gelada entres de nou a dins i t'amagues entre les mantes, abandonant-te en pocs segons a un son profund sense somnis.

Encara no estàs preparat, però allà t'assalta de nou, el soroll del matí.

BAT
1r A

Pseudònim: Ptolomeu
Curs: 1r Batxillerat A
David Roure

La hipocresia

És aquell el somriure
que parla sense dir,
i que no sap descriure
cap veritat en sí.

És aquella la cara
que amaga la veritat,
i amb la qual s'emascara
un riu de falsedat.

És aquella la frase
que manca de sentit,
però m'enclava una espasa
al fons de tot mon pit.

És aquella la llàgrima
que apareix *sens* dolor,
i que inunda cada ànima
d'un insensible plor.

És aquell l'individu
que no fa poesia,
i és simplement residu
d'aquesta hipocresia.

BAT
1r B

Pseudònim: Girasol
Curs: 1r Batxillerat B
Martina Viñas

Cicely Mary Barker

Abans d'obrir la porta ja sento com l'olor de lavanda que s'escapa de l'habitació envaeix tots els racons del meu interior omplint-me de records, records d'ella i records meus, i a poc a poc se'm dibuixa un somriure ple d'enyorança. Torno a respirar profundament aquest aire carregat de memòries i em decideixo a entrar. Agafo el mànec, vell, rovellat i fred que en girar fa un soroll digne de pel·lícula de terror.

Els rajos de sol primaverals entren sense vergonya per les quatre finestres de l'habitació, inundant de llum cada racó i emfatitzant les muntanyes de pols acumulades entre els llibres. Quan faig la primera passa, la fusta del terra grinyola, queixant-se de la seva vellesa i emmudint tots els pensaments que, indiscretament, m'han ocupat la ment. M'acosto a la prestatgeria de mides infinites que s'oculta sota una multitud in comptable de llibres il·lustrats, la majoria desgastats i cansats, de tantes vegades que havien sigut fullejats. Amb els dits ressegueixo el llom de totes les obres del segon prestatge, llegint atentament cada títol. I, gairebé sense pensar-ho, m'aturo sobre una d'elles: *El flautista d'Hamelí*, de Kate Greenaway. Els ulls se m'omplen d'unes llàgrimes que intento contenir sense èxit i un somriure se m'escapa mentre agafo cuidadosament el mateix exemplar que de petita havia fullejat tantes i tantes vegades al seu costat, assegudes sota l'ombra fresca dels pins del jardí. Aixeco els ulls de les pàgines velles del llibre i, observant aquell espai tan seu, la recordo: puc imaginar-me perfectament la seva mirada càlida, amable i innocent, acompanyada d'unes celles contundents, que donaven un punt de força al seu rostre, i que a la vegada es veien contrastades per uns llavis primis i estilitzats.

Netejo amb un sospir ple d'aire l'espai d'on he agafat el llibre, que deixa anar la pols acumulada sense queixar-se i em permet tornar a col·locar-hi l'exemplar, del qual m'acomio amb una última mirada. Continuo la meua ruta amb passos lents i sons a causa de les planxes de fusta vella del terra, fins a situar-me davant l'escriptori, on soc incapaç de tocar o moure alguna cosa. Igual que quan era una nena, em limito a observar, meravellada per les seves obres, que ara es troben escampades sense sentit per sobre la taula i em miren demanant-me que les ordeni. Però, encara com abans, no m'atreveixo a agafar-les, són massa valuoses.

Observo atentament cada full, de marges groguencs, que conté un personatge diferent però, alhora, molt semblant a tots els altres. Cada rostre, inspirat en cares d'infants que puc identificar perfectament, cada flor, estudiada amb profunditat i representada de manera gairebé perfecta. Se'm fa inevitable no endinsar-me per complet en cada una d'elles. Des que era una nena que m'he sentit captivada per aquests éssers que la meua àvia dibuixava amb tanta passió. Semblen reals. Potser fins i tot ho són. Ella mai no va negar-ho: "Les flors, les he dibuixat de la manera més precisa possible, a partir d'estudis de plantes reals. Però mai he vist una fada; elles i tot el que les conforma són figuracions", deia a tots aquells qui qüestionaven la seva obra.

M'adono que m'he oblidat del temps, però no vull córrer, m'hi sento bé aquí, m'hi sento a casa. Em centro durant uns minuts més en els detalls de les ales, molt semblants a les d'una libèl·lula; els vestits, de colors de la terra; les orelles punxegudes, tan típiques en éssers fantàstics; i cossos diminuts que sembla que hagin de cobrar vida en qualsevol moment. Cada un té una expressió explícita, única i diferent a tots els altres, es troba en una posició molt natural però alhora dolça i delicada, subjectant una flor, una fulla o qualsevol altre planta present al jardí on ella m'havia llegit els seus contes tantes vegades.

Respiro profundament i torno a notar l'olor de lavanda a la qual ja m'havia acostumat, fet que provoca que surti de l'estat d'hipnosi en el qual em trobava dins els dibuixos. Sense pensar-ho aixeco la mirada i el veig, penjat a la paret, entre dues finestres. Sembla que em cridi. Dono la volta a la taula i m'hi acosto molt lentament, sense treure-li els ulls de sobre. Estic tan meravellada que gairebé no noto la llàgrima salada que em regalima per la galta. Aquest sí que l'agafo. El vull tenir entre les meves mans. El vull sentir. Vull fer-lo meu. És meu.

El full, igual que els dels altres dibuixos, està desgastat i ple de pols, però em reconec perfectament. L'ésser alat, vestit amb una faldilla de fulles i una samarreta de pètals de rosa té la mateixa aparença que la nena que un dia vaig ser. Sembla que m'observi, feliç de veure'm, recordant-me la cabellera rossa que abans tenia, i que amb el temps s'ha convertit en un manyoc de cabells blancs. La fada seu sobre un lliri blanc que sembla fotografiat a causa de la bona precisió del dibuix. Al peu del full, escrit amb tinta negra i amb una lletra tan delicada com els traços de les seves il·lustracions hi diu: "La meua estimada néta".

Signat, Cicely Mary Barker".

Despenjo el full de la paret i em dirigeixo de nou cap a la porta. Abans de marxar faig una última ullada. Un últim adeu. Repasso amb la mirada cada ploma de so-

bre l'escriptori, la tassa de te que encara espera ser endreçada, les fotografies antigues encaixades dins d'uns marcs massa cansats per a continuar fent la seva feina i, sobretot, el llibre del Flautista d'Hamelí. Agafo el mànec, vell, rovellat i fred que en girar fa un soroll digne de pel·lícula de terror, trepitjo per última vegada la fusta que grinyola, m'acomio amb un sospir de l'olor de lavanda que desprèn l'habitació i marxo d'una casa que, ara, ja no em pertany.

BAT
1r B

Pseudònim: No sé com dir-me
Curs: 1r Batxillerat B
Adrià Devesa

Afortunat

Em vaig despertar mirant el cel, amb una forta pudor de suat. Feia un bon dia: cel clar, serè i amb algun núvol que ajudaven a no perdre's en la immensitat d'aquell blau tan característic. De sobte, una estranya sensació invadia el meu cos de cap a peus. Els músculs em feien mal, el meu cos amb prou feines responia, tenia molta set, gana... però la curiositat va poder per sobre de tot això i, abans de preocupar-me per qualsevol punt d'aquest llistat de problemes em vaig veure obligat a observar el meu voltant. No podia reconèixer on estava. Cap de les platges que havia estat s'assemblava a aquella i, a més no hi havia cap rastre d'activitat humana, estava deserta. Davant meu l'aigua del mar em tocava els peus, o almenys un d'ells, ja que havia perdut la sabata del peu esquerre. Realitzant un esforç considerable em vaig aconseguir girar i, el que vaig poder contemplar davant meu va ser una densa vegetació que començava abruptament a vint passos d'on era jo. Després, amb l'ajuda dels meus braços cansats vaig aixecar-me i va ser aleshores que vaig veure un detall que fins llavors m'havia resultat imperceptible: prop meu, començaven unes petjades humanes. Les vaig seguir amb la mirada, una a una, fins que les perdia de vista quan s'endinsaven en aquella fosca selva.

Aleshores un flaix em va venir a la ment: estava a la coberta d'un vaixell, la tempesta que sacsejava el mar aquella nit no em permetia ni escoltar la meua pròpia veu, un dels meus companys cridava, l'altre feia grans gestos amb els braços...

Aquest flaix era l'últim que recordava des que em vaig despertar. Hi vaig estar reflexionant una estona sense entendre gaire bé què m'havia passat i on era. Però la necessitat de trobar aigua, menjar i, sobretot, companyia es van convertir en la preocupació principal, així

que vaig seguir les petjades. Caminava amb gran pesadesa i cansament mentre anava donant voltes a aquell últim record. Vaig desenvolupar diverses hipòtesis i teories, però la que més encaixava era la següent: jo era un supervivent d'aquell vaixell que per raons desconegudes o bé per culpa de la tempesta s'havia enfonsat o havia naufragat.

Ja feia molta estona que caminava (sincerament havia perdut la noció del temps) quan vaig sentir el soroll d'un riu. El vaig seguir amb dificultats però hi vaig aconseguir arribar. Però aquell moment d'eufòria va durar poc quan vaig veure el cadàver d'una persona que descansava sota l'ombra d'un gran arbre. M'hi vaig acostar, a poc a poc i, a mesura que ho anava fent, la seva cara em resultava més i més familiar. El cos encara no es descomponia, per tant, no feia gaire que era mort. Un detall em va despertar curiositat: a la butxaca de la caçadora hi duia un paperet. El vaig agafar molt lentament i el vaig desdoblejar. A la cara de davant hi havia un mapa detalladament dibuixat de l'oceà atlàntic amb una ruta traçada en vermell i, a la part de darrere el nom d'un vaixell amb la seva tripulació corresponent. Un calfred va recórrer el meu cos quan, d'entre tot el llistat de noms, en vaig llegir un en concret: el meu.

Tot començava a encaixar, cada vegada guanyava més força la hipòtesi de ser un supervivent o potser l'únic d'aquella nit de tempesta mentre navegàvem. No ho volia acceptar, volia que tot allò hagués sigut un malson. Però l'evidència d'un destí tràgic era tan real com tu i jo.

Vaig sobreviure tres dies a base de cocos i algunes fruites tropicals que feia caure de dalt dels arbres. Durant el transcurs d'aquells tres dies vaig veure passar a l'horitzó almenys tres transatlàntics, d'aquells que porten gran quantitat de mercaderies. La impotència i la frustració que sentia en no ser vist per aquells vaixells em van fer prendre una difícil decisió: vaig decidir llançar-me a la mar amb una balsa construïda per mi mateix a partir de troncs i residus que vaig trobar a la platja (cordes, plàstics...). Sabia i comprenia que aquella petita barca no aguantaria gaire més d'un dia a alta mar, però també sabia que ja no hi tenia res a perdre: no tenia ningú a qui preocupar, no tenia família ni fills i els meus companys mariners molt possiblement estiguessin morts. Per tant, vaig deixar la resta a l'atzar.

Havia arribat el dia d'abandonar l'illa. Era primera hora del matí, el mar estava calmat. Amb l'ajuda d'uns remes em vaig poder allunyar de la costa. Ara ja tot era qüestió de sort. Durant el naufragi vaig haver de suportar un gran onatge i un terrible sol, sumant-li l'escassetat d'aigua potable i aliment. Però jo encara no volia morir, sabia amb tota seguretat que encara no havia arribat la meva hora.

Estava completament deshidratat i cremat quan, de sobte, un gran transatlàntic va aparèixer com un àngel caigut del cel. Van ser els seus tripulants els que em van rescatar, els que em van retornar a la vida, els que em van alimentar, els que em van curar... i és per això que els estaré eternament agraït.

Ara, us explico aquesta petita i inversemblant història des d'un bonic poble de Portugal, on he viscut des de llavors, des d'aquell moment en què vaig decidir aferrar-me a la vida amb dents i ungles i en què vaig comprendre que aquesta era un regal que no valia desaproveïtar.

BAT
1r B

Pseudònim: El bus
inspira
Curs: 1r Batxillerat B
Nell Aguilar

Meravellós instant

I la miro, no, l'admiro
i soc tan feliç que gairebé canto.
La persegueixo amb la ment la busco, la necessito.

Com més la noto, més m'hipnotitza; no pot ser real, l'he esperada tant, però sí, aquí la tinc i em captiva,
m'enllaça a ella com a un vell company.

M'he oblidat de tot un moment no sé qui sóc ni què faig, i floto; fora distraccions, mirada absent
deixo que em porti, i dins la porto.

I ballem un pas a dos perfectament en sincronia.
On ella va, hi porta els colors per mi oblidats en la monotonia.

Parlem de temes estúpida i prohibits fora de l'univers que hem creat.
És tan meravellós no ser cohibits,
alhora tan desconeguda aquesta llibertat.

I volem, i comencem un viatge. Oh si us plau que mai sigui acabat! En lloc de guardar l'equipatge,
acabem sempre anant més endavant.

Però des de la raó es coneix, que els plaers no han de durar,
i la meva fidel companya desapareix
deixant-me un bitllet que mai es podrà timbrar.

Innocent de mi haver caigut en la il·lusió, d'haver seguit aquest guia enganyós, haver confiat massa en l'emoció,
merescut aquest desenllaç desastrós.

I em veig davant un full en blanc,
el que segons abans era esperança ara és un buit que
gela la sang
i als sentits provoca esgarrifança.

Maleïda ballarina, maleïda sort,
que als escriptors benaventurats atansa per donar-los
la mort,
després de fer-los provar la celestial dansa.

I l'únic que resta a aquests somiadors,
és recordar aquells instants amb admiració, no dei-
xar-se portar per la innegable por,
i resar per tornar a tastar el nèctar de la inspiració.

BAT
1r C

Pseudònim: Jack
Sparrow
Curs: 1r Batxillerat C
Ivet Casals Agayo

Diari de Shara Agrof

1 de gener de 2017

Engego la ràdio. Com sempre parlen del mateix. Ja fa
uns quants dies que només es discuteix sobre conflic-
tes polítics i tinc por, molta por.

13 de gener de 2017

La situació està més calmada, només falta una setmana
per al meu aniversari i estic molt emocionada. Aquesta
tarda els pares em portaran a comprar el meu regal. Sé
perfectament el que vull, la nova jaqueta *Dior* d'un vermell
tan rutilant que se't dilaten les pupil·les només de veure-la.

20 de gener de 2017

Tic, tic, tic! Sona el despertador, les 7:40. Ha arribat el
meu gran dia. Corro a vestir-me amb il·lusió per estrenar
la meva jaqueta nova i baixo a esmorzar. Em faig el cafè
amb llet com cada dia i sento com les torrades salten,
està tot llest. M'assec a la taula i, de sobte, tot tremola. Els
bombardejos han començat. M'ho temia. Ho sabia. Merda.

Sento com la porta es tanca de cop. Pam! Els pares en-
tren corrent a la cuina i pregunten si estem tots bé. "La
Lylian encara dorm i l'Haron deu estar a la seva habi-
tació fent de les seves", els dic. Els pares es posen les
mans al cap, alguna cosa més passa a part dels bom-
bardejos. En aquest moment l'Haron passa pel nostre
costat mirant el terra i amb la cara plena de llàgrimes
marxa sense dir res.

Corro al balcó i el crido desesperada.

–Ei, què fas?

Ell es gira sense dir res, sacsejant la mà. El darrer adeu.
Un adeu que duraria per sempre ja que sabia molt bé on
anava, a la guerra. A la mort.

2 de febrer de 2017

Portem dies sense sortir de casa; el menjar s'ha acabat
i fa dos dies que ha marxat l'electricitat. La Lylian i jo
estem assegudes al sofà i els pares ens venen a dir
que hem de marxar. A les sis de la tarda surt un vaixell
cap a Europa que ens deixarà a 10 minuts del camp de
refugiats on passarem les pròximes setmanes.

Estic molt espantada. Fa una setmana caminava tranquil-
lament per la ciutat a la recerca de la meva jaqueta i ara
tot se n'ha anat en orris. En qüestió d'una setmana, en
qüestió d'un segon.

Són les sis de la tarda i ja estem al vaixell. Els forts explo-
sius reboten sobre la nostra ciutat i cada dos minuts pas-
sa un avió que destruirà la vida d'alguna persona innocent.

Ens esperen 20 hores de trajecte fins a arribar a Europa.

3 de febrer de 2017

Em desperto pel fort soroll d'una campana que indica
que ja hem arribat. Trobo a faltar el meu cafè amb llet
i les meves torrades de cada matí. Agafem les nostres
coses i caminem fins a arribar al camp. Hi ha moltes
persones, moltes més de les que m'havia imaginat.
Ens assignen una tenda amb menjar, ampolles d'aigua
i mantes, moltes mantes. Aquí em sento més segura,
però segueixo tenint por, por del que pugui passar.

2 de març de 2017

Portem dies vivint al camp. Ja no aguanto més! Vivim
com gossos! Aquest lloc és una merda! Però això és tot
el que em queda i no tinc més remei que acceptar-ho.

29 de març de 2017

Són les 8:52 del matí i ens acaben d'anunciar que hi
ha unes barquetes a la costa que porten a un lloc més
segur, a una vida millor. Recollim les poques coses que
ens queden i arribem a la costa. Està ple de gent. No hi
ha barques per a tots així que comencem a córrer per
tenir un petit lloc.

M'assec a la barca i respiro alleujada. Per fi marxem tots
d'aquest infern! Em giro per abraçar la meva germana

i em trobo davant d'una cara desconeguda. On és la meua família? Aixeco la vista, miro la costa i m'adono que no han pogut pujar a la barca. Una llàgrima furtiva rellisca per la meua galta. Estic sola.

30 de març de 2017

L'home del costat em desperta a crits. Anem molt de pressa en direcció a una roca. Què passa?, pregunto espantada. Res, cap resposta. La vida em passa pel davant i el temps s'esgota. 3... 2... 1... aigua.

8 de desembre de 2017

Hola, soc la Lylian, la meua germana va morir estampada contra una roca a bord d'una barca trampa. Ens havien promès un lloc millor i el que volien era lliurar-se d'uns quants de nosaltres per a tenir més espai. No sé com ha arribat el diari de la meua germana a les meues mans però he pensat que era necessari explicar el perquè del seu final.

Res és el que sembla. Encara menys a Europa. Descansa en pau, Shara. Ja formes part de l'infinit.

BAT
1r C

Pseudònim: Plutó
Curs: 1r Batxillerat C
Emma Canals Vilaseca

5 minuts, 300 segons

Tot just posar els peus a terra, vaig notar-lo congelat, la qual cosa em va fer pensar que havia dormit sense mitjons. Si això hagués succeït un parell d'anys enrere, la meua mare m'hauria fet retrocedir i agafar-los. Era hivern i estava essent el més gèlid dels disset hiverns que havia viscut. També un dels més difícils de la meua vida.

El pijama que havia utilitzat tota la vida durant aquesta època de l'any solia ser de llana, però ara no era així; en aquest infern, semblava que només disposessin de batins llargs reutilitzats, fets de res més que de tristesa. Sota aquella bata us hauríeu trobat amb una noia perduda, un rostre xuclat i un color de pell groguenc, pintat sobre el que havia estat una pell blanca.

Com he explicat, el fred m'havia conquerit des de la punta més extrema del dit del peu fins a l'os més interior del meu cos. Alterada per les baixes temperatures, vaig pensar que m'havia d'espavilar per arribar al lavabo (que, de fet, és pel que m'havia llevat), i no perdre massa el temps en pensar el fred que sentia. Estava tot

fosc, ni rastre de cap llum per cap banda. Devien ser les 4 o 5 de la matinada o, potser, tot just eren les 23h de la nit. Aquestes hores de la nit sempre tendeixen a alterar-me la seqüència del temps. En aquest moment, qualsevol moviment bruscat em feia saltar el cor, qualsevol mot que escoltava em feia dubtar i qualsevol somriure, mal interpretar.

S'estenia sota els meus peus despullats un terra que deixava anar sorollets. Això em molestava perquè per un moment en què era lliure de mobilitat i totalment independent, sentia que qualsevol em podia estar controlant i, fins i tot, seguir-me. Tot i així, em sentia desprotegida i si alçava la vista només veia fosc. Una negror davant meu que em feia experimentar un sentiment de misteri i aconseguia que la meua ment volés allà on encara cap nau espacial havia arribat. Millor no m'enganyo, qualsevol cosa a aquelles hores de la nit feia volar la meua imaginació a indrets del més enllà. De fet, tant de nit com de dia. Els meus dies eren igual de confosos que les nits, i potser aquests pensaments alternatius que se m'encenien com llànties incandescentes durant la nit eren només el «to be continued» de les històries que havia creat durant el dia. Per tant, entendreu que no em posaré a descriure com eren els meus dies. Primer de tot, perquè em posaria a parlar d'amistats, persones o éssers que no sé si existeixen ni si mai ho han fet. En segon lloc, perquè si descrivís què feia en el meu dia a dia tampoc ho podria assegurar, perquè se'm barrejaven aquells records que sabia que havia viscut amb els que al·lucinava haver viscut. Aquesta incertesa al final del dia se'm carregava al cos, em pesava com deu elefants i es menjava qualsevol resta de claredat que pogués quedar encara en el meu pensament. Era com si una ansiosa alarma despertés la meua ment avisant-la que tocava agafar el vol direcció a l'espai. I jo, sense forces d'impeidir-ho, em deixava guiar.

I allà començaven aquelles novel·les fictícies mai abans imaginades. Històries protagonitzades per grans gegants emmascarats, animals afamats empaitant-me, entre altres imatges que m'he guardat per mi per sempre més per no espantar els que m'escolten.

Però, en fi, segueixo explicant la ruta turística que estava resseguint per arribar al lavabo. Caminava per on la llum de la foscor em portava. Tocava qualsevol paret que em barrava el pas, palpava els panys de tantes portes per notar ben bé per on havia d'agafar el pom per obrir-les... És en moments com aquest que maleïa el dissenyador que algun dia va dissenyar aquell plànol col·locant com a mínim tres llargs passadissos que conduïen des de la meua habitació fins a arribar al lavabo més proper. Em vaig deixar anar pensant una bona estona en el dissenyador i també pensant on es devia trobar ara mateix, si ara dormia o estava fent més plànols d'aquells

embarbussats... Però la meva imaginació es va aturar en sec quan vaig sentir un toc d'una campana.

Aquest va fer que el cúmul de pensaments sobre la vida d'aquell desconegut desaparegués del meu pensament. En part m'havia salvat, perquè sí, tinc aquest costum de visualitzar una gota de pluja i que aquesta m'acabi portant a pensar en com s'ho fan els animals marins per no sentir-se sempre molls. Una campana havia sonat. I ho havia tornat a fer un altre cop i així fins a cinc tocs rítmics i compassats. Eren campanades llargues i profundes. I el pitjor és que semblava que busquessin una connexió amb mi. Tot apuntava a que el que provocava el soroll buscava la meva desesperació, aquella que no costava massa de fer arribar. Només algú, víctima d'una imaginació il·limitada semblant a la meva, hauria pogut empatitzar amb mi en aquell moment. Pot ser que es tractés de senyals d'ajuda provinents d'aquelles bèsties, que havien existit en la meua alguna vegada i que ara volien escapar d'aquella gàbia en què jo els havia reclòs?

Les campanades seguien sonant. Eren com llamps de so que em ressonaven a les orelles. Em cremaven al cap. Em ferien la meua pobra i dèbil ment, deixant-la totalment posseïda d'aquella forta electricitat que desprenien.

Tot d'una algú m'havia tocat. Sí, algú m'havia agafat el canell i m'estirava cap al sostre. Es tractava d'una criatura tota fosca, per tant, si no hagués estat pel contacte físic ni tan sols l'hauria vista. No podia cridar. Malauradament no em sortia, el crit s'havia quedat atrapat dins les meves cordes vocals. I, mentrestant, aquella bèstia se m'endua. Evidentment, les campanes provenien d'ella, perquè en notar-la tan a prop, el soroll de la campana va ser tan fort que m'havia eixordat fent que ara ja no sentís ni el soroll més ínfim. Aquella era una espècie anormal, una espècie tan estranya que dubto que Darwin hagués comptat amb ella quan explicava que tot ésser viu provenia d'un origen mateix. Els seus ulls eren l'únic aspecte visible del seu cos. No tenien cap mena de rastre de nineta, eren petits però d'un color blanc molt lluminós, aquells que et recorden els d'un gat a la nit.

Mentrestant, em deixava portar per la mà d'aquella bèstia. Semblava que ascendíem per un cúmul de núvols fets de fum, m'anava xiuxiuejant coses que no crec que tinguessin cap mena de sentit. I ella anava fent òrbites al voltant meu com si d'un joc es tractés i jo, pobra de mi, romania més quieta que una estàtua de gel. Segurament es reia de mi, pensava. I jo, com sempre, babaua dins la meua bombolla de fantasia i innocència. Havia deixat que el meu cos s'anés desfent seguint-li aquella dansa. Crec que si algú hagués vist aquella situació ens hauria volgut fotografiar i potser, fins i tot, hauria escrit una història insòlita en algun diari. No sé fins a quin punt

aquell ésser se'm va endur al cel, però notava que ens trobàvem a la mateixa alçada que alguna estrella.

Més tard ja no m'envaïa la por. Em devia haver familiaritzat amb les rareses i aparicions d'éssers extrínsecs a la meua vida. Fins i tot, aquell individu em transmetia confiança i seguretat. Recordo que amb ell me n'hagués anat fins a la fi del món. El meu silenci havia connectat molt bé amb el seu, creant així una afinitat entre els dos sense haver-nos hagut d'explicar què és de la nostra vida. Seguia volant agafada de la seva mà. No sé si les seves intencions eren volar fins a l'infinit o fer-me esclatar contra la primera estrella d'aquell cel fosc. Però jo, ben confiada, m'imaginava que se m'emportava a un món millor.

Els meus ulls amb el pas d'uns instants, es van acostumar a la foscor d'aquell nou cel. Uns quilòmetres més tard va aparèixer la llum en el meu camp de visió. En ella, hi veia esperança i consol. S'obrien milions de portes i en cada una d'elles el mateix porter em feia senyals amb la mà perquè passés. Un porter que s'assemblava a un cavall per la forma del seu tors i amb una mirada transparent com l'aigua. Sempre m'havien agradat els cavalls. Evidentment, no ho vaig refusar, vaig deixar curiosament la mà llefiscosa del meu nou amic i em vaig dirigir vers aquelles portes inconscient, sense saber què m'hi trobaria. La curiositat sempre em guanyava. És en aquell instant quan els meus ulls van captar un món diferent, un món paral·lel. Recordo que allò que veien els meus ulls no eren al·lucinacions, sinó realitats. Ells en aquell moment haurien anomenat realitat a allò que aquí, a la Terra, anomenaríem al·lucinacions. I aquest era el problema amb el qual m'havia d'enfrontar cada dia.

I, efectivament, fos quin fos, portés el nom que portés aquell indret que trobava davant dels meus ulls era el primer fruit de l'anhel que la meua ànima havia estat cercant. Un indret on poder encaixar. Aquell lloc semblava ser el meu. La criatura que m'havia agafat de la mà feia uns segons, ara ja no era de cap color pròxim al negre. Per mi s'havia transformat. Em vaig quedar encantada en mirar-lo i tot observant com n'era de bonic aquell ésser, envoltat del que era el seu món. Em trobava enmig d'un paradís i no menteixo. Només em faltava trobar la poma prohibida que faria retornar la meua persona al món on havia viscut fins ara (la Terra), aquell món tan típic on tot-hom sempre *tocava de peus a terra*. No agafaria la poma. De fet, tampoc em temptava. Com m'hauria de passar pel cap voler retornar a aquell indret anomenat Terra, on tot-hom em mirava amb pena? Desitjava que no s'acabés la meua estada en aquell nou país. Que fos per sempre.

"Carpe diem", em repetia una veueta dins meu. I és que no sé quina, però alguna part de mi sabia que aquells viatges sempre tenien el seu final. Així doncs, com sempre, la historieta arribà a la seva fi. Com tot en aquesta vida.

Per acabar-ho d'adobar, com en cada al·lucinació, ja era tard per no apreciar els éssers d'aquella història creada en el meu subconscient, i per això m'aferrava a ella com si en perdre-la m'hagués de deshidratar de vida. Malgrat tot, no em deshidratava sinó que cada dia vivia altres noves al·lucinacions, ja que ni aquella havia estat la primera ni tampoc va ser l'última.

Per què cada vegada que em familiaritzava amb els protagonistes de les meves històries aquests havien de desaparèixer i abandonar-me novament a la realitat (la Terra), tot fent que jo restés tocant tremolosament el terra? A mi no em feia cap por enfrontar-m'hi.

Per mala sort, en trobar-me ja davant de la porta del lavabo em vaig adonar que ja havia aterrat d'aquell viatge espacial, en què m'havia perdut uns pocs segons.

I ara em tornava a trobar caminant pel passadís d'aquell fosc i fastigós psiquiàtric, encara més deprimida i cansada que abans de sortir de l'habitació. Acabava d'arribar al meu únic i veritable destí, el lavabo. Quan temps havia passat des que havia sortit de l'habitació? Segons el rellotge de paret del lavabo havien estat 5 minuts, però per mi havien estat una eternitat.

Trepitjar les rajoles d'aquell lavabo de pintura verda antiga significava, ara, la cinta de l'única meta que existia a la meva penosa vida. El lavabo, que ara s'alçava a la meua vista, per desgràcia, tenia un mirall. Un mirall que em va temptar a observar-m'hi. A esbrinar de què estava fet el meu jo superficial, aquella part de mi que sí que era com qualsevol altra. Em mirava detingudament amb una mirada desconsolada i amb ganes que el meu estat d'ànim s'estabilitzés. Em queien llàgrimes, hagués jurat que eren de por. Quan i com s'acabaria aquella tortura de malaltia?

BAT
2n

Premi: Englantina d'or
Pseudònim: Qui envia
(cartes) no és traïdor
Curs: 2n Batxillerat
Jana Lüscher Alemany

Una de les cartes que Rodoreda estripà

Estimat Joan,

T'escric per respondre la darrera carta que em vas enviar. –Disculpa'm!– El carter va picar el timbre fa una setmana, en fa mitja que la vaig llegir i, fins avui, no he fet brollar ni una paraula per a tu. Però en cap moment he deixat de pensar en els teus ulls, rere els dos vidres densos. Saps, aquí, a Ginebra, el cel ha estat tan farcit

de boira que, d'alguna manera, s'escolava dins el meu cervell i no hi deixava ni un racó per les paraules; ni les boniques ni les doloroses. Malgrat tot, avui ha sortit el sol –per fi!– i des del meu estudi veig com el Montblanc treu el cap relluïnt sobre la ciutat; és meravellós, esplèndid, preciós i blanc, ben blanc, tant, que no hi ha metàfora que sacii aquest color, car la nit fosca, quan és fosca de debò, sense fanals ni lluna d'argent ni estels tremolosos, i és tan fosca que és ben bé l'enemic d'aquesta neu blanca. Ja des de bon matí que, avui, el llac imita el cel i dibuixa uns pocs borrissols blancs sobre el blau exquisit, talment delicat com valent, i els meus ulls s'esbatanen, orfes de la meua cara, per l'immens plaer de l'escalfor del sol a les pupil·les –sí, les meves pupil·les que, Joan, tants dies fa que no veus–, i se'm clouen les parpelles, amb calma, quan topo amb un tros d'aigua que fa rebotar els rajos cap a la meua finestra, com si el sol, des de tan lluny, em busqués a mi.

Amic, company, Joan, estimat, te n'he parlat incompresibles vegades, però no puc evitar tornar-ho a repetir: si mai em disposes a cremar, trencar, esmicolar o fer desaparèixer, sigui com sigui, aquestes nostres cartes, sàpigues que no vull, en cap cas, que et sentis culpable de res. Ja saps com vull que se'm conegui a casa nostra –si és mai se m'arriba a conèixer d'alguna manera especial...–; no vull que ningú em prengui per una dona adúltera, per una mare sense cor que abandonà el seu fill a mans de l'àvia, o per una muller que no sabé estimar. És així, doncs, que si aquesta carta un dia estripo, Joan, perdona'm per fer-ho i entén-me, per favor. Entén-me! No vull que ningú digui que tu i jo ens estimàvem, perquè, saps, ningú mai ho podrà arribar a entendre; ningú sabrà què és i què ha estat l'amor, quan ha anat a parar, potser per fortuna, a les nostres mans i al fons dels nostres cors. Ningú sabrà què vol dir realment que ens estimàvem. No hi haurà cap ment –o potser cap cor– capaç de comprendre tota la tendresa que vessem amb tinta entre tu i jo. M'entens? Oi que sí, Joan?

T'estimo i et trobo a faltar i no paro de veure't en els núvols, quan es mouen amb el vent. Canvien de forma només de cloure els ulls. I ara hi veig el teu bigoti, de quan encara en duïes. I ara el botó que va caure del gec de tardor, de llana, de color de carabassa. I un gira-sol com el que em vas portar aquell diumenge de maig a la casa de Roissy-en-Brie. El recordes? Amb dos pètals marcits, pobrets, però tan radiant i brillant i groc, ben groc. Ai, Joan...

A voltes em trobo amb la mirada perduda en algun punt imprecís, que sura damunt l'horitzó, i em pregunto quan podrem tornar a estar junts, quan ens podrem abraçar de nou i quan tornarem a sentir-nos les veus. Quan? Quan s'acabarà tot això? Saps, company: si el

sol brilla amb força i el vent foragita els núvols, sembla que tot és més bonic, que la vida millora, que les coses han de canviar i que Ginebra deixarà de ser tan avorrida o, potser, fins i tot, que marxaré d'aquí –no em puc queixar, d'acord; Ginebra és una bona ciutat i me la començo a estimar, en certa manera, però això no és casa meva, Joan, ni t'hi tinc a tu–, però quan la boira ho tapa tot o els núvols s'enrabien, veig que erro de tros i que res canviarà –res!–, que moriré lluny de casa i lluny de tu. I és llavors quan les galtes se'm mullen de llàgrimes que no són pas salades, –no!–, són ben amargues! I –ai!–, a mi no m'agraden les llàgrimes, ni salades ni amargues... però si hi ha d'haver llàgrimes, Joan, millor que em recordin la mar que no pas l'escarola, que és massa amarga!

I, estimat, acabo, perquè avui serà una de les tardes que jo em conec: el vent dens, ocre, pentinarà el Salève –aquestes muntanyes pelades que ja t'he contat alguna vegada, tan lletges i pelades que només poden semblar malaltes– i jo prepararé un cafè, sense sucre, sense llet, un cafè dels que només prenen els valents. I pensaré en tu, Joan. I et trobaré a faltar.

Et trobaré a faltar una mica més.

I una mica més.

Fins que es farà de nit.

T'estimo, Joan,

la teva companya de vida,

Mercè.

BAT
2n

Pseudònim: Jamais
Curs: 2n Batxillerat
Mireia Barfull

Jamais

Jamais, la dama extingida del primer raig de l'alba
a les més pures paraules consumida sense valor

Petjades d'un rostre tèrbol de coratge i llibertat porta-
des pel vals de l'aigua
cap a les més fosques profunditats

La més càlida fredor de l'absència pel record
al costat de la immortalitat del reprimat sense temor

Jamais, l'inaccessible dels plaers més desitjablement
honrats inconscient del que amaga
la real identitat humana

BAT
2n

Pseudònim: Clara
Curs: 2n Batxillerat
Maria Pagès

“Llibertat de Primavera”

Pensa que si no m'hagués fet por,
també hauria escrit que tinc ganes de volar
com els ocells a la primavera
i hauria dit que vull ser lliure com les ombres a la nit
i riure com les teves pupil·les quan em miren.
Arribo a la flor de l'interior de la vida.
Quan se'm fa impossible pensar en res més que en tu,
és quan sé realment que el meu cor és correspost.
Un batec, dos batecs i tres...
S'acaba el meu alè en veure't, i els dies que ens veiem,
penso que podríem jugar a ser lliures.
Aquell dia floreixo, penso i em dic: vull viure així?

BAT
2n

Pseudònim: Tres
Curs: 2n Batxillerat
Aina Pagès

La llum de l'horitzó

Sentit recercat amb ànsia,
Alè de vida perdut,
Mort de la vida robada,
Final d'un conflicte nascut.

Preguntes formulades,
Motiu imperant,
Essència necessitada,
Significat insignificant.

Per de l'aire intentar viure,
Voler una flor olorar,
L'esbós d'un trist somriure,
La promesa d'esperar.

Per entre núvols somiar,
Brúixola perduda,
Les ales en volar,
La fantasia viscuda.

Per la força dedicada,
Un crit rebel al vent,
L'astúcia de la mirada,
Pel foc encara roent.

Per la derrota victoriosa,
Rostres fatigats,
La caiguda llastimosa,
Desastres inesperats.

Per la incertesa assegurada,
L'intern rugit,
La contradicció odiada,
Pel dubte perseguit.

Per la dura tendresa,
La força de mirar,
El desig de calidesa,
Les ganes d'estimar.

Per de la por viure pres,
Càrrega pesada,
Intentar romandre il·lès,
Per l'acció engabiada.

Per recordar l'oblit,
Fràgil memòria,
L'anhel sentit,
Escriure la història.

Per seguir aquell instint,
Neguit tranquil·litzant,
Deixar de córrer fugint,
Per viure cada instant.

Temps perseguit en buscar,
Trobar una imaginada raó,
La fràgil estabilitat,
La llum de l'horitzó.

BAT
2n

Pseudònim: Violeta
Curs: 2n Batxillerat
Marina Fernàndez

El florí d'or

El nen encara recordava el tacte llis del florí d'or mentre els seus dits jugaven amb ell. Una sensació electrizant i emocionant havia recorregut la seva pell; una emoció marcada pel pànic de perdre la moneda. Desafortunadament, aquest fet havia acabat succeint. Hauria volgut oblidar aquells rostres distorsionats per l'avarícia, la misèria i la crueltat mentre aquells joves l'empresonaven i s'apoderaven del seu tresor. Aquell tresor que havia robat durant el dia de mercat, movent-se cautament entre els mercaders fins que va aconseguir apoderar-se d'un florí d'or, brillant i lluent com el mateix sol del desert.

Encara li cridava dolorosament el costat cada cop que inhalava, pràcticament sense alè a causa de la pallissa, mentre es dirigia cap al pont que connectava les dues zones de la ciutat. El sol resplendia radiant i sufocant sobre el seu clatell, i la manca d'aire només agreujava el dolor dels seus músculs.

En arribar a la meitat del pont, el nen es va aturar per contemplar amb ulls apagats el majestuós pou davant seu. Els sons llunyans del mercat encara li arribaven a les orelles a mesura que s'apropava al pou i es turmentava pensant què podria haver aconseguit llançant el florí d'or a les profunditats del pou.

–Busques això?

Sorprès, el nen va parpellejar uns quants cops. La seva atenció es va desviar cap a un vell assegut al terra, a prop del pou. Només anava vestit amb una capa fosca. El seu rostre era arrugat i solcat de misèria i de tota una vida de patiment. Tot i això, el que va cridar l'atenció del nen va ser la mà de l'ancià, estesa càlidament cap a ell.

Desconfiat, el nen va apropar-se amb els punys apretats, els seus ulls àvids i envejosos desviats cap al florí d'or que oferia.

–Com l'has aconseguit? –va preguntar amb un recel mal dissimulat.

Els clars i contundents ulls blaus de l'ancià l'observaven amb una gran atenció.

–No ets l'únic en aquesta ciutat que té un florí d'or.

Va allargar encara més la mà arrugada perquè acceptés la moneda. El nen se'l mirava dubtós, tot i que el seu desig el va fer claudicar. El pit se li va obrir només quan va tenir la moneda a les seves mans, i l'esperança va il·luminar els seus ulls, els quals estaven habitualment apagats per la misèria.

L'ancià es va riure d'ell amb una forta i desagradable riallada.

–Esperes que una moneda pugui canviar els vents del teu destí? –es va burlar d'ell–. Quantes persones coneixes que hagin aconseguit el seu propòsit només llançant un florí d'or al pou?

L'ofensa i la humiliació van provocar que el jove adoptés una postura pretensiosa, aixecant el mentó amb arrogància juvenil.

–Així ho diu la llegenda –va respondre ell, altiu.

–Les llegendes són paraules fetes de vent –va replicar l'ancià amb amargor–. Cada vegada que es diuen hi ha una nova alteració, fins que al final no tenen res a veure amb l'original. El destí, el futur, és el resultat dels passos del passat, no el resultat d'unes il·lusions sense cap fonament sòlid. Intentes solucionar el teu conflicte de la manera més fàcil possible: creure en alguna providència quan hauries de creure en tu mateix.

Una suor freda recorria la pell del jove mentre la seva atenció baixava al florí d'or que acabava d'aconseguir. No el tornaria a deixar escapar tan fàcilment.

L'ancià va inclinar el cap cap a un costat, provocant-lo amb la seva mirada sagaç i burlesca:

–Et fa por? La voluntat? Persistir? Tot és més fàcil quan algú ja ens ho ha donat tot, oi? Patètic. I covard.

Irat, el noi el va fulminar amb la mirada, la fúria corrent salvatgement per les seves venes. Se'l va mirar de dalt a baix, ressentit.

–Mira't –va murmurar amb menyspreu–. Tu no hauries de donar cap lliçó.

–Precisament jo he de donar la lliçó. Et molesta la paraula covardia? –va somriure amb burla–. Tothom li té por, però és l'aliada de molts –va fer una pausa breu, estudiant amb detall el jove que l'observava amb flames rabioses en els seus ulls. Finalment, va sospirar a fons i es va arronsar d'espatlles–. Pots escoltar-me o no. La decisió és només teva –la seva mirada es va dirigir cap a la moneda amb la qual jugava distretament el jove–. Aquest florí pot donar-te deu sopars o pot satisfer la pertorbabilitat de la teva ànima. Un somni no et fa avançar, només entorpeix el camí. Una ambició, en canvi, mou muntanyes, drena oceans i eleva la voluntat de l'home.

La mirada del jove es va calmar de mica en mica, i els seus ulls van recórrer el rostre de l'ancià, ara serè i suau.

–Un camí arriba a la seva destinació perquè algú va passant les pedres que el van construir. Construir la teva destinació sense haver construït el camí... Un home no es valora pels seus mèrits, sinó pel camí utilitzat per aconseguir-los. I un home que es valora a si mateix pels mèrits que han aconseguit els altres per a ell, no mereix el reconeixement dels altres.

El nen va meditar sobre les paraules de l'home, però quan va fer el gest de parlar, va sentir que algú el cridava pel seu nom. Entremig de tota la multitud i de tots els sons que l'envoltaven, els ulls del nen van trobar la figura preocupada de la seva mare, la qual movia els braços perquè s'apropés.

Ja devia fer estona que l'esperava.

El noi va girar el cap cap a l'ancià, però es va quedar perplex quan es va adonar que ja no hi havia ningú. Trasbalsat, va girar el cap cap a tot arreu, però no el va trobar ni a pocs metres ni a la distància. La seva mirada va baixar cap al florí d'or, mirant-lo amb altres ulls. El va acariciar amb suavitat, a diferència d'abans, i quan va aixecar la mirada, va arrencar a córrer en direcció a la seva mare.

BAT
2n

Pseudònim: Llorer
Curs: 2n Batxillerat
Laura Garcia

Meduses

Aquella sensació d'estar perduda en un mar infinit, veient fluir les onades i la manera com els núvols juguen a fet i amagar, sentint el tacte de l'aigua freda a la pell i, alhora, l'escalfor dels rajos de sol que es barallen amb les gotes que resten en el cos. I que sigui suficient. Aquell estat de tranquil·litat incomparable, sols entès en els instants de soledat. La sensació de descobrir un planeta de núvols on puguis ser tu mateix sense necessitar ser res més; només la consciència que existeixes. Això és el que tots busquem: trobar-nos en tota la nostra plenitud, emergir d'entre la quotidianitat monòtona i rutinària, d'entre la frondositat dels boscos que et donen seguretat però t'impedeixen enlairar i descobrir què hi ha més enllà. Perquè la natura és acollidora, és cert; bonica i inspiradora. Però ella mateixa t'ho dona tot. I tu et quedes amb res. En canvi el cel? Marca una llibertat infinita i potser es mostra com un paisatge idíl·lic, potser, però estic segura que tothom desitja navegar-hi. La seva bellesa indescriptible i misteriosa encisa totes les mirades; fa que les estrelles dansin a la nit, que els núvols es persegueixin durant el dia i que nosaltres hi haguem abocat els nostres somnis. Perquè tots tenim somnis, és clar, però els donem tan poca rellevància en el dia a dia que fins i tot els traslladem a la realitat més llunyana per impossibilitar-los. Som conscients que hi són, però és en el moment en què t'atures per observar-los quan t'adones de la seva importància i del teu desig per aconseguir-los. Com quan observes detalladament el cel, encara que sigui a través del reflex de l'aigua de pluja. Et sorprèn cada vegada. Sempre el busques amb la mirada i, aleshores, una espurna fugaç s'il·lumina en la teva ment i la meravella t'omple el cos, com quan l'esclat de la primavera omple els prat. De sobte, una esplendor pausada et fa pensar que ets capaç de moure muntanyes, però quan tornes d'entre els núvols notes que es gira vent i penses: “Cap a on

em durà?". Però no és una pregunta retòrica, perquè realment et preocupa que et pugui dur cap allà on no sigui el teu somni. Et preocupa fer voltes en un entorn tan irregular que et replantesges la seva importància, et convences que no és essencial i tornes a allunyar-lo; comences a remoure els pensaments i t'adones de la inversemblança d'atrapar un núvol, una estrella, un cel, per fer-lo teu i tenir, amb això, suficient per viure i ser feliç. Recordes, en aquell instant, el bosc frondós que et dona seguretat, però no és prou ordinari com per rebutjar-lo, així que sense pensar-ho dues vegades apartes definitivament la mirada cap a la realitat més adient a tu: la de tots.

I a mesura que passa el temps penses, només de tant en tant, que va ser covard no intentar cavalcar amb el vent, que va ser un error rebutjar aquella oportunitat d'enlairar-te cap al teu somni més innat, que va ser... Malgrat que la por sempre acabi vençent i només una mirada et converteix en pedra.

PARES

Pseudònim: Família
Toni Casassas

Viure

Aquest text es publica, IN MEMORIAM.

Va ser escrit per l'autor pels Jocs Florals de l'any 2016. Enguany, la Montse ens l'ha fet arribar en memòria d'en Toni.

Tanco els ulls, respiro a fons, soc davant del metge. Incredul, encaixo com puc la mala notícia, tinc càncer.

Demano què cal fer, entre dubtes i poca seguretat, la resposta: operar de forma radical i ràpidament, però si vols, millor, demana una segona opinió, agraeixo el consell.

M'adreço a la consulta d'una doctora, em visita, i tot seguit em dona la mà:

–Tranquil, t'operarem i tot anirà bé.

En aquell moment sé del cert que així serà, i em poso a les seves mans.

Dit i fet, m'operen, i després d'un mes de lluita per sobreviure torno a casa.

No semblo el mateix, però tant me fa, soc viu i això és el que compta.

Començo a viure d'una altra forma, a un altre ritme, sovint m'aturo, respiro i gaudeixo del moment, quin regal.

Dos anys més tard salta l'alarma i en una analítica s'adonen que la quantitat de plaquetes és insuficient, molt insuficient.

Comencen les proves i agressions al cos, però la ment és forta, i juntament amb un canvi d'alimentació, fa que tot torni a funcionar.

Els metges no entenen massa què està passant, el trasplantament de moll de l'os era imminent, però davant la recuperació tot s'atura.

En tres mesos les plaquetes superen el nivell de perillositat, i l'hematòleg em diu que m'hauran de fer un seguiment rigorós, li ho agraeixo, estic en bones mans.

Ja fa prop de quatre anys i tot va bé, de sobte un refredat ben normal a l'hivern... serà un cop d'aire.

Ara fa un mes, toca un control, endavant, fem-lo, tot anirà bé.

Soc davant dels doctors, són tres, percebo la tensió i demano impacient què m'han de dir. Les notícies no són bones, un altre atac, aquest cop més agressiu, tinc metastasis...

El món em cau a sobre, no pot ser, s'acosta la primavera, tinc nous projectes, il·lusions, dos fills petits i moltes ganes de viure.

Ploro, plorem tots dos i ens abraçem, li dic que estigui tranquil·la, que soc fort, sé que ella en el fons també ho és.

Tots dos educarem els nostres fills, estimant-los i gaudint-los com fins ara, i, a més, ens tenim l'un a l'altre.

Al matí en llevar-me ja no hi ha llàgrimes, respiro fons i dono gràcies, ...ja fa temps que hi parlo, i, avui me'n vaig a casa seva.

Entro, tot és silenci, pau, començo a parlar-hi, sóc concient de tot: en la primera lluita em varen ajudar els homes, els metges, infermeres, amics i família, en la segona vaig ser jo ajudat per ell, i ara en la definitiva serà ell qui em salvi.

I és per això que li demano que em guïi i m'ajudi.

Li explico tot, les ganes que tinc de viure, de fer coses bones, de riure, de plorar, d'emocionar-me... i li demano amb el cor obert de bat a bat que em deixi viure fins que els meus fills i la meva dona em necessitin.

A poc a poc em guia fins a una ermita on, tot i no estar lluny d'on visc, mai havia anat. Es aquí on hi connecto amb més intensitat, i sé del cert que tot anirà bé.

Dono gràcies per aquesta oportunitat, m'adono que cada abraçada, cada petó dels meus fills pren una dimensió extraordinària fins ara mai experimentada, i m'aturo cada cop més per gaudir del que realment és important: obro els ulls i visc.

PARES

Pseudònim: Vida
Yolanda Rodríguez Tanco

Oblida'm

Fa molt temps que em vens al darrere però no vull saber res de tu. Et necessito ben lluny de mi i dels meus!

Fa trenta anys que me la vas fer ben grossa i encara no t'he perdonat. Creu-me que ho he intentat, però cada vegada que penso el que vas fer, et vull lluny i més lluny de mi.

Vas picar a la porta d'una amiga ara fa uns quants anys i ves per on, ella et va obrir. No et coneixia i et va deixar entrar a la seva vida i la vas destrossar, com m'ho vas fer a mi.

Ara no fa gaire, m'han dit que has anat a visitar el fill d'una persona molt estimada i altres joves del meu voltant... Ets molt subtil i silenciós i no et veuen a venir, però vull que sàpigues que no podràs amb ells! Ells són més forts que tu i abans que els destrueixis, ells et venceran. No et sortiràs amb la teva, tingues molt clar que són forts i estan envoltats de gent que els estima.

Oblida'm! Oblida tots els que m'envolten! No vull veure't, no vull ni sentit el teu nom. Et recordo que no ets benvingut a casa meu. Ets un "paio" molt desagradable i necessito que desapareguis del tot. Creu-me que entre tots ho aconseguirem i deixaràs d'existir.

No et vull i no cal que t'esforcis a apropar-te una vegada més. No tinc por, i els que m'envolten tampoc en tenen i, per aquest motiu, no podràs amb nosaltres.

Només et recordo una cosa... oblida'm!, maleït CÀNCER!

PARES

Pseudònim: Poema
d'hivern
Sergi Aulinas

Poema d'hivern

L'escric assegut al silló,
o potser hauria de dir "a la butaca",
sento la vella música dels segles.

A fora fa fred,
ara hauria de dir que sento com lladren els gossos,
i algunes coses dels estels,
i de la lluna, però
el poema està escrit amb un bolígraf de propaganda,
i val més no estirar-ho gaire,
el dia és divendres i la cervesa és Damm.

Veig passar per la carretera un Porsche blanc.

PARES

Pseudònim: René
Ramon Ricard

Avui el pare d'en G

Avui el pare d'en G ha anat a la biblioteca i ha agafat un llibre en préstec: *Més històries inèdites del petit Nicolas*. Li encanta el petit Nicolas! Li fan molta gràcia, les seves històries! Li recorden una infantesa de somni, no viscuda, molt anterior a la seva; una mica com la pel·lícula d'Amélie, un temps passat vist amb un filtre d'Instagram que ho fa tot més dolç i oníric.

Ha tornat a casa tot cofoi amb el llibre sota el braç. Ha cridat a en G:

—Mira G, un llibre nou del petit Nicolas!

En G s'ha apropat encuriós i s'ha mirat el llibre. Sembla que li agraden també les històries del petit Nicolas, pensa el pare tot satisfet. El pare d'en G no es preocupa només d'encomanar-li al seu fill l'afició per la lectura que ell mateix té, sinó que també intenta que adquireixi el bon gust que ell creu, sense cap dubte, tenir. N'està fart dels productes "semiculturals", segons el seu refinat criteri, que el màrqueting ven a la mainada d'avui en dia! Prou se n'adona que va en contra del corrent i del temps, però ell està convençut que en G, a la llarga, l'hi agrairà.

S'asseuen els dos, pare i fill, al sofà i fullegen el llibre. Ah, les il·lustracions de Sempé també transporten el pare a aquell món idíl·lic d'un passat inexistent! Li deuen agradar aquests dibuixos a en G?, es pregunta el pare. A ell l'entusiasmen, però potser és, pensa, perquè li recorden dibuixos de revistes del cor que havia fullejat quan era petit. Potser són molt tronats per a un nen d'ara!

Intenta treure's les cabòries del cap i concentrar-se en el llibre. Primer hi ha una presentació dels personatges. Els dos ja els coneixen bé! Abans d'aquest ja han llegit i rellegit dos llibres del petit Nicolas que tenen a casa. Els contes del petit Nicolas són, com es sol dir, històries corals; no hi ha un únic protagonista sinó una colla de nens (i només una nena!) que giren entorn del petit Nicolas i la seva família. El pare explica a en G que quan ell era petit la major part de les escoles (segons el seu record diria que totes) eren o bé per a nens o bé per a nenes i que aquestes històries del petit Nicolas van ser escrites abans que ell, el pare, nasqués, però que tot i això són molt divertides.

En G demana que es concentrin en el llibre, carai! Li ve de gust repassar la personalitat dels protagonistes, que ja coneix: el mateix Nicolas, el seu millor amic, l'Alceste, que sempre està menjant, en Geoffroy, que té un pare molt ric que li compra tot el que vol...

–Igual que l'M! –diu en G–. Tots els nens de la classe l'envegen perquè té una mansió plena de joguines!

El pare flipa que en G utilitzi el terme “mansió”, però no posa més cullerada al comentari. Ja sap que l'M (i els seus pares) tot sovint fan ostentació del seu “poder adquisitiu” (quin eufemisme, pensa).

Torna a centrar l'atenció en la descripció dels personatges del llibre: en Clotaire és l'últim de la classe, l'Ullsdeïta (pare i fill riuen, sempre els fa gràcia el nom d'aquest personatge) és el vigilant de l'escola que ha de posar ordre als desgavells i a les baralles que hi ha a l'hora del pati, l'Eudes és un nen que pega als altres...

“Un nen que pega als altres...” Aleshores, al pare, li ve el record de nens que pegaven els altres quan ell anava a l'escola. Quina por que li feien! N'hi havia dos o tres. Tenien ben espantats a la resta de la classe! I a ell li feien pànic! Quasi sent l'angoixa ara en recordar-ho.

–Una vegada, quan jo era petit, un nen em va pegar al pati. Fort! –diu de cop el pare.

I li ve al cap una imatge que no podrà esborrar mai del seu cervell. El pati de l'escola desert (on són els altres nens? Han marxat a casa? O és ell en el seu record que ha eliminat la resta d'elements?). El pati de l'escola, doncs, un veritable camp de futbol de sorra, desert i ell

de panxa a terra estirat tot llarg amb l'E assegut damunt la seva esquena. L'ha encalçat per tot el pati corrent fins que l'ha fet caure a terra i se li ha assegut damunt la seva esquena com un caçador que es fotografia amb el peu damunt la seva presa aconseguida. El pare recorda que sentia autèntic pànic quan l'E el perseguia, com si li anés la vida si l'atrapava.

En G mira el seu pare astorat i li pregunta:

–Ho vas explicar al teu pare?

–No. Mai –i recorda vagament quan després de la pallissa tornava cap a casa com un espectre, adolorit més de l'ànima que no pas del cos, avergonyit d'haver rebut els cops d'aquell cafre i ni amb la més mínima intenció d'explicar res d'allò succeït als seus pares. Per què? Ni se li va ocórrer...

De cop una espurna el torna aquí i a l'ara i mira el seu fill. Fa dies que la mare diu que està estrany, que no fa cas i que quan en G no fa cas és que n'hi passa alguna. El pare pregunta:

–Em vols explicar alguna cosa?

I en G s'alça corrents cap a la seva habitació i s'hi tanca amb un fort cop de porta.

PARES

Pseudònim: Marta
Marta Tura

Justícia divina

Una creença explica que quan naixem ens assignen un àngel de la guarda per ajudar-nos i acompanyar-nos en el camí de la vida. La creença també diu que els àngels no tenen sexe. Tot i que és estrany perquè els àngels es diuen Miquel, Gabriel, Rafael, i tots són noms masculins. Per què no es diuen Miquela, Gabriela o Rafaela? Tot fa pensar que hi ha un ordre patriarcal així a la terra com, no deixa de sorprendre'm, també al Cel.

La Mar i en Biel s'estaven preparant per presentar-se, dilluns, a unes proves de selecció de personal per a una multinacional. Hi havia una part oral, una d'escrita i una entrevista personal. Els dos havien estudiat una carrera universitària amb doble titulació. Els dos tenien el mateix i altíssim nivell d'anglès. Els dos tenien la mateixa experiència per assumir el càrrec, i els dos feia setmanes que es preparaven per a la prova. La Mar i en Biel tenien les

butxaques plenes d'il·lusió i l'estómac ple de papallones que donaven voltes prop de la cintura. Cintura, haurien de tenir, la Mar i en Biel, per contestar les enrevessades preguntes que els varen fer tres homes i una dona amb un llenguatge fred i distant el dia de les proves.

En Biel i la Mar, els dos, tenien els seus àngels exercitant el seu talent en el cel perquè la Mar i en Biel triomfessin a la terra. Van sortir les qualificacions de les proves: A la prova A, tots dos tenien un 8. La prova B l'havien superat els dos amb un 9. La prova C, l'entrevista, l'havien aprovat tots dos amb un 10. Quina sinergia, quina similitud, quina equivalència de cervells tenia al davant el departament de Recursos Humans per escollir la persona òptima per al lloc de treball.

Es varen reunir les persones que havien de prendre la decisió final, la dona i els tres homes. A qui havien d'eleger, si en Biel i la Mar havien obtingut exactament la mateixa puntuació? Ja podien utilitzar la mitjana aritmètica, les equacions estructurals, la ponderació isotònica. Els dos estaven igual de preparats, tenien les mateixes competències, el mateix grau de motivació i actitud per desenvolupar la feina encomanada.

Es varen trobar passejant pels núvols, els dos àngels de la guarda, el de la Mar i el d'en Biel, que segurament es deien Miquel i Gabriel. I es varen posar a parlar, els dos volien que la feina fos pel seu fillol o fillola, respectivament. Tot d'una com si tingués una revelació divina, l'àngel Gabriel, que era l'àngel de la guarda de la Mar, va dir:

—Aquesta última setmana he estat observant bé la Mar i també un mica de reüll en Biel. M'he adonat que la Mar ha portat cada dia el seu fill i la seva filla a l'escola. El cap de setmana ha posat quatre rentadores i dues assecadores. I abans d'entrar a la prova, amb les papallones voletejant per tot el cos menys a les extremitats perquè les necessitava per caminar i trucar per telèfon, ha parlat amb la metgessa del seu fill per saber els resultats d'una prova i amb la professora de la seva filla per concretar la reunió d'avaluació de l'escola. I tot i això ha tret molt bona puntuació. En Biel ha estat sempre sobre l'ordinador, preparant la prova, concentrat en un sol objectiu, saturat, però pensant solament en les proves, mentre els seus fills jugaven al jardí. I, és clar, també ha obtingut molt bona puntuació.

L'Àngel Miquel, que era l'àngel de la guarda d'en Biel, va afirmar que no s'havia mirat, ni de reüll, a la Mar, i que, realment, en Biel era un gran candidat pel lloc de treball disponible. Però s'havien oblidat d'una cosa important: consultar el *Tractat de Justícia Divina*, on s'esmentava que s'ha de tenir en compte que hi ha persones que per diferents i diverses causes no són tractades en igualtat de condicions a la terra i que en aquests casos la *Justícia Divina* ha d'intervenir per fer d'aquest món un lloc millor.

La reunió a la terra entre els tres homes i la dona havia pujat de to, no es posaven d'acord. Estaven dividits, dos a dos, a l'hora de triar la millor persona pel lloc de treball i no es desencallava la decisió. Tot d'una, la dona va fer una aportació: va esmentar que en l'empresa, que era una multinacional, hi havia un document enquadernat, però sovint oblidat, que era el Pla d'igualtat d'oportunitats entre dones i homes. En aquest document s'esmentava que en igualtat de condicions, amb una valoració equivalent, s'havia d'escollir la dona. No havien sentit a parlar mai d'aquella expressió que era una sentència. La frase els donava la solució, ja tenien la persona òptima per ocupar el lloc de treball vacant i era la Mar.

La Mar va començar una setmana més tard, el dia 22 de març del 2027.

Va ser una gran professional amb una vida llarga i plena de grans èxits professionals i personals, encara que amb alguna ensopegada com tots els mortals. En Biel, per altra banda, va trobar una feina i després una altra i la seva projecció laboral va créixer exponencialment.

El tractat de *Justícia Divina* que els àngels Miquel i Gabriel havien llegit té milers d'anys. El document enquadernat i oblidat té a veure amb la llei 3/2007, sovint oblidada. Potser la justícia divina ha d'intervenir també al cel?

PARES

Pseudònim: Abrilena
Sílvia Ferreira

Un diumenge especial

En Genís estava pletòric. Aquell nen de 8 anys no es podria haver imaginat un dia més rodó, ple d'acció i d'emocions. Tot havia començat a l'hora d'esmorzar...

—Vinga Genís, acaba't la llet amb Nesquik que hem de fer moltes coses avui, i encara farem tard —li va dir la mare.

—On hem d'anar? És diumenge avui, no? Sempre ens quedem a casa el diumenge —contestà resignat en Genís mentre intentava caçar amb la cullera una galeta que surava dins la llet.

—Sí, però avui és el primer diumenge de primavera.

Com se'n podia haver oblidat? No sortien gaire, amb els de casa, però el primer diumenge de primavera era sagrat. Potser hi tenia alguna cosa a veure el fet que aquella setmana havia estat especialment ocupat amb

totes les activitats extraescolars on els seus pares l'havien apuntat per conciliar la vida familiar i laboral. De fet, després del bàdminton, el futbol, l'anglès, el taekwondo, el taller d'escacs i els deures de l'escola, quan arribava a casa ja no tenia ganes ni de jugar a la Play. Només tenia ganes de dormir i esperar que arribés el diumenge per poder descansar. Era un nen estressat. Però aquell diumenge era diferent.

Es va afanyar a acabar d'esmorzar i va córrer a la seva habitació a vestir-se. Va triar la seva roba preferida, molt adient per a aquella ocasió: samarreta de color camel, els pantalons caquis i les Converse de camuflatge. Deu minuts més tard ja era davant la porta del carrer vestit, pentinat i amb la motxilla nova del Decathlon penjada a l'esquena.

El pare se li acostà, li picà l'ullet i li donà l'entrepà del dinar. En Genís va obrir la motxilla per desar l'entrepà i, de passada, comprovar que no s'havia descuidat cap dels seus tresors (imprescindibles per a l'excursió). Sí, ho tenia tot: la cantimplora, la gorra i el diccionari d'animals que li havien regalat pel seu aniversari. Al cap de mitja hora ja eren davant la porta del zoo; però en Pol i la Berta, no.

Com cada any, els seus cosins arribaven tard però, com cada any, en Genís els ho perdonaria perquè tenia moltes ganes de veure'ls. Només els veia dues vegades l'any: per Nadal i el dia del zoo. En Pol i la Berta eren bessons i un any més grans que ell. S'hi avenia molt, però vivien a Madrid i els seus pares havien de viatjar cada dos per tres per culpa de la maleïda feina; mai tenien temps per a la família. De cop i volta, unes mans provinents del seu darrere li van tapar els ulls.

—Qui sóc?

—Pol! —cridà en Genís emocionat mentre es girava per abraçar els seus cosins.

Mentre els pares compraven les entrades, els nens es van posar al dia de les coses importants que els havien succeït des de l'últim Nadal: que si «jo ja soc cinturó taronja de taekwondo», que si «a mi m'han escollit capità de l'equip de bàsquet», que si «em van fer saltar tres dents en una partida de minigolf»,... Els agradava tant l'excursió anual al zoo, era taaaaan especial. Com podia ser que no aconseguissin veure's més sovint? Com cada any es prometrien fer una excursió extra, però com cada any, probablement seria impossible. Bé, era igual. Aprofitaven els dies que estaven junts molt més que tots aquells qui es veuen cada dia i no són capaços de valorar-ho. A més, sempre els quedarien els whatsapps amb els mòbils dels pares, els mails, l'skype i tot aquest bé de Déu de noves tecnologies que sabien fer anar millor que els pares.

Un cop a dins, ja sobraven les paraules. Malgrat que hi anaven cada any, els nens no podien evitar quedar embadalits davant de tots i cadascun d'aquells animals: els àgils cangurs, els hipopòtams amb les seves potes curtes, els mandrosos lleons, les elegants girafes, les foques (tan divertides), els camells, els grans elefants africans, els majestuosos flamencs...; no n'hi havia cap que no els agradés. Fins i tot s'aturaven a llegir tots els cartells on s'explicava què menjaven i a quina part del món es podien trobar. Era l'única cosa del món que els agradava llegir.

Després de dinar, els grans ja estaven tips de voltar, però en Genís, en Pol i la Berta no pensaven pas marxar sense haver vist els seus animals preferits: els titis. Aquells micos vivien en una illeta envoltada per un fossar ple d'aigua. Divertia molt als nens veure la facilitat amb què aquells simis saltaven d'una branca a una altra, es buscaven puces entre ells o menjaven trossos de fruita amb aquelles mans diminutes com si no haguessin menjat res tan deliciós en sa vida.

Com que es van posar molt pesats i el fossar dels titis era relativament a prop de la zona de pícnic, els pares els van deixar que hi anessin sols mentre ells feien el cafè.

Els tres intrèpids exploradors van córrer a recolzar-se a la barana per contemplar aquell espectacle de la naturalesa. En Pol, però, que sempre n'havia de fer alguna, es va enfilar per asseure's damunt de la barana. Quan es disposava a fer una fotografia a un titi que semblava que es barallés amb un tros de poma rebel, un guarda del parc el va veure i començà a cridar com un beneït i a fer sonar el xiulet desesperadament per a fer-lo baixar. En aquell moment s'inicià un guirigall de mil dimonis: els micos s'espantaren d'allò més i, tot i que detestaven l'aigua, travessaren el fossar i fugiren comes ajudeu-me en totes direccions. Algunes persones xisclaven, uns aplaudien, d'altres reien, i la resta es van quedar palplantats veient com els micos corrien esparverats per tot el parc.

Finalment en Pol va baixar de la barana i els tres nens van córrer a reunir-se amb els seus pares. Se sentien culpables per haver provocat aquella situació i, sobretot, patien per la integritat d'aquells micos, que tant els agradaven més que no pas per l'esbrancada que els cauria a tots tres.

De cop i volta, en Genís tingué una idea, que va córrer a comunicar al guarda del parc: sabia com podien tornar a reunir tots els micos en un moment (per fi li servirien d'alguna cosa totes aquelles avorrides tardes de diumenge davant del televisor).

Quan va arribar l'últim mico al fossar, el guarda li demanà:

–Com sabies que als titis els torna bojos el sucre?

I mentre observava com aquells petits micos es barallaven pels terrossos de sucre que els havien deixat, contestà:

–Ho vaig veure en un documental de la tele: els encanta el sucre i són capaços d'ensumar-lo a centenars de quilòmetres de distància.

En Genís se sentia com un heroi mentre recordava les seves aventures aquell dia al parc zoològic. Feia una estona que s'havia ficat al llit però no aconseguia adormir-se. Només pensava en quina seria la cara que farien els seus companys de classe quan els ho expliqués l'endemà.

Al cap i a la fi tot ha sortit bé gràcies a mi, va pensar mentre aclucava els ulls abraçat a un DVD del National Geographic.

MESTRES

Pseudònim: Eva
Margarida Casanovas

Doris Kennedy

Els raigs de llum continuaven destriant milers de partícules en l'aire i ja gairebé m'encegaven. La petita bola de cristall situada sobre la taula rodona, coberta de llargues faldilles de domàs florejat, mostrava orgullosa aquell poble alemany de nom impronunciable: Königshoten, tal com havia gosat llegir en algunes cartes, semblava ser, perquè les primeres lletres estaven esborrades i les petites partícules de la llum del sol juguinejaven al seu voltant. La bola, vaig pensar, aquesta bola serà el meu record de Doris, de la casa, d'aquests tres dies trepidants de pols, de caixes, de papers i de presència o més aviat absència d'ella i de tota una vida, d'una nova olor i de records que maldaven per a ser compartits.

Vam arribar a Manhattan el dilluns a primera hora tal com ens varen indicar des de l'agència, 52 st. 5 ave., l'àtic de l'edifici de la cantonada, 5è pis. L'empleat, com de costum, tenia les caixes de cartró just a l'entrada de l'habitatge en tres piles segons la mida, les bosses per a la roba i uns quants arxivadors per a la paperassa, va dir.

El primer pas en travessar el llinard de la porta va ser lleuger, tant com l'aroma que em va abraçar per donar-me la benvinguda a una intimitat quasi inexplorada. Sentia l'espígol sec i enramat en una gran gerra de gravats clàssics situada davant nostre i aquell perfum que m'acompanyaria durant tots els dies: ara suau, de pluja i

terra càlida acollidora, més endavant de tots els colors de l'arc iris i de dissolvents antics, d'aula d'escola o de roses i cosmètics envellits.

L'ordre de recollida que indicava el meu plànol començava per l'estret passadís d'entrada farcit de quadres d'autors coneguts que em feien viatjar als meus anys a Belles Arts: Kandinsky, Pollock, Picasso, fins a una reproducció de la *Persistència de la Memòria* de Dalí més gran que l'original que jo recordava en meua última visita al MOMA. D'altres d'estil impressionista i diversos bodegons i nus que semblaven esbossos d'estudiant. D.K. signava la majoria d'aquestes últimes obres de colors massa definits i cridaners per al meu gust que, a hores d'ara, es troba en una etapa de retorn a uns orígens més seus. Vaig despenjar les pintures i, a poc a poc, anaven deixant marcat a la paret el rastre de la seva vida al passadís després de tants anys. Era el seu testimoni silenciós, com aquella olor que m'embolcallava ara de manera insistent com una patina que ja formava part de mi. Era de color i d'olor d'enyorança, de passos viscuts, de vida intensa i solitud. Les caixes s'omplien delicadament com taüts que acullen el seu hoste i el dia acabava amb uns raigs de sang rere el pont visible des del balcó que donava a 52 st. i anunciaven la nostra retirada.

L'endemà la flaire em portà directament a la cambra principal, de bracet, amb una empenta suau i dolça. En entrar-hi, la fortor d'antic, de pols i d'algun discurs que no podia sentir, em van fer obrir els finestrals de persianes enreixades. I ella era allí, a la paret, damunt la calaixera, a la tauleta de nit, en els documents sobre l'escriptori i en els calaixos que calia endreçar i classificar. Doris Kennedy jove, esvelta, prima, rossa i d'ulls verds, en un camp groc de panotxes amb el vestit vermell que hores després jo despenjaria oblidat a l'armari. Doris a la neu, a Berlín, encara més jove en un petit poblet alemany i amb uns pares riallers. Doris amb els pintors, la graduació, amb els alumnes, a la Universitat. Doris a Egipte rodejada d'un halo d'artista brillant. Les festes a Nova York es multiplicaven en un munt d'imatges amb aquells vestits que de seguida em van enamorar i, llavors, quan els doblegava lentament per introduir-los a les caixes me'ls imaginava en el meu cos. Llavors l'olor de cada peça em transportava a cada festa, a cada vernissatge, a cada exposició. I tothom reia i bevia i jo era la Doris coronada amb una aura d'estels de tots els colors com aquells quadres raptats del passadís.

Contigu a la cambra principal, a l'esquerra dels finestrals, es mostrava l'estudi de l'artista, profanat llavors per la presència d'uns estranys. La bafarada de pintura i dissolvents, de teles estrenades i d'altres de noves, m'era del tot familiar, va ser entrar i trobar-me en el meu lloc, no m'hauria mogut mai d'allí, podria haver-hi arrelat. Peces de ceràmica i escultures clàssiques acompanyaven els quadres desorde-

nats. Carpetes amb anotacions poc llegibles i amb planificacions acadèmiques dels seus últims anys com a docent contigües a fotografies d'estudiants riallers que l'envoltaven agraiats. Cartes potser d'amor o d'amistat, lligades en cintes setinades, amb calligrafia clara i elegant, moltes en alemany, segurament la llengua dels avantpassats i mai oblidada per ella. Segons les indicacions, havíem de guardar curiosament als arxivadors cada document, i sovint sentia rere el clatell la fortor de tabac i l'ull desconfiat del nostre cap. Va ser una jornada trista, de desmuntar un univers creat minuciosament en molts anys, d'anar anul·lant Doris, d'esborrar el seu pas de casa seva, la seva fragància, l'olor de les seves coses mentre jo anava avançant de braçet amb aquella aroma clara del primer dia que no oferia resistència ni barrava el pas.

El tercer dia, el del comiat, la benvinguda als narius va tornar a ser de pluja, però de tempesta. La casa oferia l'aspecte de conquilla buida fins que vaig arribar a l'última estança, una saleta amagada al fons de la mateixa cambra principal a la qual vaig accedir per una porta dissimulada enmig del paper ratllat de l'estudi. El quadre de Munch presidia la paret gairebé nua com si volgués recordar-me amargament tot allò que jo havia profanat els dies anteriors. I llavors el reflex del sol i les partícules de pols que envaiïen l'habitació, cada una d'elles, van retornar-me ordenada la història de Doris Kennedy: la seva família paterna de Königshoten, la infantesa a Nova York, els estudis que la consagraren ja com a artista, les festes al Manhattan més lluminós amb aquells vestits que jo havia sentit com a meus, les classes a la Universitat programades al detall i pensades per a entusiasmar un munt de joves novells en la seva disciplina. I l'olor d'oblit i amargor, de cop i volta, es va apoderar de l'habitable i vaig sentir un fred de cap al tard ben propi d'aquella l'estació hivernal.

Vaig seure a la butaqueta de vellut blau per agafar la bola de cristall i en sacsejar-la, la neu va cobrir per molta vegada el poblet minúscul que albergava dins seu. I quan uns ulls escrutadors van assentir a la meua demanda, vaig guardar-me-la ràpidament.

Les caixes, arxivadors, bosses i aparells estaven arreglats al passadís i a l'entrada de la casa, ara nua. La feina havia acabat i, com quasi sempre, em pujava aquell gust amarg de l'estómac fins a la gola on el nus per l'enyorança de tot allò viscut em duraria encara uns dies. Calia arribar a casa i rebolcar-me en el meu present per desprendre'm de la pàtina odorosa que s'havia apoderat de la meua pell ja el primer dia.

Després de les observacions, aquesta vegada no sé per què més detallades, del nostre cap sobre l'antiga ocupant de l'habitatge, vaig sortir al carrer i en travessar el pont, em precedia un crit esborronador, d'angoixa, d'impotència d'algú que ho ha perdut tot, i la bola cremava en la

meua mà amagada dins la butxaca de l'abric. El paisatge, al darrere, esdevenia vermell de sang, el crit negre, davant meu, es contorsionava en un cos prim i esvelt, com si jo el perseguís. I tot entonava al seu voltant, l'aigua, la barana... Així vaig abandonar Doris dins meu, als meus records, en la meua obra, en allò que serà potser eternament.

MESTRES

Pseudònim: Ordenaier
Margarida Casanovas

T'HO DIC A TU

T'ho dic a tu, que em coneixes bé,
que ets sang de la meua sang;
a tu, que em vas trencar en mil bocins
i em vas arrossegar al fons.

T'ho dic a tu, que m'estàs descobrint,
que ets sang de la nostra sang;
a tu, que em vas fer plena
i em vas portar a la superfície.

Sense tu, la buidor, la perplexitat de
poder seguir endavant,
les trobades incompletes,
les converses en suspensió...

Amb tu, la plenitud,
l'acceleració del temps,
la il·lusió del demà,
les paraules que deixen empremta.

T'ho dic a tu quan em miro al mirall.
T'ho dic a tu quan et miro als ulls.

MESTRES

Pseudònim: Astronauta
Eudald Díaz

CONOCOCHA

La meua atracció per aquest tipus de paraules va començar a Conococho, aviat farà deu anys, durant un viatge per la serralada andina que havia de culminar amb una ascensió a un cinc mil i que finalment es va convertir en un bany improvisat a la *Laguna 69*. Un trajecte d'uns vint-i-molts quilòmetres per un camí de carro sinuós i

interminable, et deixava a un parell o tres d'hores a peu d'aquest llac glacial a 4800 metres d'altitud on més que la manca d'oxigen, per aquells verals hi mancava el seny. La parada cardiorespiratòria no la va tenir en Miquel després de despullar-se i capbussar-se a l'aigua, sinó l'alemany que contemplava absolutament incrèdul la sèrie de fenòmens que s'esdevenien a aquelles alçades, i recorria ràpidament a un pot de pastilles que li farien disminuir la freqüència cardíaca i que l'ajudarien a intentar entendre com un parell de descerebrats decidien posar fi a les seves vides d'una manera tan atractiva.

Conococha és un llogaret peruà que està més a prop del cel que de la Terra, l'única i més important infraestructura del qual és una farola de llum taronja que funciona amb intermitència i és l'única referència visual dels prop de vuitanta habitants que viuen al poble fosc. Hi havíem anat a parar després que en Miquel em suggerís fer autoestop, perquè era tard i a la Cordillera Blanca el sol es pon massa de pressa: l'excés de despesa energètica diürna és la conseqüència d'haver d'il·luminar paisatges d'una bellesa estratosfèrica, i necessita retirar-se aviat per refer-se. El cotxe que ens va recollir era un familiar gris, sorollós i cansat de tants anys de camins de pedres i sots a velocitats impossibles. No vam entendre on ens havíem de col·locar després de fer el recompte numèric dels ocupants del turisme: un matrimoni, dos nens, un senyor que per ell seria l'últim trajecte en cotxe, dos gossos i l'equipatge corresponent. En Miquel i jo ens hi vam encabir talment com qui juga al *tetris*, juntament amb les nostres motxilles amb autonomia per a un mes de viatge. Al principi vaig pensar que quina angoixa, com vols que fem vuitanta quilòmetres així, no ho aguantarem.

—¿A dónde vais?

—Conococha, *gracias*.

Tal i com vaig viure els primers minuts de trajecte vaig pensar que la manca d'espai seria excel·lent per no haver de veure l'impacte contra el tràiler, o la caiguda lliure pel penya-segat o la placa de gel que ens hauria fet fer unes quantes voltes de campana. Però no, cap accident va ser protagonista en aquell trajecte sinó la intervenció de l'ocupant desconegut del vehicle (que també feia autoestop com nosaltres), que en un revolt qualsevol d'un quilòmetre indeterminat, en unes coordenades aleatòries, on la més negra nit engolia qualsevol forma de llum i moviment i el fred era tan intens que desactivava l'ànima, va dir *yo me bajo aquí*. La cara que vam fer amb en Miquel es va assemblar molt a la de l'alemany, amb la diferència que en lloc de pastilles vam intentar combregar amb la idea que aquell senyor havia decidit el final més romàntic possible que pugui tenir una vida: assegut recolzat a una pedra, mig incorporat mig estirat, a punt d'esdevenir una estrella més al firmament que aquella nit governava amb tanta llum i claredat.

Conococha ens va rebre com qui es presenta a casa d'algué que no ha rebut mai visites. Estava desert, era fosc com una cova i el fred intens ens començava a alentir el pensament i el metabolisme. A aquelles hores de la nit, sí o sí havíem de trobar un allotjament, i jo ni gosava sospesar les conseqüències que això no fos així. Tenia la sensació que la temperatura baixava un grau per cada minut que passava, i tenia la imatge de l'ocupant desconegut del cotxe recolzat a la pedra gravada al cap, atent a si la següent exhalació seria la definitiva. Vam acudir a l'única casa del poble on hi veiem llum, de fet, a mesura que ens hi apropàvem vam descobrir-hi una festa de participants que s'havien deixat endur pels efectes de la sobredosi etílica i el seu grau d'embraguesa era tal que transmetien zero confiança. La prova és que se'ns van treure de sobre com qui aparta una mosca d'un plat, cosa que va provocar el primer cruixit en l'esquerda potencial que estava a punt d'obrir-se entre en Miquel i jo. I que per sort no es va obrir mai.

Els minuts passaven igual que passava la vida, més lenta que mai, i la temperatura continuava baixant ja de forma irreversible, i jo em recordava que en el zero absolut de temperatures es produeix la mort molecular perquè les molècules perden l'energia cinètica i deixen de vibrar. Això era un avantatge perquè l'entropia emocional i mental que m'assetjava en aquell moment acabaria desapareixent, i això m'al·leujava. De tota manera, se'm feia difícil concebre un món ja no només sense cap forma de vida, sinó sense cap tipus de relleu o paisatge, perquè les pedres haurien deixat de ser pedres i les flors haurien deixat de ser flors.

Vam trucar a la primera de les vint cases on pensàvem trucar i no ens va caldre posar cara de situació límit perquè ja la portàvem a sobre des de feia estona. Una família que va saber llegir-nos l'emergència en els nostres ulls ens va oferir dos llits en una habitació de casa seva, que s'hi accedia travessant una sala que feia de menjador, on hi havia un petit nucli familiar que no vaig poder saludar perquè amb prou feines reconeixia la meua integritat com a persona.

Ja estirats al llit, el meu deliri mental em va portar a fer la hipòtesi que a partir d'un determinat valor de temperatura el so ja no es transmetia. Això ho vaig saber pel silenci massa llarg que hi va haver després que li preguntés a en Miquel si creia que aquella nit també era la darrera per nosaltres.

- El fred no existeix, en tot cas deus voler dir l'absència de calor.

Aquella nit vaig aconseguir adormir-me pensant en la quantitat inimaginable de coses que no existien, que com el fred, es definien per l'absència del seu antònim. Així vaig descobrir que mai més em molestaria el soroll, sinó

l'absència de silenci. Que les cançons mai més serien lentes, sinó que els mancava un excés de rapidesa que les faria encara més inspiradores. Que ja no tindria mai més por de la foscor, sinó de l'absència de llum. Que fins i tot l'absència de consciència col·lectiva, responsable dels desastres d'una societat actual malalta i decadent, tenia solució. Que la majoria de persones amb les quals compartia la vida, es caracteritzaven per la seva absència. També em va tranquil·litzar descobrir que com més feia, més absència de personalitat. I que l'absència de mentida no era en cap cas garantia de la veritat universal.

I parlant de veritats, ara que ho faig en perspectiva, tota aquella història de les coses que no existeixen ja no me la crec. Només em va servir per agafar el son a Conococho. Perquè aquell viatge ni de tros va estar marcat per l'absència de tristesa, sinó per la felicitat més pura i salvatge que s'hagi vist mai.

MESTRES

Pseudònim: Dedicat a 6è
Lourdes Molet Tort

QUI VIU AL PIS DE DALT?

Feia dos mesos que l'àvia era morta i avui es reunia tota la família amb l'advocat per tal de llegir el seu testament. Era un despatx fosc, amb mobles d'estil *vintage*, amb una taula de fusta massissa i butaques entapissades de verd. A l'estança hi havia la neboda, la filla d'aquesta i la néta de la difunta, la Lisa. Les tres dones estaven en silenci, mentre l'advocat cercava uns papers sobre la seva taula. De sobte la porta es va obrir. En aquell precís instant el llum de l'escriptori del lletrat va parpellejar i una figura fosca va fer presència a la sala. Era ella? Sí! Era aquella mare absent que no l'havia estimat mai. Aquella mare que quan la Lisa va desaparèixer no es va dignar a buscar-la. Sí, l'àvia li havia explicat tota la veritat: quan la Lisa es va escapar de casa, la seva mare mai va denunciar la seva desaparició. Per això, juntament amb el fet que no sortia en cap registre (ni DNI, ni seguretat social...), ningú la va buscar i ningú la va poder identificar quan va tenir el fatídic accident. I avui, aquella dona sense cor es feia present aquí, com una au carronyera que ve a veure si pot endrapar algunes restes de les poques possessions de l'àvia.

Però, què hi feia allà? No havia vingut el dia de l'enterrament, mai s'havia preocupat de l'àvia i ara volia un tall del pastís? Què s'havia cregut?

Amb la mateixa solemnitat com va entrar, aquella fosca figura, la mare, va asseure's a la butaca del seu costat.

Totes dues es van mirar, sense dir-se res. La Lisa va inclinar el cap, saludant-la, però l'altra, tota estirada, es va col·locar bé la jaqueta de bisó i li va girar la cara com si no fos res per a ella... La Lisa no sabia què fer. Temia aquell moment, ja sabia que un moment o altre apareixeria altre cop en la seva vida, però mai s'havia imaginat una reacció com aquella. Esperava un "perdó", un "com estàs", "quan de temps sense saber res de tu"... En fi, havia somniat en aquell moment milions de cops. No perquè encara sentís amor per ella, sinó per tal de fer les paus amb la seva mare i, per fi, sentir que ser mare podia ser meravellós. Havia fugit sempre de la maternitat, primer perquè no sabia els seus orígens i després per no ser una mare tan horrible com la seva.

De cop, l'advocat va començar a parlar i les quatre hereves es van girar cap a ell.

—Bé, no sé per on començar. És una situació una mica complicada, la senyora Grau no va fer testament en vida.

—Perdoni —va dir la mare tota esverada. —Això què vol dir? Ens tocarà una part de l'herència o no?

—Vols callar! Tu què hi vens a fer aquí? No t'has interessat mai per la tieta i ara vens aquí amb aires de diva a treure'ns el què ens pertoca? —va saltar la neboda, una dona menuda i amb una veu cridanera, d'aquelles que eixorden i tot.

—Era la meua mare, per tant, em pertoca tot a mi!

Com dues bèsties es van aixecar de les butaques i van començar a discutir. La filla de la neboda no sabia on amagar-se, crec que tenia vergonya aliena.

La Lisa es va aixecar, ja en tenia prou, no volia formar part d'aquell circ. Va agafar la seva bossa de mà i va sortir per la porta sense que ningú s'adonés. Un cop fora, va fer un llarg passeig fins a casa la iaia. Va obrir la porta, una porta per la qual aviat sortiria per no tornar-hi mai més. Ja ho havia decidit. Va pujar a la seva habitació i va omplir dues maletes no gaire grosses amb les seves pertinences. Mai havia tingut gaires coses. Aquest costum ja li venia de l'època en què estava sola, viatjant d'una ciutat a una altra, d'una feina a una altra de millor o pitjor... Li era més fàcil viatjar sense gaire càrrega. Va agafar també una bossa d'esport buida i va baixar al saló on la va omplir amb les fotografies de l'àvia i d'ella.

—Segur que qui es queda la casa no en farà res d'aquestes fotos —va pensar en veu alta.

Va fer una última ullada a la sala i va anar a la cuina, va agafar el tamboret, el va acostar a un dels armaris, es va enfilar i va agafar el pot de mel de l'àvia. També s'enduria la mel... Només pensar-hi, dues llàgrimes van

recórrer la seves galtes i van precipitar-se sobre el pot que subjectava fort amb les seves mans. Va eixugar-se la cara amb la màniga de la camisa, va posar aquell dolç nèctar a la bossa i es va dirigir a la porta de l'entrada per sortir d'aquella casa on havia viscut els últims tres anys. Quan va obrir la porta va veure la jaqueta negra de l'àvia, la jaqueta que duia per anar a l'església. Una peça fosca, com aquella figura fosca, alta i tenebrosa que presidia la missa. De cop una idea li va venir a la memòria, potser seria hora de tornar a entrar a l'església. Des que havia tornat, només hi havia estat tres cops. Quan va arribar a la ciutat, tota confosa, un cop que va acompanyar la seva àvia i el dia de l'enterrament.

Es va quedar parada, com absent, recordant el dia de l'enterrament de l'àvia. L'església era fosca, amb quatre espelmes que il·luminaven l'altar i es reflectien en la decoració daurada del gran retaule que hi havia a l'absis. Un retaule on narraven la vida d'un sant, un màrtir que havien matat injustament i que era dut al cel per dos àngels daurats. Davant d'aquesta meravellosa herència barroca hi havia el mossèn que la mirava fixament durant tota la celebració. Recordava com en aquell instant va tenir un calfred i se li va posar la pell de gallina, com la seva tieta (la neboda de l'àvia) se'n va adonar i la va abraçar. Però aquells càlids braços no van poder consolar-la i va començar a plorar en silenci. L'àvia no hi era... Havia marxat per sempre i... ella... tornava a estar sola...

De sobte va sentir un soroll, un camió que passava pel carrer. Això la va fer tornar del món dels seus pensaments i posar els peus a la realitat. Va agafar aquella jaqueta i va sortir.

Al cap de tres dies havia trobat un pis acollidor a prop del centre. Era força gran per a ella sola, però estava molt bé de preu i no demanaven cap paga i senyal pel lloguer. El propietari es conformava si li pagava els rebuts a principi de mes. Li va anar perfecte, perquè ella no era estalviadora i el seu sou no era gaire alt, però li agradava la seva feina i, mentre pogués, volia mantenir-la.

Dues setmanes després ja s'havia instal·lat del tot i havia comprat quatre coses per fer més acollidora la seva nova llar. Ara sortiria a fer una volta. De cop va sentir un soroll al pis de dalt. Com si moguessin els mobles. Potser hi havia nous veïns? Des que havia arribat no havia sentit mai ningú a dalt. Bé, valia més que sortís a comprar alguna cosa per sopar. Quan era al carrer es va trobar el propietari de l'immoble amb el qual va establir conversa.

—Bona tarda Lisa, ja estàs ben instal·lada?

—Sí, gràcies. He sentit que ja hi ha nous veïns? Heu llogat el pis de dalt?

—El pis de dalt? No, et deus confondre, no hi ha cap altre pis dalt. Només les golfes, i creu-me, no estan pas adequades per viure-hi ningú.

L'home va marxar i la Lisa es va quedar pensativa, potser sí que s'havia confós... Potser els sorolls venien del costat? Segur que sí. Va continuar el seu camí sense pensar-hi més.

Va ser a la nit, quan era al llit, que va sentir altre cop el soroll. Aquest cop n'estava segura, provenia del pis de dalt. Però, qui vivia al pis de dalt? Es va posar la jaqueta de l'àvia, va agafar una llanterna, va sortir del seu pis i va pujar les escales que portaven a les golfes. Hi havia una porteta petita, mig menjada pels corcs. Va agafar el pom desitjant que no se li obrís. Però les seves pregàries no es van complir i la porteta va cedir mostrant-li una estança fosca i empolsinada. Va dirigir la llum de la seva llanterna a dins i va veure tot de grafitos. Potser alguna colla d'adolescents havien vingut a deixar les seves firmes a les parets de les golfes. Va fer un sospir de tranquil·litat, no havia de patir per res... Però, de sobte, una ombra es va moure en la foscor i va veure uns ulls penetrants i brillants que la miraven. Va fer un crit de pànic i va baixar corrents els esglaons de dos en dos, va arribar al seu pis, va entrar, va tancar la porta amb clau per dins i va caure asseguda a terra plorant.

Estava morta de por. Què havia vist? Qui hi havia a dalt? Aquells ulls..., aquells ulls..., ja els havia vist abans... No podia ser! No podia... Eren els ulls que la miraven el primer dia que va arribar a la ciutat. Els ulls de la figura de l'església. Va sentir unes passes que baixaven les escales. Unes passes que es van aturar de sobte. Hi havia algú dret darrere de la porta. Podia sentir la seva respiració. La Lisa tenia ganes de cridar, però es va tancar la boca ofegant el crit, no podia delatar la seva posició. Tots dos van restar quietos ben bé cinc minuts, un a cada costat de la porta. Al final, la figura fosca va marxar, la noia va sentir com continuava baixant les escales i com tancava amb un cop fort la porta del carrer. La Lisa es va quedar encara uns minuts en silenci, pensant. Això ja s'havia convertit en una provocació. Havien envaït el seu espai personal, això no podia quedar així. Sí, ja era hora de tornar a l'església a passar comptes.